

Nancy Cato

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần

Nguyên tác tiếng Anh: **All The Rivers Run**

Lời giới thiệu

Nancy Cato còn là một cái tên rất lạ đối với độc giả Việt Nam. Nhưng khán giả của màn ảnh nhỏ của Đài truyền hình thành phố Hồ Chí Minh lại rất nhớ cuốn phim truyền hình nhiều tập "Tất cả các dòng sông đều chảy", được dàn dựng dựa trên quyển tiểu thuyết cùng tên của bà. Trong người xem còn đậm nét hình ảnh kiều diễm của Philadelphia Gordon với đôi mắt đắm đắm nhìn như thấu suốt lòng người, và những tình tiết hấp dẫn xoay chung quanh cuộc đời của nữ họa sĩ nhiều cá tính độc đáo này.

Cùng với Colleen Mc Cullough, Nancy Cato đang khiến thế giới thay đổi sự đánh giá đối với nền văn học Úc, xưa nay, vốn mờ nhạt và thiếu bản sắc. Nếu "Những con chim ẩn mình chờ chết" của Colleen Mc Collough làm say mê độc giả bốn phương với câu chuyện đầy kịch tính dưới một nghệ thuật mô tả tài hoa, sống động thì Tất cả các dòng sông đều chảy với ngôn ngữ chuẩn xác, tính cách nhân vật xây dựng chặt chẽ, lồng trong bối cảnh nước Úc phong phú, cũng đáng mặt kỳ phùng (báo Publishers Weekly).

"Tất cả các dòng sông đều chảy viết về đời của nữ họa sĩ Philadelphia diễn ra trên dòng sông Murray và Darling, miền Nam nước Úc. Từ thuở hoa niên sống với dì dượng bên bờ sông, những ngày làm nữ thuyền trưởng duy nhất dọc ngang vùng Victoria, rồi đến lúc tuổi già bóng xế, đời cô gắn liền với nhịp đập của sông nước. Nhưng "Tất cả các dòng sông đều chảy" không đơn thuần chỉ là chuyện kể về đời riêng của một con người. Ở đó chứa đựng những suy nghĩ rộng hơn, bao quát hơn và mang chất triết lý. Đời người như đời sông, như cuộc sống hòa tan với thời gian: luôn luôn trôi đi nhưng không ngừng đổi mới, mãi mãi biến chuyển nhưng muôn đời vẫn thực. Tất cả sông rồi sẽ đi về biển, từ biển bao la sẽ rót vào những lòng sông menh mông tràn đầy, mạch luân lưu không ngơi nghỉ ấy là cuộc sống. Sẽ không bao giờ có cái chết vì nơi tận cùng cũng là khởi thủy cho những mầm sống mới.

Mượn dòng sông và đời họa sĩ Philadelphia để thể hiện những suy nghĩ của mình như cuộc sống, Nancy Cato trong Tất cả các dòng sông đều chảy còn viết những trang rất chân thực về nước Úc đầu thế kỷ XX. Nước Úc và thời định cư của người da trắng cũng là đề tài cho các tiểu thuyết sau này của bà: Tổ tiên", "Đường nâu",

Tây Bắc hướng Nam .

Giới thiệu Nancy Cato và Tất cả các dòng sông đều chảy" của bà đến quý vị độc giả, nhà xuất bản Văn nghệ chúng tôi chân thành mong những dòng văn êm ả nhẹ nhàng này sẽ mang đến cho quý vị những phút giây hạnh phúc.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Mở đầu

Một dòng nước nhỏ vừa phát sinh trên cao, trong vùng núi Alp ở Úc, di chuyển dưới tuyết mà không ai trông thấy hoặc có thể thoáng thấy xuyên qua một cái hồ che bóng xanh lơ giữa những chiếc cầu tuyết đang tan chảy. Càng lúc càng rộng và càng sâu hơn, dòng nước cuộn cuộn quanh những tầng đá mòn, ngàu bọt xuyên qua những ghềnh và nhảy chồm lên những thác nước, rồi cuối cùng chảy lên các cánh đồng như một dòng sông rộng và nguy nga.

Giờ đây, chính nó được các nhánh sông từ phía nam, phía đông và phía bắc đổ vào. Người ta bảo rằng có những mẫu chất khoáng và hữu cơ trên thế giới có thể được tìm thấy trong các dòng nước sông Murray. Vàng, đất sét, than đá, đá vôi, người chết, cá chết, cây đổ, thuyền mục; tất cả hoặc bị tan hoặc bị vỡ ra rồi bị cuốn trôi trong dòng sông trầm lặng đó.

Nó giống như cuộc sống bị tan trong thời gian: lúc nào cũng trôi qua. Ấy thế mà lúc nào cũng như cũ. Càng chảy xa nó càng trở nên phức tạp hơn, dòng sông càng trở thành già cỗi và lờ đờ vào lúc nó đến gần biển cả. Dòng sông quanh co xuyên qua các biển hồ rộng hầu như không chảy và những con kênh đầy cát về phía sông lớn vỗ bờ của vịnh Goolwa, những đợt sóng cuộn cuộn dài hàng dặm của Đại dương phía Nam.

Thị trấn nhỏ Goolwa mọc lên trên khúc quanh cuối cùng của con sông lớn, chậm và mệt mỏi này. Những tòa nhà cũ kỹ, làm bằng đá vôi ở địa phương, đã phai màu giống như màu của những ngọn đồi thấp rợp nắng phía sau. Trước mặt, dòng sông trải dài trên cầu tàu gấp khúc và hoang vắng. Một số chiếc thuyền chèo cũ kỹ bị cột lại như những nhà thuyền (House boats), hoặc nằm ngih trên bùn.

Các bạn có thể đến thăm thị trấn Goolwa hằng chục lần mà không biết rằng gần đây là biển, cũng không biết rằng cửa sông Murray mất hút trong những đồi cát hỗn độn. Rồi vào một ngày có gió nam, hoặc vào một đêm tĩnh mịch giữa mùa hè, các bạn sẽ nghe thấy một tiếng sấm nhỏ. Đó là tiếng nói của biển cả.

Con sông có thể trầm lặng và trong vắt, phản chiếu sao Thập Tự sáng chói trong dòng nước tối om, nhưng lúc nào tiếng gầm của sóng còn vỗ bờ kia cũng nhấn mạnh sự êm đềm, bàng bạc về tĩnh mịch với âm thanh không bao giờ tắt của nó.

Giờ đây, tất cả biến thành một, dòng nước nhỏ dưới lớp tuyết, ngọn thác, con suối trong vùng núi và dòng nước tuôn chảy, và trong âm thanh lúc cuối cùng nó tan chảy, con sông tựa hồ như bảo rằng: “Không có cái chết: lúc kết thúc cũng là lúc khởi đầu”.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần

Tập Một - Chương 1

Một Dòng Sông Chưa Bị Chế Ngự

Làn khói trắng mỏng dật dờ bốc cao, để rồi bị tan h lẫn trong mảng xanh nhạt và xanh lơ đẹp đẽ. Delie nghĩ, như khói hương. Khoảng xanh lơ bao la kia ắt hẳn là bầu trời.

Có cái gì đang đau- phía dưới mũi và cuống họng cô- Và cô nhớ tới kẻ nào đó- hay chính là cô? – đang ho và nôn ọe. Ngực cô đau nhức.

Cô quay đầu lại và trong tầm mắt cô là một người đàn ông. Một

người đàn ông khổng lồ cao vút tới trời. Anh ta có ria mép, nhưng anh ta trông không giống Thượng đến nhiều lắm. Gương mặt tròn trịa, đỏ au, hào hiệp của anh ta khuất một nửa bởi bộ ria sậm màu nhưng lốm đốm xám ấy. Ngực anh cũng đầy lông, trên cái quần lao động xanh bằng vải trúc bầu bạc màu xăn cao lên tới đầu gối.

Gương mặt anh đỏ cúi xuống cô và mỉm cười, phô hàm răng sún với những chiếc răng đóng bợn.

- Đỡ hơn chứ, cô em?

Cô cố cười lại

- Vâng, cảm ơn ông.

Trong khi cô nghe tiếng nói của chính cô, ký ức về những gì đã xảy ra quét lên người cô như một cơn sóng giá buốt, như cơn sóng đã quét cô ra biển.

Trời chưa rạng sáng, cô đã thức giấc rất sớm, bởi vì đó là đêm cuối cùng của họ còn ở trên tàu. Hôm sau họ sẽ tới Melbourne và đến Úc lần đầu tiên. Cô khao khát được trông thấy đất nước mà cha cô đã nói đến rất nhiều, nơi di cô đã tới sinh sống mấy năm trước.

Trước đây một hôm, cô đã trông thấy bờ biển trải dài tới phía tây bắc, thấp, xanh, lơ và bí ẩn. Lúc chiều tối, cô đã ngửi thấy hơi thở nhẹ nhẹ, ấm áp, có mùi vị của ngọn gió hiu hiu trên đất liền. Cha cô bảo rằng đó là hương cây thoảng trong gió, hương cây khuynh diệp.

Sáng ấy cô đã dậy sớm và lặng lẽ thay quần áo, lên boong tàu một mình và cảm thấy lần cuối cùng con tàu lướt dưới đôi chân của cô, trên những ngọn sóng vỗ bờ chạy dài thăm thẳm ở phía nam, như một con ngựa to lớn dũng cảm đang chạy nước kiệu trên những cánh đồng của biển cả.

Trời còn tối lắm, nên cô chỉ có thể trông thấy nước trắng xóa xì xì dọc theo mạn tàu, và một ít ngôi sao đang bị mờ đi nhanh chóng bởi một áng mây trôi chậm chạp và vô tình. Những cánh buồm căng rộng cong cong trên đầu cô, gió rít the thé trong đám cột buồm.

Qua ánh sáng rực rỡ, ma quái của ngọn đèn của cái la bàn cô có thể trông thấy người lái tàu, và phía sau ông ta là viên sĩ quan đang phiên gác. Không ai khác trên boong tàu ngoài người đàn ông đang đứng canh xa xa ở mũi tàu.

Mặt biển sạm màu rọi những đường trắng xóa trong khi những ngọn sóng dâng cao tràn ra. Bỗng có tiếng la điên cuồng của người đứng canh.

- Sóng thần! Sóng thần ở phía trước!

Ngay khi người sĩ quan gào lên ra lệnh và người lái tàu quay bánh xe thật mạnh lên trên, con tàu va mạnh ầm ầm, vỡ tan từng mảnh. Cột tàu nghiêng ngã như cây cối trong gió lốc, dây néo bay vun vút. Một cơn sóng thật to ngầu bọt trắng xóa dựng đứng ở phía nam, đổ chụp lên con tàu đang kinh hãi.

Và cô, Delie Gordon, người hành khách duy nhất trên boong tàu, liền bị chôn vùi trong dòng nước giá buốt và bị quét ra ngoài mạn tàu.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 2

Chiếc xe lửa giạt nảy, xì xì nhả hơi nước rồi dừng lại ở một nhà ga tăm tối. Chiếc xe lửa này chạy rất chậm. Nó đã nhồi lên nhồi xuống, đông đưa cả ngày trời và một phần trong đêm để tới địa điểm này. Giờ đây nó đứng yên, thở hổn hển một cách mãn nguyện vì đã hoàn thành công việc, tuyến đường đến đây là hết.

Người trưởng ga mở cánh cửa đánh sầm. một cách chính xác tựa hồ như người hành khách bé nhỏ còn ở lại kia là cả một toa đầy người, bác hét to:

- Nhanh! Nhanh lên! Sang xe tại đây rồi đi tiếp lên núi bằng xe ngựa.

Delie nhặt nhanh đồ đạc rải rác của mình, đội lên đầu chiếc mũ rơm có những dây ruy băng đen mà người cố vấn pháp luật hào hiệp, một người hoàn toàn xa lạ với cô, đã cố nài nỉ để mua cho cô ở Melbourne: "Được rồi, cô bé. Nếu muốn thì khi nào xong xuôi tất cả công việc về bất động sản của cha cô, cô sẽ trả lại tôi". Và ông còn mua thêm cho cô một đôi găng và một đôi giày nữa.

Ai cũng rất tốt, hết sức tốt. Giờ đây cô có một túi đầy vật dụng mà bà Brownlow đã ném cho cô, cả đến chiếc rộp rộp thùng thình và chiếc áo khoác ngoài của cô. Bà ta là người đã chăm nom cho cô

trên cả tuyến đường đi tới Golburn trước khi sang xe lửa. Bà ta rất có thiện cảm với cô nhưng hơi độc đoán. Cuối cùng, cô rất vui khi được ở một mình. Giờ đây, cô cảm thấy sợ. Tất cả đều đen tối và xa lạ, cô hy vọng người dưỡng sẽ chờ cô tại nhà ga.

Người trưởng ga nhìn khuôn mặt bé nhỏ trắng trẻo của người hành khách cuối cùng, bỏ dáng điệu trịnh trọng và trở nên thân mật như người cha, bác bảo:

- Cháu bé, cháu đưa lại vé xe. Cháu trao cái túi xách kia đây. Đủ cả rồi hử cháu? Cháu nhìn dưới băng ngồi xem? Được rồi.

Cô theo bác bước ra ngoài, trời gió lạnh giá. hai ngọn đèn vuông vức soi sáng lò mờ nhà ga nhỏ. một người cao lớn, với bộ ria ngả xuống và bộ râu cằm đen thui bước về phía cô. Ông ta khoác một chiếc áo dài gần chấm gót chân và đội một cái nón nỉ rộng vành.

Ông hỏi:

- Phải cô là Philadelphia Gordon không?

Người trưởng ga hỏi lại:

- Ông là dưỡng cô ấy à? Tôi có nghe ông Charles Jamieson ở Kiandra bảo như thế.

- Đúng, chính tôi, cảm ơn ông.

Ông bí mật giúi vào tay người trưởng ga một vật gì đó.

- Mạnh giỏi, cháu?

Người cao lớn cúi xuống hôn má cô, đôi ria mép của ông làm cô nhồn nhột. Cô bẽn lễn mỉm cười với ông. Ông chỉ là dưỡng cô, nhưng là người bà con đầu tiên mà cô gặp, hầu như là người bà con duy nhất ở đất nước mới mẻ, xa lạ này.

Ông nhìn xuống cô, hơi ngạc nhiên.

- Philadelphia là cháu! Thế mà dưỡng tưởng rằng dưỡng sẽ gặp một cô bé.

Và ông ta đưa tay ra dẫu khoảng ngang tầm đầu gối của mình.

- Thừa dưỡng, cháu mới gần mười ba tuổi thôi! Cháu lớn hơn tuổi. Má cháu bảo... - Cô lão đảo, trong khi những giọt nước mắt đau buồn mà cô đã cố nén lại ươn ướt trong mắt cô - ...M... má cháu thường bảo cháu lớn nhanh quá.

Ông để túi xách xuống, nắm bàn tay cô kéo qua cánh tay mình, bàn

tay kia vỗ vỗ.

- Dượng hy vọng dì cháu sẽ là người mẹ mới của cháu, cháu ạ.
Dượng..dì dưỡng rất mong gặp được cháu, dì dưỡng sẽ phải nuôi cho cháu béo ra. Dì cháu nấu ăn giỏi lắm.

Cô vui mừng vì ông không nói gì về vụ đắm tàu, một đề tài mà mỗi lần nhắc đến cô lại thấy đau buồn. Trên đường đi đến khách sạn, cô vừa kể cho ông nghe về chuyến đi bằng xe lửa từ miền duyên hải phía nam đến Melbourne và về người bạn của cô: người thủy thủ đã cứu cô, người hành khách duy nhất còn sống sót; nhưng cô không đề cập đến những ngày ghê sợ họ cùng sống trên bãi biển, cũng không đề cập đến những hình thù đen tối chồm chồm lơ lờ trong sóng nước mà cô vẫn trông thấy trong giấc mơ.

Lúc hai dưỡng cháu ra khỏi chỗ núp ở nhà ga, gió thổi chụp lên người họ. Gió lạnh, khô, thanh mảnh thổi xuyên qua chiếc áo khoác cô mượn dùng tạm.

Ông bảo:

- Dưỡng cháu mình ngủ một chút, sáu giờ sáng mai xe đi Ademinaby mới khởi hành.

Trời hãy còn tối, ông đã gọi cô, cô luống cuống thay y phục qua ánh nến. Bữa ăn sáng gồm có trà, bánh mì nướng nóng phết một miếng bơ lớn, mặn, chưa chảy. Cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ khi hai dưỡng cháu bước ra chiếc xe ngựa có thấp đèn.

Những đốm sao còn hiện trên bầu trời vẫn mây. Những hình thù to lớn dường như dâng lên khắp cả chân trời. Trời không có gió, không khí lạnh cắt da cắt thịt.

Chiếc xe vọt tới. Không khí mát lạnh làm cô tỉnh ngủ, cô bỗng thấy một niềm hưng khởi dâng lên trong người. Cô rất muốn ra đi, đi bất cứ nơi đâu, trong ánh bình minh huyền diệu.

Cảm thấy cần tỏ ra biết xả giao, cô cất tiếng:

- Dưỡng Charles, dưỡng kể cho cháu nghe về mỏ vàng của dưỡng đi.

- Hả....hả?

Ông nghi ngờ nhìn 3 người hành khách đàn ông khác, râu quai nón bờm xồm, trên người khoác những lớp y phục không ra hình thù gì cả. Rồi ông nói to:

- Không phải mỏ đâu, cháu. Dưỡng chỉ tìm kiếm trong một mạch mỏ

trước kia ở Kiandra thôi. Tất cả những thứ tốt đều đã bị mang đi mấy năm trước rồi. Bây giờ thỉnh thoảng chỉ được chút chút,, không bỏ thời gian dựng hao tốn vào đấy đâu.

Rồi ông quay sang cô, mắt ông nhấp nháy, chậm và lâu.

Không biết phải hiểu như thế nào, cô bảo:

- Thừa dựng, còn về núi non thì sao? Phải ở đó có những ngọn núi khổng lồ tuyết phủ trắng quanh năm như ở Thụy Sĩ không?

- Cháu có đi Thụy Sĩ rồi à?

- Thừa không. Nhưng ba cháu có đi, lúc lên tới đỉnh núi Jungfrau cao tới 4160 thước, ba cháu có gửi cho cháu một bưu thiếp. Ba cháu thường đưa cả nhà đi leo núi ở phía Bắc nước Anh. Ba cháu có hứa là sẽ đưa cả nhà...

Cô ngập ngừng, nước mắt ràn rụa. Giờ đây đâu còn "cả nhà" nữa, chỉ còn mỗi mình cô.

Ông vỗ vỗ bàn tay cô.

- Ngày nào đó, dựng sẽ đưa cháu đi leo núi, nhưng từ Kiandra tới đây đường tốt lắm, chỉ có đồi ở độ cao một nghìn sáu trăm thước. Nhưng sáng nay cháu sẽ trông thấy núi Kosciusko.

Cô siết tay ông, tỏ lòng biết ơn. Ông cúi xuống nhìn cô chăm chú.

- Đêm qua, dựng không có dịp nhìn cháu kỹ lắm. Mút xanh lở hờ, tóc đen! Dựng vẫn luôn luôn muốn có một đứa con gái giống như cháu.

- Thật ra tóc cháu không đen lắm đâu, chỉ hơi sậm thôi. Dựng không có con gái à?

- Không, dì dựng chỉ có một đứa con trai, nó gần mười lăm tuổi. Dựng...dì dựng lúc nào cũng muốn có con gái, nhưng lại không sinh được. Dì của cháu sức khỏe yếu, ắt mẹ cháu có nói cho cháu biết. Lúc nghe gia đình cháu đến thăm dì dựng, dựng rất mừng, Philadelphia ạ.

- Cháu...cháu thường được gọi là Delie. Gọi đủ tên cháu thì dài lắm.

- Vậy thì Delie. Tên cháu được đặt theo một thành phố của Mỹ à? Còn thằng con trai của dựng thì tên là Adam, đặt theo kinh thánh.

- Thừa dựng, đúng thế ạ. Trước khi nghĩ tới nước Úc, lúc nào ba cháu cũng tính sang nước Mỹ. So với tuổi thì anh Adam có cao lớn

không dưỡng? Anh có sáng trí không? Còn cháu thì dở số học lắm.

- Có, nó to con lắm. Thường thì thầy cô ghi nhận xét trong học bạ nó khá hơn, nhưng có ghi thêm là nếu nó cố gắng thì nó còn khá hơn nữa. Nó lại hay mơ mộng, hay quên, và lúc nào cũng chúi mũi vào sách vở.

- Ba má cháu cũng nói với cháu như thế.

Đôi mắt xanh của cô liếc nhanh người dưỡng, vui vẻ dưới đôi mày ngài. Đôi mắt cô to, xanh thẳm, quá to so với khuôn mặt xanh mét, gầy ốm, thanh tú, nhạy cảm...

*

Bác bưu tá Danny ra khỏi quầy rượu, mặt đỏ gay tươi tắn vì rượu rum, bác bảo:

- Hình như chuyến này là chuyến xe cuối cùng trong mùa, ông Charles nhỉ. Tuyết rơi nhiều thêm.

Bác Danny ném túi thư vào thùng xe, leo lên cầm cương. Bác hét to:

- Xe thư chạy liền! Xin mời tất cả bà con lên xe!

Bác ra roi, chiếc xe chạy lên đồi.

Vào lúc xế chiều, họ tới Kiandra, vòng ngoài củ một thị trấn nhỏ cũ với vẻ tiêu điều, buồn bã của những ngôi nhà không mái và những ống khói không có khói.

Bác Danny đưa túi xách, ông Charles cầm lấy, rồi đỡ Delie xuống, lúc ấy lạnh cóng cả chân tay. Ông dẫn cô đến một ngôi nhà gỗ nhỏ- Delie nghĩ: đó là túp lều thì đúng hơn- Sau đấy cộc rào. Ông đẩy cửa trước mở ra, thấy bao thư và túi xách của Delie vào trong rồi gọi:

- Bà ơi! Tôi với cháu về tới rồi!

Một lúc sau, một người đàn bà trung niên, vừa người, mặc váy sậm màu bước nhanh ra hành lang chia đôi ngôi nhà.

Ông Charles hơi cúi:

- Bà không nghe tiếng xe ngựa về tới à?

- Nghe chứ sao không? Nhưng không lẽ để khét thức ăn hay sao? Bộ con bé đói lắm rồi hả?

Ông ta hôn phát vào má bà ta rồi trịnh trọng nói:

- Cháu Philadelphia Gordon của bàn đây.

- Philadelphia! Sao Charlotte lại chọn một cái tên nước ngoài như thế không rõ...

- Thưa, không phải má cháu mà là ba cháu chọn đấy!

- ...Cháu thân yêu. Mừng cháu đến Kiandra này... Một nơi lạnh lẽo, khốn khổ, nát rệu- Bà cúi người hôn lên má cô. Chót mũi của bà lạnh lẽo, nhọn hoắt.

Cô liền nghĩ: “mình không thích dì, dì phô cả răng lẫn lợi lúc mỉm cười, cái mũi thấy ghê, chót mũi thì lạnh và ướt”.

Người dì nhìn đứa cháu với đôi mắt đen, nhỏ và sắc. Có phải thật đây là người chị của bà mẹ xinh đẹp đáng yêu của cô không? Delie cố tìm nét giống nhưng vô ích, cô cần phải cất tiếng phá tan cảnh im lặng.

- Cháu xin cảm tạ dì có lòng tốt nhận cháu về đây. Cháu sẽ c...cố...

Rồi cô khóc òa, điều mà chính cô cũng ngạc nhiên.

- Kìa, kìa, cháu, cháu mệt quá rồi. Cháu vào bên trong gần lò sưởi đi.

*

Sau bữa ăn chiều, Delie vào căn phòng nhỏ ăn thông với nhà bếp, đặt số đồ đạc ít ỏi của cô vào một cái thùng nhỏ ở đây. Một cái giường hẹp trải vải giường sạch tinh và tấm chăn xếp nếp hình tổ ong trắng. Trong góc phòng có cái tủ com-mốt, bên trên là một tấm gương nhỏ lốm đốm vì bị khí ẩm.

Cô nhìn tấm gương, đôi mắt mở to, chăm chú. Chỉ trong một thời gian ngắn mà cô thay đổi nhiều quá. Cô gái trong gương với đôi mắt mở to, tối sẫm, là chính cô.

- Philadelphia Gordon – Tại một nơi nào đó ở vùng núi cao trên một

đất nước xa lạ?

Giọng của người dì, nhanh nhẩu và vui vẻ khác với giọng the thé thường ngày, lại gọi cô.

Bà bước vội vào với một viên gạch nóng bọc nỉ mỏng để làm ấm chiếc giường, bà nói:

- Chắc hẳn cháu đã quen với những thứ đàng hoàng hơn thứ này. Má cháu có chồng giàu hơn dì. Dì phải làm việc ở bưu điện mới có tiền cho thằng bé đi học, chứ nếu dưỡng cháu mà lo liệu chuyện đó- lúc nào ông ấy cũng lang thang đi tìm vàng mà có gì đâu- cả nhà này chắc chết đói hết.

Nói xong bà lại khịt khịt mũi...Cô cảm thấy dễ chịu khi giọng nói của bà không còn nữa.

Người dì lại nói khẽ:

- Tội nghiệp Lottie!(tên tắt của Charlotte) Tội nghiệp cho cháu, mồ côi lúc mới mười hai tuổi đầu! Thôi! Cháu ạ, bá má cháu đã ngủ trong vòng tay của chúa, chúng ta phải nhớ điều đó, không được buồn.

Cô hơi co rúm người tránh cánh tay xương xẩu quàng quanh vai cô. Mẹ cô đã ngủ trong biển cả xanh lục lạnh lẽo, cha cô và tất cả anh chị em cô đã bị vùi trong một cơn sóng thần đơn độc. Sao cô lại không buồn cho được? Và tất cả hành khách, thuyền trưởng Johannsen, người chủ tàu bạn cô, đều đã chết đuối.

Cô không trả lời. Xịch ra xa người dì, cô với tay lên giường lấy chiếc mũ rơm có ruy-băng đen đặt lên trên chiếc tủ com-mốt.

- Cháu à, tiếc là chiếc rốp của cháu màu nâu...nhưng tất nhiên là cháu không biết rằng cháu cần phải mặc rốp đen. Ờ, tạm thời cháu có thể mang trên tay ruy-băng đen bằng nhiều. Vì tất nhiên là cháu không thể đi ra ngoài mà không để tang.

- Thừa dì, dì bảo chúng ta không được buồn mà?

Người dì nhìn cô với đôi mắt sắc lẹm:

- Cháu thích hỏi vặn lăm hả? Đối với người rất thần thì phải luôn luôn để tang. Chắc cháu biết rồi. Giờ đây, dì muốn hỏi cháu một chuyện.

Bà ta ngừng tiếng, nhìn cô dò xét.

- Ở...chỉ có hai người, cháu và người...người thủy thủ sống sót khi tàu đắm. Theo thư của các ngân hàng cha cháu gửi tiền thì cháu và ông ta lang thang trên bờ biển suốt hai ngày...Vậy...cháu và ông ta ngủ ở đâu?

- Ngủ trong một cái hang. Cái hang đó ở lưng chừng đường trên triền vách đá dựng...

- Ngủ trong cùng một cái hang à?

- Thưa, phải vậy thôi. Chỉ có một cái hang- Cô có vẻ khó chịu.

Cô không muốn người dì hỏi tiếp.

- Hừ...

Người dì đưa chổi quét trên chiếc tủ com-mốt sạch bóng như để quét bụi. Bà không nhìn cô, bà cẩn thận xem xét nóc tủ và nói:

- Người đàn ông đó có...cháu cứ nói thật với dì, đừng sợ- Ông ta...ông ta...có làm gì cháu không?

- Làm gì à? – cô nhắc lại không hiểu.

Rồi thấy bà lúng túng, cô thoáng hiểu. Cha cô là một bác sĩ có những tư tưởng tiên tiến trong việc giáo dục con gái, và cô cũng đã hiểu ít nhiều về sinh lý học.

- Thưa dì, bác Tom hết sức tử tế...Bác rất tốt với cháu, đang hoàng lắm. Trông bác thì khiếp lắm, râu rậm và đen thui, hàm răng mất hết mấy cái, người thì xạm mình, v.v...Nhưng bác hiền như con chiên con. Nếu không nhờ bác, chắc cháu cũng chết rồi.

Môi cô lại run run, cô cắn chặt môi.

Bà Hester nhanh nhẩu:

- Vậy dì hết lo rồi. Dì có thể bảo rằng cháu may mắn lắm mới gặp ông ta như thế. Một số người đàn ông thì...

- Bà tiếp, mặt sa sầm- Thôi, dì để cháu ngủ.

- Xin cảm ơn dì, chúc dì ngủ ngon.

Bà bước ra ngoài, cô ngồi trên giường, cảm thấy hết sức cô đơn và xa lạ. Giá mà ông anh họ Adam của cô có ở nhà. Giá mà chỉ một anh em trai hoặc một chị em gái của cô, chỉ một thôi, sống sót để cùng sống cuộc sống mới xa lạ này... Cô sẽ cố tỏ ra thật ngoan và làm cho dì thích mình. Và qua ông dưỡng, cô biết rằng cô đã có được một đồng minh.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 3

Xoảng!

- Philadelphia! Cháu vừa làm bể cái gì nữa đó!

- Thưa dì, chỉ là...chỉ là cái bát cũ màu vàng để khuấy bột thôi ạ!

Từ căn phòng đối diện phía trên, bà Hester tất tả chạy xuống, đôi mắt đen của bà nhìn vội qua, giận dữ.

- Cháu ạ, tuần này cháu đập bể cái thứ ba rồi đấy. Hết cái tách và cái đĩa tách trắng tốt, bây giờ lại đến cái tô quý của dì. Thật là...

- Cái thứ hai thôi, thưa dì. Đâu phải cái thứ ba.

- Tách nè, rồi đĩa tách nè, rồi bát khuấy bột nè. Tách và đĩa tách là hai cái. – Mắt bà nhìn người cháu chằm chằm, không nháy mắt – Cái bát đó dì sắm lúc mới lấy dưỡng cháu.

- Cháu xin lỗi dì. Tay cháu ướt nên cái bát tuột khỏi tay cháu.

- Thứ gì cũng “tuột khỏi tay” cháu cả. Chưa bao giờ dì thấy ai vụng về như cháu. Sau này, tốt hơn là đừng có rửa bát đĩa gì nữa. Cháu phụ dì chuyện bếp núc còn hơn.

Delie rất mừng. Cô không thích rửa bát đĩa; nấu nướng thì thích thú hơn. Dì cô nấu ăn giỏi lắm. Chỉ với thịt đông và ít rau cải cũng nấu được những món ăn ngon.

Một buổi tối, người dưỡng mang về cho cô mấy viên phấn xinh xinh,

màu vàng, đỏ và cam. Những viên phấn này khá mềm, dùng để vẽ được, sau khi dọn xong bàn ăn, cô xin người dì một tờ giấy màu nâu rồi khởi sự vẽ; cô định vẽ cảnh một buổi hoàng hôn rực rỡ. Cô vẽ hết sức miệt mài. Dì dựng cô ngồi bên lò sưởi, căn phòng lạnh lẽo nhưng vẫn ấm do hơi nóng từ lò sưởi tỏa ra. Tờ giấy không đủ lớn, cô lật ngược vẽ ở mặt bên. Thỉnh thoảng những viên phấn vẽ ló khỏi tờ giấy và gạch lên bàn. Trong một lúc, cô hết sức sung sướng.

Sáng hôm sau bà Hester tái mét khi trông thấy tình trạng khủng khiếp của cái bàn, màu trắng như tuyết vốn là niềm tự hào về nhà bếp của bà. Delie cúi đầu cạo cạo bôi bôi những vết màu, cô không hiểu được tại sao bà la lối om sòm như thế, nhưng cô cũng tức, dường như lúc nào cô cũng làm chuyện phiền hà dì cô.

*

Giữa học kỳ, Adam gửi thư về. Bức thư như sau:

“Mẹ thân yêu của con,
Con vẫn mạnh khỏe, việc học hành cũng như thường. Có một vài cơn mưa đá, và sáng sáng thì rất lạnh, nhưng không có tuyết. Ở nhà mình tuyết xuống nhiều chưa mẹ? Con có thể trông thấy những ngọn đồi trắng xóa và bóng mây quanh nhà mình, bà thí lấy sáp chà mấy tấm ván trượt tuyết. À này, má đừng để cho cô em họ mới đến của con dùng mấy tấm ván trượt tuyết của con nhé, chắc chắn cô ta sẽ làm hư thôi...”

- Nó viết thư hay quá, - bà Hester nói ngọt ngào, không nhận thấy cô cau mày khi bà đọc to đoạn đề cập không hay lắm đối với cô em họ mới tới.

Cô quyết định đi học lại; khi cô được hưởng của thừa kế, cô sẽ được độc lập, dù lúc ấy cô chưa tới tuổi thành niên. Chưa chi mà cô đã xây lâu đài trên cát. Cô hình dung biến mình thành một ngôi sao ở Sydney, làm lóa mắt mọi người vì những thành quả của mình; cô chưa quyết định mình sẽ là một diễn viên múa hay một kịch sĩ bi kịch, nhưng cô mất rất nhiều để sửa bộ và xoay tròn trước tấm gương.

Cô thấy mình thật rõ trong những cảnh chói lọi đó ngay cả khi cô ì ạch trong tuyết để đỡ xô thức ăn thừa...

Một hôm, bà Hester bảo chồng đi kiếm thêm củi. Định lần nữa sang lúc khác nhưng thấy bà vợ cần nhàn, ông Charles đáp:

- Thôi được, để chiều tôi đi. Cháu Delie sẽ đi với tôi...(ông đã hẹn dẫn cô lên núi để tìm gỗ làm cho cô một cặp ván trượt tuyết).

Bà nói ngay:

- Delie ở nhà phụ bữa ăn với tôi.

Bà chú ý thấy ông Charles nhìn con bé khá thích thú- Tất nhiên hiện thời Delie chỉ là một đứa bé, nhưng cô sẽ rất đẹp nếu người đầy đặn ra, với nước da tái tái thanh thanh và đôi mắt sâu xanh lơ tương phản với mái tóc sậm màu. Lại còn đôi môi đầy đặn và có vẻ đam mê và đôi mày ngang đậm cứng cỏi, khiến ba khó chịu.

*

Sau mùa đông, Adam sẽ về trên chuyến xe lửa tốc hành đầu tiên.

Cô phụ bà Hester dọn căn phòng của cậu trai. Cửa phòng này đối diện với phòng khách từ hành lang trung tâm. Phía sau, cửa nhà bếp thông với căn phòng nhỏ của Delie và phòng tắm.

Cô đã mơ thấy cô đối xử một cách hiếu kỳ và khinh miệt người anh họ, trong lúc cậu ta lóa mắt vì sự thông minh và xinh đẹp của cô. Cô đã hình dung rằng cậu là một bản in của bà Hester, trông hết sức tầm thường, mái tóc đen cứng còng, nước da hung hung đỏ, đáng người không dễ thương, giọng nói không hay.

Trước khi Adam về tới, bà Hester đã thuyết cho cô nghe rằng “bây giờ cô đã là một cô gái lớn rồi...”

- Và nhớ đấy, khi Adam về tới nhà thì khi đi tắm cháu không được thay đồ bên lò sưởi nữa.

- Thừa dìi, vâng ạ.

- Không bao lâu nữa, cháu sẽ thành thiếu nữ, cháu hãy bỏ váy thòng xuống, cuốn tóc lên. Và cháu hãy nhớ là thiếu nữ thì phải đài hoàng và khiêm tốn. Hôm nọ dì đã thấy cháu trèo lên cây thông, con gái không được tinh nghịch như thế.

- Nhưng ba cháu thường cho cháu trèo lên núi đá...

- Không nhưng nhị gì cả. Ở đây khác hẳn. Và còn điều nữa, cháu sẽ tới giai đoạn có thay đổi trong đời cháu, thay đổi trong...ơ...cơ thể cháu.

Tiếng cuối cùng được thốt với một sự cố gắng và sau đó là một tiếng khịt khịt. Delie kinh tởm khi thấy người dì lúng túng, cô cảm thấy toàn thân nóng bừng.

- Điều thay đổi này...cháu không có gì phải hoảng sợ, tới tuổi cháu, cô gái nào cũng phải trải qua.

- Thừa dì, phải dì định bảo cháu về kinh nguyệt không ạ?- Cô nói to và rõ, để cho người dì an tâm.

Bà Hester giật mình trông thấy.

- Phải đấy Philadelphia ạ! Đó không phải là điều...

Cô ung dung tiếp:

- Ô, nhưng cháu biết hết về chuyện đó rồi. Ba cháu thường cho cháu mượn sách y học xem. Cháu có tìm hiểu về cơ thể học của phụ nữ, về tử cung, xương chậu, buồng trứng, mọi thứ. Nay, ở nhà cháu có một con chó cái để hoai, ba cháu đã mổ buồng trứng của nó và để cho cháu xem, và...

- Phi...Philadelphia! Cháu không bao giờ được kể cho dì nghe chuyện đó nữa!

- Nhưng thưa dì, tại sao vậy? Ba cháu nói rằng con gái mà biết sớm những gì sẽ xảy đến cho mình thì càng tốt. Ba cháu còn nói là nếu trời mà chơi khăm thì sẽ làm cho phụ nữ đẻ trứng như gà vịt, chim chóc vậy...

- Đủ rồi, tiểu thư! Dì không muốn nghe những ý kiến báng bổ Trời Đất của ba cháu, và dì rất ngạc nhiên là má cô lại cho phép cô bàn bạc về những chuyện đó. Con gái mới mười hai tuổi đầu! Đời dì chưa bao giờ...!

Bà thôi nói, tựa hồ như không đủ lời lẽ diễn đạt, đôi má bà đỏ gay.

Cô bặm môi phản kháng. Cô đã nghĩ cha cô là người thông minh nhất trên đời, và mẹ cô cũng nghĩ thế, dù bà giả vờ phật ý vì những lời lẽ thẳng thừng của chồng.

Cuối cùng, đôi ván trượt tuyết cũng đã làm xong. Cô quét sàn nhà bếp, vắt hành, gọt khoai, củ cải, chùi mặt bàn rồi đi lên đồi Newchum với dụng cụ tập trượt ván.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 4

Cả gia đình ngồi quanh bàn trong phòng khách. Ánh sáng trắng dịu của cái đèn dầu hỏa treo trên cao chiếu xuống chén đĩa bằng bạc và thủy tinh sáng loáng, xuống khăn trải bàn như tuyết.

Vui quá nên Delie ăn rất ít; cô không thể rời mắt khỏi Adam đang ngồi bên kia bàn, mái tóc sáng chiếu ngời ánh đèn. Cô vẫn băn khoăn là tại sao Adam không giống cha cũng không giống mẹ.

Cậu cao lớn, rắn rỏi, nước da sạm màu sáng, trên đôi má nổi đường máu đỏ, đôi mắt nâu vàng, tóc nâu nhạt thẳng và dày, lò xo xuống vàng trán rộng.

Ánh mắt cậu sáng, vẻ khỏe mạnh, và cái miệng trẻ con của cậu trông tựa hồ như dễ dãi mà cũng dễ cười to.

Giờ đây, cậu cười ha hả, trông cậu hết sức quyền rũ.
Cậu nói to:

- Ăn nữa đi em! Ăn thêm một cái bánh bao nữa đi! Em phải béo hơn một tí, phải không má?

- Delie mơ màng chìa cái đĩa tới, Adam khiến cô sợ hãi với cái nhìn dịu dàng, không chú ý, và với cái vẻ cậu hiểu cuộc sống trong gia đình xoay quanh cậu- như trong hai tuần lễ tới.

Chiều, cô đi với cậu ra chái nhà để ôm củi.

Cả hai vào nhà bếp, giậm chân cho tuyết rơi xuống. Adam khom người nhóm lửa.

- Má anh có nói chiếc tàu em đi bị đắm.

Cậu đập mạnh củi vào lò sưởi, cô nhận thấy hai tai cậu đỏ ửng. Cô biết rằng cậu muốn nói lên ý thiện cảm về sự mất mát của gia đình cô. Tim cô đập nhanh, cô lại có cảm giác kinh hãi hết như mỗi lần cô cảm thấy có người muốn xen vào nỗi đau buồn riêng tư của cô.

Cô cố trả lời:

- Phải, em là...người sống sót duy nhất cùng với một bác thủy thủ. Nhưng em không muốn nói về chuyện đó...xin anh hiểu cho.

- Anh biết, cô bé ạ!

Giọng nói của cậu êm dịu đến nỗi cô không tin rằng đó là đứa con trai hư, kiêu ngạo mà cô đã quan sát lúc ngồi bên kia bàn ăn. Cô cảm thấy mến cậu trong khi cậu ôm số củi còn lại mang vào phòng khách.

Lúc ấy vào đầu mùa xuân, những cơn gió ấm và ánh nắng sáng sủa, tuyết từ từ tan chảy. Bà Hester cũng bớt gắt gỏng, bớt khó khăn, bớt đòi hỏi, bà cho phép Delie đi trượt tuyết chung với dượng Charles và Adam.

Mười ngày sau, Adam trở lại Sydney, ngôi nhà dường như ảm đạm hơn, lạnh lẽo hơn. Cô và người dì ngồi bên ánh đèn, cả hai cảm thấy cô đơn nhưng ít đối kháng với nhau hơn.

Ông Charles đi suốt ngày, cố tìm những cục vàng lúc nào cũng ẩn mình trong mảng đất bồi kế cận. Đít quần ông vàng ệch đất sét, giày ống của ông cũng đóng đất sét dày cui.

Đôi khi, ông để cô cầm cái lọ đựng bụi vàng mà ông lóng được sau nhiều tháng làm việc, hoặc một cục vàng nhỏ xíu.

Trước khi mớ tuyết cuối cùng tan hết, ông dẫn cô lên những sườn đồi và chỉ những khe nhỏ bắt đầu chảy dưới những cầu tuyết trống rỗng.

Ông nói:

- Trên các ngọn núi, có hàng trăm khe như thế này, tất cả đều chảy xuống để đổ vào những sông suối to hơn như dòng Ovens và dòng Tumut, khối tuyết này nơi dượng cháu mình đang đứng sẽ chảy mãi tới dòng Murrumbidgee để đổ và sông Murray.

- Sông Murray à? – cô nhớ mang máng những bài học địa lý về đế quốc Anh- Sông lớn nhất nước Úc phải không dượng?

- Phải, sông to lắm, tàu hơi nước chạy được, ngay từ cửa sông ngược lên New South Wales. Dượng đã đi một lần rồi, từ đồi Swan đến Morgan và đặc biệt lắm... Cả dì cháu cũng thấy đủ ấm và có nắng nữa.

Hai dượng cháu liếc nhìn nhau, thở dài và nhìn ra những sườn đồi, mặt trời chiều đang biến tuyết thành màu vàng, với những đám mây tuyết đẹp...

Vẫn còn nhiều ánh sáng ban ngày, nhưng Hester lại bệnh và bần tính nên họ không dám ở lại lâu hơn. Họ lặng lẽ quay về nhà.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 5 - 6

Sau khi Delie được tuyên bố là người thừa kế tài sản nhỏ bé của cha cô, bà Hester đối xử tử tế hơn đối với đứa cháu gái, Biết đâu cô lại chẳng giúp gia đình bà đi khỏi nơi đáng sợ này và mua cho họ nhà cửa, đất đai ở một miền văn minh nào đó?

Bà chưa bao giờ nguôi ngoai cái cảm giác đau đớn bị bứt khỏi vùng nông thôn trù phú của nước Anh, nơi gia đình bà đã sống, khi bà gặp ông Charles lần đầu. Tính giang hồ thích nay đây, mai đó đã đưa ông tới nước Anh lúc còn thanh niên, đem ông trở lại Úc tìm sự nghiệp, và cuối cùng trôi dạt họ đến nơi xa xôi hẻo lánh này.

Cha bà là một nông trang viên khá giả. Charlotte, mẹ của Delie khá xinh đẹp, lúc nào cũng thích cắm hoa và khâu vá (và làm những việc này với khả năng của người nghệ sĩ) hơn là những nghề thực dụng như nghề làm sữa và chuyện bếp núc.

Của hồi môn của bà từ lâu đã bị tiêu dần trong những lần di chuyển từ nơi này đến nơi khác, và trong việc vực ông chồng ra khỏi những việc làm ăn liều lĩnh. Bà đã từ bỏ hẳn hy vọng tổng thấy người thanh niên cao lớn với bộ râu gây ấn tượng, từng theo đuổi bà và chiếm được trái tim bà, thành công trong đời. Tất cả hy vọng và tham vọng của bà giờ đây tập trung vào đứa con trai.

Có lẽ rốt cuộc thời vận của họ sẽ thay đổi. Ông Charles đã tìm ra hai cục vàng nhỏ bị dòng nước suối đã khỏi lòng đất, và họ dự định tới lúc nghỉ hè sẽ đi Melbourne để Delie mua sắm y phục và đến ngân hàng cha cô đã gửi tiền để tới đây lập nghiệp.

*

Gần cuối tháng mười một, Melbourne đầy nắng và khá ấm. Họ đến

trợ ở một khách sạn lớn gần một công viên, Adam sẽ từ Sydney tới đây liền sau khi hết học kỳ.

Tòa án chỉ định ông Charles làm giám hộ của Delie và quản lý số tiền của cô cho tới khi cô hai mươi tuổi. Khoảng thời gian đó, món tiền khoảng tám nghìn bảng Anh được để trong ngân hàng, lãi suất cũng đủ cho những nhu cầu của cô hiện nay.

Trong khi hai dì cháu vào các cửa hàng mua sắm thì ông Charles nghĩ cách đầu tư. Ông nghe giới thiệu về Echuca, một thị trấn ven biển trù phú, bãi biển dài chín mươi dặm với những cồn cát trắng, mỗi năm buôn bán tới hai triệu bảng. Thế là ông lên đường, không hỏi ý kiến vợ. Tuần sau, ông gửi thư báo là đã mua xong đất đai nhà cửa ở đấy.

Liền khi Adam tới Melbounre, bà Hester, Delie và cậu đáp xe lửa đi Echuca.

6

Tới Echuca, họ trọ ở khách sạn Palace; trong khi bà Hester nằm nghỉ, hai anh em đi xem cảnh vật. Thị trấn này nhộn nhịp, ồn ào, phố nào cũng có tròng bạch đàn và có các tháp nhà thờ hình chóp, và hầu như ở góc đường nào cũng có khách sạn.

Họ đi học theo các bờ sông và về phía cầu sắt to đến New South Wales. Cô nhảy múa qua các bụi cây thấp hình dáng trắng bé nhỏ của cô tung tăng dưới những thân cây khổng lồ, khi trong ánh nắng và bóng mát lốm đốm trên chiếc rổ trắng nhẹ và mái tóc sạm màu của cô.

Cô nhìn dòng nước lướt đi, nghĩ đến những con sông nhỏ dưới lớp tuyết chảy trong vùng núi tại chỗ cô đã ra đi. Ngày hè chói chang nóng bức này, nước ở đây có lạnh không? Cô muốn cởi tất cả ra để lội ở mé sông, nhưng Adam vẫn rào bước không dừng lại.

Cô nhắm mắt, hít thở mùi ngan ngát của bụi bạch đàn sum suê, hăng hăng và âm ẩm. Ngoài kia, một bầy chim duyên dáng đang nổi nhau bơi lội. Chúng màu đen, cổ dài và mỏ màu đỏ sáng.

- Có phải chúng thật là thiên nga không?

Cô kêu lên, cô nghĩ xứ này thật kỳ lạ, tháng sáu mà có tuyết, cây cối thì không bao giờ trụi lá vào mùa đông hoặc xanh lục vào mùa hè, nhưng lúc nào cũng xám xanh hoặc nâu vàng, đôi khi màu hoa cà,

còn thân cây thì xanh hơn lá.

Cả hai trở về, bị bà Hester cầu nhàu suốt năm phút.

Từ khu đất mới mua, ông Charles đến thị trấn rất muộn nên nhờ chuyển xe lửa bèn vội vã đến khách sạn gặp vợ.

Sáng hôm sau, họ lên đường về nhà mới trên cơ sở mọi thứ đều được chuyển cho chủ mới, cho tới những con dao xẻp, nĩa và bàn là. Cả những người đầy tớ cũng ở lại- Một người làm công việc lật vật biết mổ heo, chải lông cừu, làm vườn, chăn nuôi gà vịt, một người chăn nuôi súc vật và hai người phụ nữ da đen lo việc bếp núc cùng gia đình họ.

Trước mặt họ, ngay sát khúc quanh của dòng sông và khá cao lên trên mực nước cũ, là trại áp với những căn nhà làm bằng gỗ cứng, mái lợp ván, tòa nhà chính đối diện với con sông.

Hiên có bóng mát mọc đầy nhài trắng, lấm tấm nụ hoa và ngát hương. Một làn khói bay lên bầu không khí tĩnh mịch từ một ống khói của một ngôi nhà bên ngoài ở phía sau. Bà Hester ngồi thẳng lên, nhìn đăm đăm, quên hết cả đau đớn, khuôn mặt của bà trông dịu dàng như lúc bà mừng đón Adam trở về nhà.

Khi họ đến cửa sau, một chiếc rốp màu thoáng qua sau bể nước và có tiếng cười khúc khích nhưng không ai đi tới. bà Hester đòi đi xem nhà bếp trước tiên. Nhà bếp cất riêng ra ở phía sau, rộng và thoáng, sàn nhà bằng đá rải cát.

Delie chọn phòng mình bên trái ngôi nhà, bờ sông ở xeo xéo, bên ngoài cửa sổ có khung kính là một cây bạch đàn nhựa đang nở hoa. Bà Hester ở phòng ngủ phía trước.

Có ai nắm cánh tay cô, ấm ấm.

- Đi xem vườn đi, em Delie. – Adam nói.

Trong đôi mắt cậu biểu lộ mỗi thiện cảm lặng lẽ.

Bà Hester trở lại nhà bếp, tập hợp mấy người làm đang rúc rích phía sau bể nước, bảo họ rằng bà muốn giữ gìn nhà bếp như thế nào. Mặc dù họ có đôi mắt đen hiền dịu và hàm răng thật trắng, bà Hester cũng cho rằng họ vừa xấu xí vừa thiếu đạo đức, trong những chiếc rốp vải cũn cỡn để thoi cặp chân rong khi họ lúng túng kéo lê những ngón chân trên sàn nhà đầy cát.

Cô bé nhất, Minna không lớn tuổi hơn Delie bao nhiêu.

Bên ngoài, Delie và Adam đi xem tất cả ngôi nhà phụ, rồi chạy vòng ra vườn hoa phía trước.

Cô và Adam nhìn xuống dòng sông, bờ sông có nhiều chón nước. Con sông cong cong về phía trái lại khuất ở một khúc quanh nữa bên phải, lượn lờ chảy không một làn sóng gợn và rất trong đến nỗi thấy tận đáy sâu.

Bà Hester đã cho chở đến ngôi nhà mới nhiều thứ, những chiếc thìa xúp bạc vốn là của bà ngoại Delie giờ đây đã mòn và mỏng lét, mép thìa sắc một cách nguy hiểm, chum nước đỏ, một cái chụp đèn sơn bằng thủy tinh- Cũng như nhiều món đồ không giá trị khác như bưu ảnh cũ, bưu thiếp, thư từ và cái rưng đầu tiên của Adam.

Khi phụ dọn đồ, cô làm bể cái chụp đèn nên bà mắng cô vụng về và bảo cô đi ngủ.

Cô quét sơ căn phòng của mình, rồi cầm nến đi xem nhà dưới trước khi thay quần áo. Cô bước qua ngôi nhà nhỏ có bìm bìm bao phủ, và đẩy cánh cửa gỗ. Qua ánh nến, cô trông thấy có mạng nhện trong một góc. Hàng trăm con muỗi bay vo ve.

Cô bước ra ngoài, tắt nến, chờ cho mắt mình quen với bóng tối.

Đêm lạnh lẽ, ẩm dịu. Bầu trời lấp lánh ánh sao nên không hoàn toàn tối hẳn. Dải ngân hà chạy dài, sáng nhạt.

Cởi giày và tất, cô đặt bên cạnh chân nến ở bậc thềm phía sau, và quay lại bước xuống sông. Đất vẫn toát hơi nóng của ban ngày, cô cảm thấy đất như sống động dưới đôi chân trần của cô. Cây nhài trắng với những đóa hoa chập chờn như những ánh sao mờ nhạt, tỏa hương ngào ngạt trong không khí.

Lúc bờ sông trải rộng trước mặt cô, dường như cô có thể thấy rõ hơn ánh sáng từ mặt sông hắt lên. Cô thận trọng leo xuống nước. Nước mượt mà, mát rượi quanh mắt cá chân cô, cát thì chắc và không có cỏ dại. Nước gợn lăn tăn, một ánh sao run run phản chiếu và vỡ ra như những mảnh kim cương.

Những cây bạch đàn bên bờ sông đối diện làm thành một bức tường đen, không phân biệt được với bờ sông rần rần. Dòng sông chảy giữa hai bàn chân cô và màu đen đó với những ngôi sao như những viên đá quý trên bờ ngực láng mượt của phụ nữ. Quả quyết,

không dứt, từ cội nguồn xa xôi, dòng sông chảy về biển cả xa lạ. Lần đầu tiên, cô cảm thấy sự tuôn chảy vô tận của nó thật hết sức kỳ diệu.

Dòng sông vẫn rất lặng lẽ. Thế rồi có một âm thanh không nghe rõ được, từ trên không và từ bầu trời sâu thẳm vọng xuống.

Cô cố mở mắt nhìn lên trên và cảm thấy hơn là trông thấy, cảm giác hơn là nghe thấy, những ánh ao mờ nhạt và tiếng những đôi cánh lớn vỗ nhanh... Những con thiên nga đen! Những con thiên nga đen, chúng đang bay đến một vùng nước ẩn khuất, bí mật nào đó.

Khi tiếng kỳ lạ từ những ánh sao rơi xuống đó tắt đi, cô vẫn còn đứng sững như một thân cây bên bờ sông.

Cô nghĩ: “Ngày nào còn sống, ngày đó mình còn nhớ đêm nay. Cho đến già mình vẫn còn nhớ đêm nay.”

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 7 - 8

Cuối năm, trời nóng dữ dội. Ngôi nhà trở nên quá nóng đến nỗi bà Hester bắt khiêng bàn ra ăn trưa dưới một dàn nho.

Giờ đây, cô hợp ý hơn với dì, cô không cảm thấy công việc bếp núc là khó chịu nữa.

Trong người cô xảy ra sự biến đổi như dì cô đã từng bảo...

Một hôm, sau bữa ăn trưa, Adam và cô than thở xuống sông, cả hai nằm trên đám bèo hà rừng xanh lục.

Những tiếng cười khúc khích và tiếng nói chuyện liếng láu khuấy động sự yên tĩnh của họ. Rửa bát đĩa xong chị em Lucy và Minna xuống sông nô đùa... Những cánh tay đen sạm lấp lóa trong nắng, rong khi Minna bơi sang bờ cát đối diện và bước ra khỏi nước, chiếc rốp vàng bỏ lại sau. Cô ngồi lên nhìn chằm chằm, cảm thấy các ngón tay ngứa ngáy, cô ước ao có bút chì để ghi hình dáng tuyệt vời ấy lên giấy; bước đi duyên dáng tự nhiên, lưng thẳng, bộ ngực săn chắc và hai bên hông thanh mảnh, cao cao, tất cả rạo lên sức sống.

Cô rất muốn học bơi và cảm thấy không cần phải xin phép dì; thật ngốc nghếch biết bao nếu là con gái mà không biết bơi, không trèo cây, không cưỡi ngựa hoặc không làm một cái gì thích thú! Giờ đây Adam được mười lăm tuổi, cao thẳng, cường tráng, khá đẹp trai. Và lúc nào cậu cũng thắng cô, hoặc chạy, hoặc nhảy, chơi bắn đá cuội. Gần đây, cậu có thói quen đi dạo một mình bên dòng sông vào ban tối, khi mà ráng trời nhuộm mặt sông trầm lắng bằng những sắc đỏ sáng rực giữa màu xanh lơ và màu xanh lục nhạt. Cô không bao giờ biết cậu đang nghĩ gì trong khi cậu đứng trầm mặc bên bờ sông. Cô biết tôn trọng những tình cảm lặng lẽ và cô đơn của cậu.

Những lần cậu đứng dưới giàn hoa nhài thơm ngát ở hàng hiên, nhìn đắm đắm vào đêm tối, mẹ cậu thường bảo ra bảo cậu vào, cậu liền giận dữ bảo bà hãy để mặc cậu.

Adam không bao giờ chỉ trích mẹ, nhưng cái nhìn của cậu, cái siết vào khuỷu tay cô, cách cậu chạm bàn chân lên bàn chân cô dưới bàn, cho cô biết khi nào cậu không đồng ý với những phán đoán hẹp hòi của bà.

Nhân dịp dựng Charles ra thị trấn, cô đề nghị ông đăng quảng cáo tìm người đến giúp cô trong việc học hành mà cô đã xao lãng từ lâu, có thể cô và Adam sẽ cùng có một cô giáo dạy kèm cũng được.

Bà Hester lên tiếng phản đối. Ông Charles mềm mỏng nói:

- Bà không thể cản cháu, vì chính cháu tự chi lấy. Tôi cũng vui vì Adam sẽ được học thêm. Lúc nào nó cũng dán mũi vào sách vở.

Đôi môi Adam cong lên. Rất ít khi người cha dễ tính của cậu chỉ trích cậu, còn đối với mẹ cậu thì lúc nào cậu cũng tuyệt vời.

- Cảm ơn ba, nhưng trong cuộc sống không phải chỉ có tầm lộn, tầm cừu. Nếu con không thể học đại học, du lịch hoặc làm tất cả những gì con thích, tại sao con lại không đọc sách báo chứ? Ba thì tự do đi đó đi đây, đội mũ rộng trông hết nhà nông, nhưng ba bỏ phế công việc cho bác Lige giúp việc. Nếu cô giáo giỏi thì con không ngại học. Nhưng có thể cô ta không dạy con tất cả những thứ con không học ở nhà trường.

Cha cậu vụt đổi sắc và bảo:

- Ăn nói hỗn láo như vậy, sau này sẽ hư đấy. Và con cần hiểu rằng thật ra con chỉ biết rất ít về cuộc sống hoặc bất cứ thứ gì khác. Nay, ba hỏi con, con muốn tự lập như thế nào? Bởi vì bà không muốn để

con ở không.

Adam đáp khẽ:

- Con muốn thành nhà văn.

8

Đã có tin từ Melbourne về mẫu “Tìm người” đăng trong tờ “Tin tức dòng sông”. Một cô giáo tên Barrett gửi thư cho biết là không bao lâu nữa cô sẽ tới Echuca để trực tiếp gặp họ.

Nước sông xuống thấp, hai ông bà liền giao nhà cho bác Lige trông nom và cả gia đình ra thị trấn gặp cô Barrett.

Cô Dorothy Barrett đã đến Echuca, ngụ tại khách sạn Palace. Cô có học vị tiến sĩ. Cô sắp xếp gặp bà Hester Jamieson tại phòng khách của khách sạn vào mười một giờ trưa.

Trước giờ hẹn năm phút, bà Hester ngồi chờ cô.

Có tiếng chân như tiếng chân đàn ông bước ngoài cửa rồi có tiếng nói trầm:

- Xin lỗi vì đã để bà chờ đợi.

Liền đó, một thiếu phụ cao ráo bước vào phòng. Cô ta chìa ra một bàn tay to, hồng hồng, ngón tay cắt giũa rất đẹp.

Bà Hester nheo mắt, chụp bàn tay.

- Cô...ơ...cô là Barrett à?

- Thừa vâng – Thiếu phụ đáp (cô ta không trẻ lắm, bà Hester đoán chắc cô ba mươi tuổi) rồi nắm mạnh một chiếc ghế kéo về phía mình và ngồi xuống.

- Cô ta đặt đôi giày gót bằng trên nền nhà một cách chắc chắn. Chiếc áo trắng của cô ta, cổ cao và tay áo chặt, không chê vào đâu được, cũng như chiếc váy vải sọc xanh dài, chiếc mũ rơm chụp lên mái tóc quăn nâu nhạt. Nhưng kiểu bắt tay như thế không phải là kiểu của phụ nữ.

- Thừa, bà là Jamieson? Tôi đã nhận được thư bà trả lời đơn xin việc của tôi; theo thư, bà có một cô gái mười ba tuổi và một cậu trai

mười lăm tuổi. Đối với cô giáo dạy tư gia, tuổi cậu như thế là khá lớn.Ồ...tôi có mang theo các giấy tờ giới thiệu và chứng nhận. Trước nay, tôi dạy trong một trường tư dành cho nữ sinh ở Melbourne, bà sẽ xem đủ giấy tờ...Nhưng gặp con gái riết rồi cũng chán.

Cô ta cười rất duyên dáng, một nếp nhăn hiện lên quanh đôi mắt xám trong sáng. Bà Hester mỉm cười đáp lễ rồi nói khá xẵng:

- Tôi không có kinh nghiệm nhiều với các cô gái. Cháu gái tôi là Philadelphia sống với tôi chưa đầy một năm, và tôi chỉ có một đứa con trai tên Adam. – Giọng bà dịu hơn – Adam là một thùng bé thông minh, nó đi học ở Sydney, gần đây mới nghỉ. Theo tôi nó khỏi cần đến trường học thêm chữ nghĩa gì, nhưng tôi muốn cô dạy nó thành người đàng hoàng, và bồi dưỡng tài năng viết lách của nó vì nó muốn sống với nghề viết văn. Nó muốn tiếp tục lên đại học, ba nó lại không đồng ý.

Cô Barrett bàn với bà Hester về các môn Adam cần học, rồi tiếp:

- Bây giờ, về cô gái, tôi nghĩ chúng ta có thể để cô chọn những môn nào thuộc năng khiếu thiên phú của cô, dù tất nhiên cả hai học cùng môn với nhau thì đơn giản hơn.

- Cháu rất muốn học họa. Cháu không thích toán.

Buổi nói chuyện kết thúc, cô Barrett chuẩn bị từ giã để về Melbourne lấy đồ đạc và sách vở...

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 9 - 10

Cuối tháng ba, ông Charles đánh xe ra thị trấn rước cô Barrett về.

Delie ngồi trong phòng học, đôi mắt lơ đãng, tai lắng nghe tiếng nói sâu lắng, trầm tĩnh của cô Barrett. Cô rất thích cô giáo. Thế giới của cô có một trung tâm mới.

Cô rất ham học, cô làm cả những bài có trình độ cao hơn dành cho Adam.

Cô học tiếng La-tinh, học đàn piano, học cả bơi lội.

Cô Barrett bơi giỏi, không bao lâu đã thuyết phục được bà Hester để cho Delie học bơi. Một thời gian sau, cô đã bơi được sang bên kia sông, ngày đầu tiên thì cô Barrett bơi kèm. Rồi khi nước sông dâng lên cao, vào các buổi sáng lạnh hơn, cô Barrett dạy Adam và Delie chèo thuyền.

Một buổi sáng, họ nghe thấy tiếng một con tàu bèn chạy ra xem. Con tàu có dắt theo hai chiếc sà-lan, một chiếc mắc cạn trên cát. Thấy vậy cô giáo bàn với cả hai đem xuồng ra xem có thể giúp được gì không.

Thuyền trưởng nhờ họ mang dây chảo quấn quanh một thân cây trên bờ làm trụ, con tàu chạy tới để kéo sà-lan xuống nước, nhưng cuối cùng sợi dây tuột ra. Đang ở trên xuồng. Delie và cô Barrett Chuỗi người nằm sát xuống. Trong khi đó, lưng Adam quay về phía nguy hiểm nên không cử động được nhanh. Sợi dây chảo căng thẳng vào mũi xuồng, quất trúng vai Adam hất cậu ra khỏi chiếc xuồng.

Adam bị dòng nước cuốn đi, cậu ngóc lên nhưng chạm phải chiếc xuồng. Lần thứ hai ngóc lên cậu lại gặp tình huống tương tự, cuối cùng, khi cậu xuất hiện, cô Barrett kéo cậu lên xuồng. Cậu đã ngất đi, suýt chết đuối. Họ mang cậu lên bờ. Cậu nôn thốc nôn tháo.

Cô ngồi nhìn mái đầu ướt của Adam đặt lên vai cô, đôi mắt nhắm nghiền và y phục ướt sũng của cậu; cô hết sức xúc động.

Cô Barrett mím môi, lẩm bẩm:

- Làm thế nào tôi có thể kể cho mẹ cậu biết đây? Đáng lẽ tôi phải thấy trước sự nguy hiểm này...

Nhưng lúc họ lên bờ, Adam đã lại sức, cậu đi về nhà được, và dù bà Hester lâu bầu như một con gà mái bị quấy rối, bà cũng không biết thảm kịch đã xảy ra như thế nào.

10

Những ngọn cỏ hè xanh mướt, trắng bệch vì hơi nóng, chói sáng dưới ánh trắng như những cánh đồng tuyết. Chúng dần dần trở nên xám và già, như một bộ lông thú bòm xòm. Những cơn mưa đầu thu rơi xuống, và dưới màn xám cỏ non mềm mại lại xuất hiện.

Đó là thời gian cừu đẻ con, ông Charles hải ra những bãi cỏ nuôi cừu đến nửa đêm vì có chồn và quạ gần đó.

Dù cẩn thận như thế, cũng mất hết mấy con cừu, cho nên phải mang mấy con cừu con vào nhà bếp, đặt bên cạnh lò sưởi ấm áp. Delie phụ đưa chai sữa cho cừu con bú, và sau đó dạy chúng thọc mồm vào xô mà uống.

Rồi mùa đông đến với sương giá lạnh cắt da cắt thịt, đến nỗi sáng sáng nhà bếp rộng ấm áp chật người là nơi vui vẻ nhất. Lửa đỏ nhảy múa trong lò sưởi, nắp ấm nhảy tung bừng vui vẻ.

Delie thêm vào phòng trưng bày tranh của mình bức hình phác họa Minna (cô muốn bảo cô ta ngồi mẫu khỏa thân) và một bức phác họa khác về cụ láng giềng Sarah, nhưng phần lớn là các tranh vẽ cô Barrett, cô đã lén phác họa cô giáo nhiều lần, cái thì trông nghiêng, cái thì nhìn trước mặt, cái thì nhìn phía sau, với một vài sợi tóc quăn từ búi tóc xổ ra.

Cô Barrett nhận thấy rằng công việc giảng dạy của cô ngày càng tệ hơn, và cô rùng mình, đỏ mặt khi nói tới chuyện đó. Vì Delie cũng bắt đầu mơ mộng và thiếu tập trung như Adam, chỉ có những bài học về hội họa và vẽ khiến cô chú

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 11 - 12

11

Adam đứng lên khỏi bàn ăn sáng, buồn bã nhìn những tấm màn vải lông xanh lục, mấy ngón tay không yên cứ vặn vẹo một cục tua vàng. Những đám mây xám từ hướng nam bay lên trời, trên các bụi cây trong vườn, các cây tiêu, các cây chanh có màu xanh sậm, báo hiệu sẽ có mưa. Cô Barrett đến phía sau cậu, nhẹ nhàng kéo cục tua bị xoắn. Cô ta chạm vào cậu, cậu đỏ bừng mặt, rút vội tay và nói với Delie:

- Trước giờ học, mình xuống sông đi, em Del. – Cậu vặn cái nơ đen ở phía sau mái tóc dài của cô. – Anh phải giăng lưới sẵn để bắt cá thu.

Delie nhìn người dì xin phép. Bà Hester gật đầu. Cô Barrett vào góc

phòng tìm vài quyển sách; khi còn lại một mình với ông Charles, bà Hester nhìn chồng đầy hàm ý.

Bà dịu dàng nói:

- Ông có nghĩ là thằng Adam nghiêm túc không?

Ông Charles có vẻ bối rối:

- Nghiêm túc à? Bà muốn nói gì thế? Tôi muốn thằng bé quan tâm tới công việc trang trại, để tôi có thể để lại sản nghiệp cho nó sau này. Nó không chịu phụ tôi làm cỏ khô, bảo rằng lúa mì làm nó bị sốt, bây giờ ngay lúc mình cần nó phụ coi đàn cừu thì nó cũng không làm, viện lý do mùi cừu làm nó khó chịu!

- Nó phải học hành...

- Ừ, bà cứ bào chữa cho nó Bà sẽ làm hỏng nó; ngày nào đó bà sẽ ân hận. Nó biết lúc nào bà cũng bênh nó chăm chặp và nó cứ nguầy nguậy không chịu vâng lời tôi. Kiểu đó tới chừng hai mươi tuổi nó sẽ lông bông không ra tích sự gì hết cho bà coi.

- Ông nói làm tôi nhức đầu thêm. Tôi định nói chuyện này, ông ghe giùm chút... Theo ông, nó và con Philadelphia có xứng đôi không? Chuyện này tự nhiên thôi vì hai đứa cùng trưởng thành chung với nhau. Với số tiền của con bé, nó sẽ mua nhà mua đất, sẽ thành một nông trang viên quý phái, nếu muốn thì nó cứ ở Melbourne, còn ở đây thì thuê người làm quản lý. Tất nhiên là sau khi ông và tôi nhắm mắt. Con bé có mười hai nghìn bảng, số tiền này sẽ sinh sôi nảy nở thêm lúc đó nó được hai mươi mốt tuổi.

Ông Charles nhìn bà ta chăm chăm. Ông chưa bao giờ có ý nghĩ đó.

- Nhưng...nhưng hiện chúng còn con nít mà. Và tôi không biết anh em họ mà cưới nhau, người ta có đàm tiếu gì không. Tôi nghĩ con bé như là em gái của nó.

Nhưng bà Hester mỉm cười, nghĩ rằng bà ta khôn ngoan hơn ông.

*

Mỗi lần có thư từ mới, ông Charles lại buồn bã hơn. Ông thường ngồi đó; trước mặt là những số báo trong tuần của tờ báo ở Echuca – tờ “Tin tức dòng sông”. Lần nào nhìn qua vai ông, Delie cũng thấy nghiên cứu một đề tài tựa là KHỦNG HOẢNG KINH TẾ.

Một hôm cô đọc những dòng sau:

“Không đầy một tháng, sáu ngân hàng lớn mà người ta cho rằng ù khách hàng đổ xô đến rút tiền đông bao nhiêu cũng vững như bàn thạch, đã tạm ngưng công việc. Tuy nhiên, vẫn không có sự sợ hãi thông thường nào cả. Chính phủ đã phải dùng đến biện pháp mạnh là đóng cửa tất cả các ngân hàng trong năm ngày để những người quản lý có thời gian để thở”.

Cô hỏi:

- Thừa dựng, như vậy có nghĩa là khi cần dựng cũng không thể rút tiền khỏi ngân hàng, phải không?

- Đúng thế, cháu ạ. Nếu họ không làm vậy, chẳng mấy chốc sẽ không còn tiền trong ngân hàng nữa.

12

Một tối nọ, sau khi những người da đen trong nhà đi sẵn, bà Hester quyết định làm một bữa ăn thịnh soạn. Bắt đầu bữa ăn là món xà lách tôm lạnh.

Adam nói:

- Không, con không ăn tôm.

- Còn cháu Delie thì sao?

- Cháu cũng không ăn. Cháu ngán tôm lắm.

Ông Charles nhìn nhanh cả hai, nói mau:

- Tôi cũng không ăn. Bà có món gì khác không?

Bà Hester liền nổi cáu. Tuy nhiên, bà bấm chuông bảo đem một món khác.

Bella mang ra một con chim lớn, nâu vàng và lông lẩy, xé đầy cái đĩa gỗ đẹp nhất. Ông Charles ngậy người nhìn, Delie nhìn chỗ ức cong cong, miệng cô khô khốc.

- Thừa dì, cháu không ăn. Cháu chỉ ăn rau thôi.

- Sao lại không ăn? – Người dì rít lên, cứng rắn – Thịt rô-ti ngon mà không ăn. Ông, ông đưa cho nó một miếng ở ức và cánh.

- Không! – Delie trả lời mạnh mẽ. Gương mặt cô đỏ bừng. – Cháu không ăn thiên nga đen.

Adam nãy giờ nhìn cô ngạc nhiên, giờ đây nhìn dăm dăm món thịt rô-ti.

Ngon lắm...chính dì nấu đây, vừa chín tới thôi.

Adam lại ngồi phịch xuống ghế:

- Con cũng không ăn.

Bà Hester giận dữ hét:

- Vậy thì cả hai đưa ra khỏi bàn ngay! Chúng bây cứ đi ngủ, không ăn uống gì cả. Đi ngay...

Cả hai đi về phía phòng mình, không nói lời nào.

Delie đang nằm trên giường xem cuốn niên lịch thì có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài, cô Barrett lách vào phòng. Cô ta quay lại khép cửa, chiếc váy len của cô ta quét trên tấm vải sơn lót sàn bóng lường. Cô ta ngồi xuống mép giường, lấy trong chiếc túi rộng một miếng bánh mì bơ và một cái bánh ngọt.

- Này, em phải ăn chút gì vào bụng mới dễ ngủ.

Trong khi Delie ăn nhỏ nhẹ, rất sung sướng vì có thần tượng của cô ngồi trên giường, cô Barrett hỏi:

- Nào, em nói cho cô biết tại sao em không chịu ăn thịt rô-ti?

Delie nhìn xuống, mặt đỏ bừng nhưng không trả lời.

- Có lẽ cô hiểu. Vì thiên nga vốn đẹp, thiên nga bay được và dường như ăn thiên nga là phạm thánh, đại loại như thế phải không em?

Delie bướng bỉnh nhìn chiếc váy của cô Barrett, cô nhai bánh ngọt nhưng cảm thấy vô vị, không đời nào cô nói cảm giác của cô đối với thiên nga.

-Ồ, cô hiểu. Nhưng khi em lớn như cô em sẽ ít lý tưởng hơn...- Cô

ta đứng lên- Thôi, cô cũng phải mang cho Adam món gì ăn chứ.
Cậu ta làm thế để ủng hộ em hay là tự ý cậu ta?

Cô lúng túng:

- Cả hai lý do.
- Thôi, chúc em ngủ ngon.

Cô ta đưa những ngón tay dài, mát rượi của mình sờ nhẹ lên mặt cô. Cô rúc vào giường.

Cô vừa buồn ngủ thì cánh cửa lại mở, một tiếng nói khẽ vang lên:

- Cháu ngủ chưa?

Cô ngồi lên:

- Thừa dì, chưa.

Người dì bước nhanh qua phòng, trên tay cầm một cái tách.

- Này! Dì mang cho cháu ca-cao nóng và mấy cái bánh quy bơ. Dì mang cho Adam rồi, và dì cũng mang cho cháu.

Cô hóp từng ngụm ca-cao nóng, ngọt ngào. Ngon thật, cô cảm thấy như chưa bao giờ uống ngon thế.

- Cảm ơn dì, dì tốt với cháu quá, - Cô nói, lần đầu tiên cô cảm thấy ân hận. – Cháu không ăn, anh Adam cũng không ăn theo, cháu có lỗi. Đáng lẽ dì không mang thức ăn cho cháu.

- Dì mang thức ăn cho nó thì phải mang cho cháu mới công bằng.

Bà Hester lấy lại tách và đĩa, một cái hôn nhẹ lướt trên trán cô. Ngạc nhiên, cô nằm xuống, trong người thấy ấm áp nhưng không phải chỉ ấm vì cốc ca-cao nóng.

Bấy giờ, đã cuối xuân, đang mùa nước dâng.

Delie và Adam thường ra hiên nhìn. Trước hết là cây cối sáng lên gần khúc quanh thấp; những cái đèn khí đá quay tròn trông như một cái quạt đầy ánh sáng tới khi cây cối có vẻ sáng chói. Thế rồi, cửa sổ trong các phòng chói sáng, những tia lửa bay khỏi ống khói, con tàu ngược dòng, vẽ một màn đen phía sau, để lại một cảm giác nôn

nao trong hai tấm lòng trẻ trung.

Càng cuối xuân, đêm càng dịu hơn. Cô càng cảm thấy nôn nao. Những con đé gáy re re trong cát, cây pittosporum trổ hoa làm không khí tràn ngập mùi hương như cam.

Một con chim ác là thao thức cất tiếng kêu du dương, một con chim chìa vôi lặp lại các nốt nhạc trong khu vườn ngập ánh trăng, khiến cô không ngủ được. Tiếng hát của nó như một thác nước bằng thủy tinh, vỡ ra, réo rắt, trong trẻo.

Vào một đêm trăng tròn, khi cô nằm lắng nghe tiếng đé gáy nỉ non trầm lắng, đều đều thì tất cả hoang tưởng của cô cũng mất vẻ viễn mơ. Dường như những con đé này đang nói điều gì đấy... một điều gì đấy, không kể thời gian và rất quan trọng, điều mà lúc nào cô cũng sắp hiểu.

Cuối cùng, cô tung chăn bước lại cửa sổ. Bên trên là phong cảnh thần kỳ của ánh trăng và bóng đêm. Cô có thể trông thấy cái thân bóng mượt của cây bạch đàn đã trổ hoa, lá lấp lánh như kim loại láng bóng. Cô liền trèo qua cửa sổ.

Hai bàn chân cô trần trụi, đất cát có cảm giác mát mẻ và mơn man mềm mại. Cô hoàn toàn ấm áp trong chiếc áo ngủ dài tay. Cô đánh bạo bước xuống phía nhà khuất trong tối, đi qua mái hiên trước lóm đóm hoa nhài trắng, và bước vào một vùng ánh sáng rực rỡ, trong trẻo. Trời không một áng mây. Qua những thân cây, cô có thể trông thấy dòng sông tràn ngập đến bờ với cuộc sống thần kỳ của chính nó. Chầm chậm, không kể thời gian, những con đé gáy ra rả. Cô cảm thấy cuộc sống tràn ngập trong người cô, đang tìm những lối thoát mới.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 13 - 14

13

Một hôm, ông Charles nhận được thư và gọi Delie vào phòng khách. Những tờ báo trải trước mặt ông. Ông vuốt ria mép, vẻ lo lắng. Ông không nói được gì nhiều: có một cái gì đó về sự suy sụp sau khi giá cả đất đai tăng vọt... thị trường ế ẩm... nỗi kinh hoàng... Người ta đổ xô đến ngân hàng để rút tiền, và các ngân hàng ở Melbourne đã đóng cửa. Ông Charles chỉ một cái tít: CHI NHÁNH

NGÂN HÀNG ECHUCA NGƯNG PHÁT TIỀN.

Cô kêu lên:

- Nhưng cháu cứ ngỡ rằng bỏ tiền vào ngân hàng là an toàn!
- Ai cũng ngỡ như thế. Mình phải đi Echuca xem sự thể thế nào, có tệ hại lắm không.

Vả lại, họ cũng phải đi Echuca tìm người mới thay thế cho Minna đang mang thai. Ông đánh xe đưa họ đi vòng theo con đường dài, qua các đồi cát... Ông và bà Hester không nói gì với nhau.

Cô vẫn chưa nhận thức được thảm họa đối với tài sản của cô. Cô ngồi trên chiếc xe độc mã với Adam. Còn bà Hester đi kiếm sở lao động, và ông đi vào cửa hàng một ngân hàng tìm ông giám đốc, khi ông bước ra, mặt ông trở nên trang nghiêm. Ông vỗ vỗ bàn tay của cô.

- Cháu à, điều tệ hại nhất đã xảy ra. Tiền bạc của cháu đi đứt cả rồi, hoặc gần như thế.

Cô ngồi nhìn chằm chằm ánh nắng chiếu trên cặp mông bóng lưng của con ngựa thiên nâu, đám ruồi nhỏ đen đang bu trên một đồng phân vàng ngoài đường. Những năm sau đó, cô có thể nhớ lại đồng phân vàng, bầu trời xanh, phối cảnh của phố Hare với những dãy cửa hiệu, và cả tiếng nói của người dựng: "Tiền bạc của cháu đi đứt cả rồi". Lúc ấy, dường như tất cả điều đó là không có thực. Cô đã được nghe rằng cố có tiền trong ngân hàng, giờ đây cô lại được nghe là không có tiền gì cả - hoặc đúng hơn, là có không hơn năm mươi bạng. Cô đã bắt đầu nhận ra rồi đây sẽ khác khi bà Hester nghe thấy chuyện này, dù những lời đầu tiên của bà là:

- Tất nhiên là không có gì khác đâu cháu.

Cô im lặng, ngạc nhiên.

- Cháu là con của em dì, và dì dựng muốn cưu mang cháu. Nhưng dì không biết tính sao về cô giáo.

Ông Charles lên tiếng:

- Đúng vậy, nhưng bà để thùng thẳng xem sao.
- Không thùng thẳng gì cả, ngay bây giờ mình cũng có thể bàn công chuyện được; tôi không biết làm thế nào mình có thể trả tiền cho cô Barrett. Còn phần ông cũng phải mất thêm tiền. Tôi đã thuê được Annie, một cô gái rất tốt; chuyện Annie không bàn cãi lời thôi gì nữa, chiều nay, cô ta sẽ đến. Phải tính chuyện lương hưởng, ăn ở của cô ta.

Ông quay sang đưa cháu:

- Thực ra dựng rất may mắn vì đã bỏ tất cả vốn liếng vào tài sản của mình và mua con cừu đực đó. Và dựng chưa bán mớ lông cừu. Dựng rất ân hận, cháu Delie ạ, dựng đã không bảo cháu bỏ vốn vào nông trại ấy, coi vậy lại khá hơn nhiều...

Giờ đây, cô mới nhận thức được đầy đủ ý nghĩa của việc tiền bạc tiêu tan. Bà Hester sẽ cầu nhàu cho tới khi cô Barrett đi; và khi cô Barrett đi rồi, những bài học về họa của cô sẽ không còn và cô sẽ

không thể đi Echuca hoặc Melbourne để theo học trường nghệ thuật như cô từng mơ ước.

Khi nghe chuyện, cô Barrett liền đề nghị là khỏi phải trả lương trong lúc cô còn ở lại, bởi vì cô thích cô học trò của cô và thích cuộc sống trên sông nước. Cô nói rằng Delie có tài và sau này sẽ học một ông thầy khác, nhưng hiện nay cô sẽ dạy Delie môn họa và vẽ.

Cô nói rằng cô sẽ đăng quảng cáo tìm một chỗ làm khác, cho tới sau lễ Giáng sinh – và có thể phải chờ đến năm sáu tháng để có một chỗ làm thích hợp.

*

Để khỏi nghe giọng nói của bà Hester (dường như lúc nào cũng cáu gắt với cô), Delie trèo lên ngọn cây bách vàng hực ngoài vườn trước. Nằm tựa vào những cành thơm mùa xuân trong khi ánh nắng chiếu vào tay chân mình, cô cảm thấy yên tĩnh.

Trong khi cô ngồi cùng Adam trông ra khúc quanh ngoài xa của dòng sông, nghe tiếng bà Hester ngoài hiên gọi vang, cô bảo:

- Từ khi em hết tiền, dường như má anh không thích em nữa.

Adam cảm thấy khó chịu:

- Anh chắc là không có gì thay đổi. Em chỉ tưởng tượng thôi.

- Nhưng lúc nào đi cũng muốn em làm công chuyện đủ chuyện đó chị Annie làm rất tốt. Dường như đi không muốn em ở gần anh.

- Nhảm! Anh không tin.

Nhưng đó là sự thực. Lúc nào ông Charles và Adam định đi Echuca, đi cô cũng bảo cô ở nhà, hoặc để may mắn, hoặc xuống hầm mang mấy cái vai lên để bà làm mứt. Hoặc những lúc hai cha con phải đi chăn cừu, Delie rất muốn cưỡi ngựa ra đồng, ăn uống ngoài trời với họ, người đi lại bảo cô ở nhà phụ làm mứt.

14

Một lần nữa thu lại đến, các bãi cỏ lấm tấm màu trắng của những con cừu mới và những tai nấm. Năm trước Adam không chịu đóng dấu cừu nên năm nay cậu không được đến đó.

Lớn con và vạm vỡ, cậu trông lớn hơn tuổi. Cậu chưa tới mười bảy tuổi, nhưng cậu đã có vẻ đàn ông và tự tin. Giờ đây cậu cao hơn cô Barrett một chút, và cậu thường bạc bạc với cô về cuộc đời và thi phú. Lúc nào rảnh rỗi, cậu lại giam mình trong phòng đọc sách.

Một hôm, sau giờ học, Delie vào phòng tìm Adam. Cô thấy nhiều tờ giấy vương vãi trên giường, còn cậu cầm trên tay một quán bút bị gặm nhấm nhiều. Cậu bèn gom các tờ giấy và nói giọng gắt gỏng với cô.

Cô bước đi nhưng băn khoăn, không rõ tại sao người bạn vui vẻ của cô vào mùa hè đầu tiên giờ đây lại thành kẻ xa lạ hết sức tự lự như thế.

Rồi sau bữa ăn chiều, khi cả nhà gặp nhau quanh lò sưởi trong phòng khách, lại xảy ra sự tranh cãi giữa ông Charles và Adam... Nhưng khi Adam định cãi thêm, từ bên kia phòng cô Barrett nhìn cậu, cậu dụi đi.

Lát sau, Adam lại tìm cách đến bên cô Barrett hỏi này nọ, vượt quá sự thân mật thường tình khiến Delie cảm thấy tưng tức... Và bà Hester lại kiếm cớ nhờ con trai tìm một lá bài cơ hoặc rô; bất cứ lúc nào Adam có chuyện bàn bạc với cô Barrett, bà đều thấy cần phải gọi cậu phụ giúp việc gì đó.

Cô Barrett nhận được thư nhưng chưa tìm được chỗ làm mới, nên cô tiếp tục ở lại hướng dẫn cho Adam và Delie trong một thời gian nữa. Nhưng có điều hơi lạ là Adam lại có thái độ rất kỳ cục trước cô giáo khiến Delie rất ngạc nhiên.

Thật ra, Adam là một cậu trai quá lớn đối với một cô giáo. Và quá đẹp trai nữa. Trong những năm dạy ở một trường nữ, cô ta đã quên rằng gần gũi một người nam đẹp trai sẽ rất rắc rối.

*

Delie đi tha thần dọc theo bờ sông, ném vỏ cây xuống nước, cẩn thận không nhìn Adam trong khi cậu đang ngắm nhìn dòng sông chảy xuôi dòng. Bỗng Adam ngược lên trông thấy cô, liền gọi cô đến.

Cô vui sướng chạy theo cậu. Cô không đưa bàn tay cho cậu nắm như đã làm một cách tự nhiên sáu tháng trước. Cả hai đi sóng đôi bên nhau lên khúc quanh đầy cát rồi xuống mé bên kia chỗ bụi sồi trên quãng đường phẳng.

Một cơn gió hiu hiu nhẹ thổi qua dòng sông. Tiếng gió vi vu buồn bã qua những chiếc lá dài rũ xuống. Adam dừng lại hái một trái sồi.

Cậu đứng nhìn, suy nghĩ miên man.

- Ô, mình đang đi dạo mà, mình đi tới chứ!

Adam “đi tới” rồi nhìn cô tò mò:

- Tại sao em không thích ở lại chỗ kia?

- Vì những cây sồi.

- Vì sồi à? Anh thích phi lao hơn. Nhưng sồi thì sao chứ? Trông như những cô gái da đen có những mái tóc dài rũ xuống.

- Bởi vì... bởi vì nghe như tiếng biển cả.

- Ô, ô, tất nhiên rồi, xin lỗi em.

Cô nghĩ rằng thật diễm phúc khi nói chuyện với Adam. Không bao giờ cần giải thích chi tiết. Cậu chưa bao giờ đi trên một chiếc tàu buồm, nhưng cậu đoán rằng tiếng gió thổi dài, xào xạc trong những thân cây lá mỏng giống như tiếng gió thổi qua các dây thừng và dây buồm, và ở xa nghe như tiếng sóng biển vỗ vào phía dưới đỉnh vách đá dựng, nơi cả gia đình cô đang yên giấc ngàn thu.

Lần đầu tiên khi cô qua nơi có tiếng cây vi vu đó, cô đã rùng mình nức nở. Khi cô nhắm mắt, ảo ảnh thật trọn vẹn.

Đêm hôm ấy, cô đã mơ thấy bờ biển dài trắng mà thuyền trưởng

Johnson đã miêu tả, nơi dòng sông Murray gặp biển cả. Cô đi bộ dưới một tuyến đồi cát, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác trải dài trước mặt cô và phía sau cô là những bọt nước giá buốt. Còn ở trên bờ biển này cô hết sức cô đơn: không một con hải âu cất tiếng, không một con chim cử động, không gì ngoài tiếng gầm thét của bọt sóng biển đập vào bờ. Và khi cô nhận thấy sự cô đơn của mình tại nơi không có con người này, thì ý thức về cái đẹp và sự kinh hãi khiến cô thức giấc.

Sau đó, cả hai đến khúc quanh kè ít gió hơn, Adam bỗng thò tay vào túi áo trước ngực lấy một tờ giấy.

- Em Delie, em xem cái này.

Cô cầm tờ giấy, thấy những hàng chữ đều đặn, những câu thơ.

Adam quay lưng lại, một bàn chân sủi sủi cát...

Cô góp vài ý kiến. Nhưng rồi cậu bỗng giật tờ giấy lại, cô mới biết rằng cậu không muốn cô phê bình, mà chỉ muốn được đưa thơ mình cho người khác xem để lòng mình thanh thản phần nào.

Cô hỏi:

- Anh còn làm thêm bài nào nữa không?

Cậu đưa cho cô một tờ khác. Cô đọc xong, kêu to:

- Hay quá, anh. Tại sao anh không đưa cho cô Barrett xem, như bài này...

- Làm sao anh đưa được, cô bé ngốc nghếch! Anh viết cho cô ta tất cả những câu thơ này.

Cô vỗ tay vui vẻ:

- Ô, anh! Anh muốn nói anh yêu cô ta?

- Phải – Cậu chìa hàm ra nhìn xuống dòng sông- Trời, anh yêu cô ta biết bao.

Cô ngồi xuống cát để tin ấy thấm vào cô. Adam yêu cô Barrett! Thật hết sức lẳng mạn. Cậu làm thơ cho cô ta, cậu héo hơn vì cô ta, và khi chỉ có Delie biết bí mật của cậu. Cô liếc sang bên nhìn gương mặt kiên quyết của cậu, đôi má trong sáng đầy đặn của cậu. Không, cậu hoàn toàn không có vẻ gì là héo hơn. Tài nấu ăn của dì Hester và sức ăn ngon của tuổi trẻ tương phản hoàn toàn với hậu quả của mối tình không được đáp lại của cậu.

- Anh, em vui sướng vì anh đã kể cho em nghe. Thích thú lắm.

Cậu buồn bã đáp:

- Thích thú à? Địa ngục thì có.

- Cô ta đẹp, phải không?

- Phải, đẹp.

Cả hai thở dài nặng nề và nhìn đăm đăm qua bên kia sông. Cậu đứng sừng sững, hai bàn chân dang rộng, đầu hơi nhô tới trước.

Cô ngồi tựa lên cánh tay bé nhỏ gầy gò của mình. Họ không ý thức gì về bức tranh mà họ đã tạo ra, bức tranh của tuổi trẻ trên bờ sông đang chảy. Mặt trời chiếu sáng trên những mái tóc bóng mượt của họ, mái tóc hầu như đen của cô, mái tóc nâu vàng nhạt của cậu. Rồi

mặt trời khuất sau một đám mây dày. Cả hai nhìn lên, rùng mình.
- Có ai đó đang đi trên ngôi mộ của tôi. – Cậu mỉm cười, nhắc lại
từng lời mẹ cậu thường nói mỗi khi bà rùng mình.
Nhưng cô nhìn cậu một cách nghiêm trang. Từ khi bị đắm tàu, lúc
nào cô cũng nghĩ đến quyền lực vô tư của tử thần đối với những
người trẻ trung, khỏe mạnh, cũng như đối với người già cả, tàn tật.
Họ trở về nhà với một tình thân mật mới, chung một đối tượng
phụng thờ, như những tín hữu sùng đạo của một tôn giáo mới...

*

Có thư cho cô Barrett đề nghị cô làm gia sư trong một trại chăn nuôi
trâu bò ở một miền tây bắc xa xôi của Úc, một miền mà từ lâu cô ta
rất muốn tới.

Cô báo với bà Hester rằng cô ta sẽ chờ một tháng nữa, để nghỉ lễ
suốt cả tháng chín, trước khi từ biệt. Sau đó trời sẽ rất nóng, không
thể đi miền bắc nổi.

Nghe nói thế, Adam đứng lên vội vã rời khỏi phòng. Thế là
hết!...Một khi cô Barrett đã ra đi, cuộc sống nơi đây không thể chịu
đựng được. Công việc chăn cừu, xén lông cừu làm cậu nôn ọe. Cậu
muốn ra đi trước khi thời gian xén lông cừu bắt đầu.

Cậu tha thân một mình bên dòng sông, lắng nghe những tiếng ếch
nhái kêu vui vẻ trong đêm, ồm ồm trong cổ họng chúng, điệu trầm
của những con nhái lớn, giọng cao của những con nhái nhỏ, và
tiếng nước hòa theo của dòng sông đang chảy. Trong hai ngày nữa,
cô Barrett Dorothy – sẽ ra đi. “Dorothy!” Cậu thét lên dữ tợn, nghiền
nghe gọi tên cô giữa những vì sao. Lần đầu tiên những ánh lửa
lạnh lẽo chấp chới đó không lãnh đạm, mà lại đập cùng nhịp với
nhịp đập điên cuồng của con tim cậu.

Dưới những ánh sao, nửa say vì tình yêu,

Anh gọi cái tên đẹp đẽ của nàng

Và âm thanh đó bầu trời vang dội

Và những ánh sao cũng bùng lên ngọn lửa...

Lúc cậu chỉ có một mình, bao nhiêu lời lẽ đến với cậu quá dễ dàng,
ấy thế mà, khi cậu cố tỏ cho cô mối tình của cậu, thì cậu sẽ trở
thành một đứa học trò lú lẫm, ấp a ấp úng. Dorothy, Dorothy! Làm
thế nào cậu có thể để cô ra đi mà không tỏ thật nỗi lòng? Nhưng cô
biết, hẳn cô đã trông thấy gương mặt cậu đỏ bừng khi những ngón
tay họ tình cờ chạm vào nhau trên một quyển vở bài tập.

Như con thiêu thân lao vào ánh đèn, cậu tha thân về phía cửa sổ
phòng cô đang sáng đèn, chứng tỏ cô đang đọc sách hoặc đang thu
xếp hành trang. Thu xếp hành trang để ra đi, đi khỏi đời cậu mãi
mãi!

Cậu rên một tiếng náo ruột, tựa vào tường.

Những bức rèm lay động. Một tiếng nói nhỏ nhẹ vang ra:

- Ai đấy? Cậu Adam à? Phải cậu Adam không?

- Vâng, tôi đây.

- Giờ này sao cậu chưa ngủ? Tôi đang thu xếp hành trang...

- Làm thế nào tôi ngủ được, khi mai này cô ra đi?

Cô ta tựa vào khung cửa, nhìn ra ngoài, gương mặt cô ta ngang với mặt cậu, trong mái tóc quần dài xõa xuống bờ vai. Trong ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn dầu hỏa phía sau, không trông thấy được những nếp nhăn mờ quanh mắt cô ta; trông cô ta như một thiếu nữ.

Cô ta nhìn cậu đăm đăm không trả lời, giật mình bởi những lời lẽ của cậu về mối quan hệ giữa học trò và cô giáo, vì vẻ yêu kính mù quáng trên gương mặt trẻ trung của cậu. Trước kia cô ta đã từng trông thấy điều đó, nhưng không bao giờ lại lộ liễu như thế.

Cậu nói:

- Trông cô như Juliet. "Nàng Juliet này, và cửa sổ của nàng là mặt trời".

Cô ta cười nhẹ, cố tìm lại quyền lực của mình, thứ quyền lực đã mất trong những giây phút cô ta nhìn đăm đăm vào mắt cậu.

- Tôi đâu còn trẻ trung gì để đóng vai đó nữa.

Cậu đặt đôi môi mình lên bàn tay vẫn để trên khung cửa, và rồi lật bàn tay lên áp vào gương mặt nóng bỏng của cậu.

Cậu lúng búng:

- Cô biết là tôi cảm cô như thế nào (A, những lời lẽ phong phú ví von trong tập bản thảo của cậu đâu mất rồi?) Tôi không chịu nổi việc cô ra đi. Mọi điều tôi viết là dành cho cô. Tôi sẽ không bao giờ viết một dòng nào khác nữa.

- Có những bài thơ à?

- Cho cô. Chỉ riêng cho cô.

- Cậu bé ngốc nghếch. Cậu biết tôi bao nhiêu tuổi không?

- Tôi không cần. Cô đẹp. Với mái tóc như thế này, sáng trong ánh đèn...

- Cậu chờ một chút. Tôi có cuốn sách cho cậu. Chính tôi chép lại nhưng tôi muốn dành cho cậu.

Cô ta quay lại lục lọi trong đồng sách trên sàn bên cạnh một chiếc hộp mở nắp sẵn.

- A, đây rồi. Cậu...

Cô ta dừng lại, thở hổn hển nhẹ nhàng, bàn tay bát giác cài chiếc khuy áo ngủ trên ngực lại. Đặt đôi bàn tay vẫn để ra lên khung cửa, Adam nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ. Cậu ngồi giữa hai bức rèm, đôi mắt sáng nhìn cô, đăm đăm, nóng bỏng.

- Đây...đây, sách đây. Bây giờ cậu đi đi.

Cô ta tiến tới, đưa quyển sách như đưa một miếng ăn cho một con chó to nguy hiểm. Adam lấy quyển sách, bỏ vào túi không nhìn và nắm đôi bàn tay cô ta.

Cậu thì thầm:

- Dorothy! Tôi chưa bao giờ gọi như thế, phải không?

- Cậu Adam! Kỳ cục quá.

Cô ta đứng chờ ra trong khi đôi tay cậu quàng vòng quanh người cô ta, những cậu bỗng cảm thấy cô ta thờ dài. Cậu sờ soạng dáng hình cao cao thanh mảnh của cô ta qua làn áo ngủ bằng lụa mỏng manh, mặt cô ta, cổ cô ta, làn da thơm ngát mát rượi của cô ta. Cậu nói qua mái tóc cô ta.

- Giúp tôi đi...dạy tôi đi.

- Adam, tôi không thể dạy cậu viết. Chỉ thực hành rồi cậu mới quen.

- Cô ta nói như bình thường, nhưng giọng cô run run.

- Tôi không muốn nói thế. Tôi muốn nói chuyện khác.

Cô ta cười lớn, mơ hồ:

- Cậu bé thân yêu của tôi...!

Bàn tay cô ta mơn man mái tóc cậu, nhẹ nhẹ, đều đều. Cậu vừa vòng tay ôm nâng người cô ta, vừa loạng choạng tiến về chiếc giường, thổi tắt ngọn đèn khi đi qua. Tất cả ánh sao dường như lọt vào căn phòng.

*

Đêm ấy Adam đi bộ mấy dặm dài theo bờ sông. Cậu đắm đắm nhìn vào các tinh thể quen thuộc, chưa tin hẳn câu chuyện đã xảy ra. Cậu say sưa trong thành tựu và tự hào của mình: Cậu, Adam Jamieson, đã chứng tỏ mình là đàn ông. Và Dorothy, cô ta đáng yêu biết mấy, dịu dàng biết mấy! Tuy nhiên cậu nhìn cô ta dưới một góc độ hơi khác, không còn là một nữ thần trên bục nữa. Cô ta đã là của cậu. Nữ thần đã bước xuống vào vòng tay của cậu. Và trong thâm tâm mình, cậu mừng rỡ là đáng lẽ cô ta không nên làm thế, hoặc ít ra là không nên làm thế một cách quá dễ dàng.

Đó là một kinh nghiệm thần kỳ, nhưng thật ra nó không hoàn toàn là những điều cậu mong đợi từ sách vở. Chấm dứt sớm quá, và để lại một cảm giác buồn mang mác...không, không, cậu không được nghĩ như vậy. Trước hết phải là một cảm giác bình yên thần diệu đã.

Dorothy...Với đôi mắt sáng có đốm vàng nhỏ, như ánh nắng trong một ngày đông; với trí tuệ của người đàn ông, thân hình mềm mại không tưởng tượng được. Không bao lâu nữa cô ta sẽ ra đi và cậu sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa!

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 15 - 16

Ông Charles đánh xe đưa cô Barrett đến Echuca, Adam và Philadelphia đi tiễn.

- Mời bà con lên xe...Xin mời lên xe...!

- Tạm biệt cô cậu, tạm biệt! Đừng quên viết thư nhé.

Những cánh cửa đóng sầm. Chiếc xe lửa chậm chậm chạy dài theo sân ga. Ông Charles chạy vội đến, chỉ kịp vẫy tay.

“Cô đi rồi”. Adam và Delie nghĩ, có cảm giác vẫn được nắm chặt những ngón tay ấm áp, sống động của cô Barrett. Delie không thốt một lời nào, đôi mắt chớp chớp nhìn thẳng tới trước, cô nén tiếng nức. gương mặt Adam trắng bệch.

Ông Charles thân mến choàng cánh tay qua vai Delie.

- Nào, cô bé ạ, bây giờ mình ăn trưa ở đâu? Theo dự định, mình đến hiệu ăn Stacy chén một bữa ra trò. Cuối cùng là kem sôcôla nhé! Này Adam, ý con ra sao?

Adam nói, vẻ xa xôi:

- Con ăn gì cũng được.

Hàm của cậu bệnh ra, ngang bướng, khốn khổ. Tại sao cha cậu vẫn tưởng cậu là đứa học trò nhỏ nhẻ? Kem sôcôla! Trong lúc quả tim đàn ông của cậu đang vỡ tan...

Delie cảm thấy đau đớn và không đói chút nào, nhưng vẫn ân cần:

- Dự định à, như thế hay lắm.

Adam đi theo hai người, nhưng cậu ăn ít và không nói gì, vì đang lắng nghe một giọng nói nào đó bên trong cậu.

Ông Charles định đi xem mấy con cừu giống Mêrinô; ông đứng lên, để một đồng tiền nửa Crown lên bàn.

- Này, các con muốn gì thêm nữa thì cứ mua. Hẹn gặp lại các con ở cầu tàu lúc hai giờ rưỡi.

Ông lấy cái nón nỉ rộng đặt trên giá, bước ra.

Adam chộp đồng tiền.

- Này, co bé, anh cần món tiền này. Hôm khác anh sẽ đền lại. Anh phải gặp anh bạn...cùng trường. Anh vừa trông thấy anh ấy bước vào một khách sạn lúc mình tới đây. Anh không thể đưa em đi cùng với anh. Em có muốn đến công viên không? Chỉ một lúc thôi, chắc không sao đâu, phải không?

Giọng nói của cậu hấp tấp, đôi mắt rực sáng, sôi nổi.

- Vâng, có lẽ thế. Nhưng anh đừng đi lâu quá.

- Hai giờ mười lăm anh sẽ đến gặp em. Rồi mình sẽ cùng nhau đi trở lại cầu tàu, để ông già cứ ngỡ là mình vẫn cùng đi với nhau. Em thích Sô cô la hay thứ khác?

- Không thích gì cả.

Cô nhìn cậu, đôi mắt lo lắng. Cậu có bao giờ lừa cô như vậy đâu. Nhưng cậu đã đẩy cô ra khỏi hiệu ăn, bước vào ánh nắng mùa đông sáng sủa, rồi chia tay với cô ở đài kỷ niệm James Mackintosh. Cô bước đi giữa những hàng cây theo một con đường mòn cho tới ngã ba sông Campase và sông Murray, cô ngồi xuống ngắm nhìn các dòng nước lặng lẽ gặp nhau. Tiếng rầm rầm củ các nhà máy xẻ gỗ xa xa và tiếng nước chảy ru cô thiếp đi một lúc. Khi cô tỉnh giấc, mặt trời đã xuống sau một thân cây to; những bóng mây trải dài qua dòng sông. Cô vội vã chạy lên con đường mòn, bỗng cô trông thấy bóng dáng một người đàn ông thập thò quanh một thân cây.

Cô gọi to:

- Anh Adam!

- À, anh ấy đang chơi trò trốn tìm với cô. Cô chạy vòng qua thân cây... rồi dừng lại hẳn. Cô hoảng hốt, bất động trong một lúc. Rồi cô lại chạy, chạy tìm con đường mòn. Cô quay lại nhìn một lần nữa; một người đàn ông cưỡi trần tựa sát vô thân cây đang vẫy cô, cười ngô nghê. Ồ, anh Adam đâu rồi nhỉ?

Cô không dám nhìn quanh nữa, tưởng tượng mình đang nghe tiếng những bước chân chạy thành thịch. Chỉ khi cô qua cổng vòm và trở lại những đường phố cô mới quay lại. Không còn ai theo cô nữa. Nhưng ngày hôm ấy của cô đã hỏng. Gã ấy...thật là đê tiện, đáng ghét! Cô đi về phía cầu tàu, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại rồi chạy,

và chạm phải ông Charles.

- Delie, sao cháu chạy không kịp thở và có vẻ kinh hãi vậy. Chuyện gì vậy? Adam đâu rồi? Dượng chờ nãy giờ...

Ông thở ra mùi rượu rum nhẹ nhẹ.

-Ồ, ồ, xin lỗi, anh đến trễ!

Ông Charles đẩy Delie sang một bên, quay lại nhìn đứa con trai, hơi ngạc nhiên vì giọng nói là lạ của nó. Mặt Adam đỏ gay, mái tóc dày nâu nhạt rồi bời.

- Adam, nãy giờ con ở đâu?

- Con phải gặp một anh bạn...bạn học ngày trước. Chúng con ngồi ở quán rượu.

- Con muốn nói với bố là con để em con một mình?

- Không...thưa không!...Thưa không phải như vậy. Công viên đẹp quá, Delie muốn đến xem, và con đưa em đến đấy.

- Adam, con uống rượu à?

Một tiếng còi tàu rúc dài dường như nhấn mạnh thêm câu hỏi.

- Vâng, con uống rượu. Con phải xã giao. Con gặp anh bạn...anh bạn cùng trường cũ.

- Lý do đó, a nghe nhiều rồi. Tiền đâu con uống rượu? Chắc con đã xài hết tiền của ba để lại cho hai đứa. ba sẽ không cho con đồng nào nữa.

- Ba đã bảo là các con muốn mua gì cũng được. Thì con muốn mua rượu.

Cậu bạn hàm, nhìn chòng chọc có vẻ hung hăng.

- Con đừng to tiếng. Bây giờ, lên xe đi. Về nhà ba sẽ nói chuyện thêm với con. Nếu trước khi trời sụp tối mà mình tới khu rừng ngập nước là may mắn lắm đấy.

Khi họ lên xe, Adam thăm thì bên tai Delie:

- Em Delie, anh xin lỗi vì đã không đến gặp em.

Nhưng Delie cong người lại khi ngửi hơi thở sặc mùi rượu của cậu, cô ghê tởm nhìn ông anh Adam mới này với gương mặt đỏ au và đôi mắt như vấy máu. Anh ấy đã bỏ cô một mình và gã đàn ông gớm ghiếc kia có thể nhảy xổ tới cô trong lúc cô ngủ say. Niềm thán phục của cô đối với anh Adam lớn tuổi hơn cô bắt đầu chao đảo.

Trên đường về nhà, không ai nói với ai lời nào. Ông Charles không tỏ ý gì về chuyện uống rượu của con trai cho tới khi về nhà bàn bạc với bà Hester. Bởi vì, tất nhiên bà phải biết chuyện đó. Bà xem đứa con là thần tượng của bà, bà đã làm hỏng nó, cưng chiều nó từ lúc bé thơ, cho nên đã dẫn tới tình trạng tệ hại này.

Xe chạy đến một vùng thấp, nước lên tới đèn xe. Khu rừng mờ tối. Biết là đã trên đường về, con Barney vội sải chân. Rồi nó bỗng đứng sững lại. Phía trước là một khe nước.

Ông Charles vung roi quát, con ngựa bướng bỉnh lùi lại. Bánh xe quay tròn, chiếc xe đảo vòng, có nguy cơ bị lật. Adam, không chờ cởi giày, nhảy xuống đỡ đầu con ngựa. Cậu giục nó tiến tới, và không bao lâu xe vượt qua khe nước, Adam nhảy lên xe, quần và đôi giày của cậu chảy nước ròng ròng.

Không ai nói gì cho đến khi xe tới con đường cát về nhà, phía trên đám nước lũ. Ông Charles thở dài nhẹ nhõm, Adam thì lạnh, Delie bị vộp bết và mệt. Cụ Lige cầm đèn bão bước ra đón, con chó của cụ sủa mừng họ.

Cụ vui vẻ nói:

- Bà chủ tưởng ông với cô cậu chết đuối cả rồi. Bọn này định đi tìm. Nhưng tôi nói với bà chủ rằng chú ngựa Barney biết đường về hơn bất cứ người đàn ông nào.

Bà Hester đang chờ ở cửa sau, gương mặt nhợt nhạt.

- An toàn cả, nhờ Trời! Adam con, con có sao không?

- Không sao cả, má à. – Adam nói, vòng tay qua người bà – Chỉ bị ướt thôi.

Bà sờ quần áo cậu rồi hét:

- Adam, con ướt sũng! Con ngã xuống sông à? Tôi biết mà, tôi biết

là không an toàn mà, ông có chịu nghe tôi đâu...Nhằm ngày thứ sáu mà đi chứ!

Bà đẩy cậu vào trong để thay quần áo.

Một đừ và lạnh buốt, Delie chậm chậm theo sau, bà Hester hâm thức ăn, rồi cả nhà dùng bữa. Liền sau đó, bà định đi ngủ. Adam cũng nói:

- Con cũng muốn đi ngủ nữa. Con hơi lạnh.

Ông Charles lên tiếng:

- Con không được đi ngủ! Má con và ba muốn nói chuyện với con trước.

Delie lặng lẽ rút lui. Cô biết sắp có chuyện cãi vã, nhưng cô không muốn dây vào.

Đôi mắt bà Hester hấp háy.

- Chuyện khùng khịu gì nữa vậy ông? Con nó phải đi ngủ thôi, và phải để gạch dưới chân nó.

Chị Annie nhẹ nhẹ bước vào dọn đĩa.

Ông Charles ra hiệu cho Adam:

- Mình sang phòng kia. Chắc trong đó có lò sưởi.

Thấy bà Hester quay lưng lại phía ông, giận dữ dọn đồ đạc vào cái tủ chén, ông bảo:

- Nào, đi bà.

Lát sau, Delie bước xuống giường, đi chân trần ra hành lang. Bắt gặp chị Annie ngoài cửa phòng khách, cô bảo chị đi ngủ...Rồi cô gõ cửa, chờ một lúc và bước vào trong. Cảnh tượng đúng là cảnh tượng của một tấn bi kịch gia đình: bà Hester đang nằm trên ghế trường kỷ, một chiếc mùi xoa ướt trượt trên mũi, ông Charles quay lưng vào lò sưởi, đôi bàn tay nắm lại để phía sau lưng, mặt nghiêm khắc, và Adam đứng sau một chiếc ghế dựa, giận dữ, vẻ bất cần.

Delie thấy cần phải nói điều gì đó để bênh vực Adam. Cô muốn bảo: "Anh ấy yêu cô giáo. Cô giáo ra đi anh ấy không chịu đựng nổi, anh

buồn, anh uống rượu để lãng quên”. Nhưng việc Adam yêu người gia sư sẽ bị xem là một trọng tội khác, nên thay vì thế cô lại nói:

Thưa dưỡng, anh Adam định mua sô cô la cho cháu, nhưng cháu không muốn ăn, rồi cháu cảm thấy khó chịu trong người và ngủ quên bên công viên Campaspe. Cháu bảo anh cứ để cháu ở đây.

- Delie, cháu không cần phải bao che cho nó! Điều đó không thể bênh vực tội uống rượu của nó...một thằng con trai chỉ mới mười bảy tuổi đầu...nó làm dưỡng chán mình về muộn, dì cháu sợ muốn chết!

Bà Hester khịt khịt mũi thương hại lấy mình. Adam liếc nhìn cô em họ, vẻ biết ơn; Delie mở cửa bước nhẹ ra ngoài. Cô cài then cửa sau và vào giường lắng tai nghe tiếng từ phòng phía trước...Ông Charles quát tháo.

Có tiếng cửa kèn kẹt mở toang.

Cô nhảy khỏi giường, mở hé cửa phòng mình.

Tiếng Adam giận dữ:

- Con không thể sống ở nhà này được nữa, lúc nào ba má cũng xem con như đứa học trò nhỏ.

Từ khe cửa cô trông thấy mái tóc bù xù của cậu, gương mặt cậu trắng bệch vì giận dữ, cậu mở cửa phòng ngủ đối diện rồi đóng sầm lại..

16

Một tuần lễ trôi qua. Một hôm Delie đang ngủ bỗng có những tiếng gõ cửa nhẹ đánh thức cô dậy. Một ngọn nến chập chờn quanh cánh cửa, theo sau là Adam y phục chỉnh tề. Cô ngồi lên, nháy nháy mắt.

- Anh Adam! Nửa đêm nửa hôm thế này, anh thức chi vậy?

- Suyt! gần sáng rồi. Anh chuồn đây, khế chứ.

- Anh làm gì chứ?

- Anh trốn đi. Bây giờ. Ngay đêm nay...

- Nhưng...nhưng...bằng cách nào? Anh đi đâu?
- Anh sẽ lấy chiếc xuồng nhà chèo đi. Anh cho đậu phía dưới cầu tàu Echuca. Sáng mai, em có thể báo cho ba anh biết chỗ đó.
- Anh có định đi xe lửa tới Melbourne không?
- Không, anh chỉ tới Echuca. Anh xin việc ở đây.
- Anh Adam, anh xin việc rồi à? Ồ, em cũng muốn đi nữa. Em sẽ nhớ anh lắm. Anh định làm gì?
- Làm phóng viên cho tờ “Tin tức dòng sông”. Hôm nọ, anh gặp ông tổng biên tập, nên mới lâu như thế. Anh uống hết hai cốc rượu để có can đảm, và sau đó uống thêm một cốc nữa để ăn mừng. Nhưng lúc đó ông ta không thấy mùi rượu. Hình như ông ta cũng chống uống rượu dữ lắm. Tên ông ta là Mcphee.
- Nhưng tại sao anh không cho dì dưỡng hay?
- Nếu cho hay thì ông bà sẽ không cho anh đi. Má anh chỉ muốn anh ru rú ở nhà, còn ba anh muốn anh lo mấy chuyện linh tinh ở nông trại. Nhưng khi ông bà thấy anh thực sự có chỗ làm đáng hoàng, khi anh lãnh được tháng lương đầu tiên mang về, ông bà sẽ bớt ầm ĩ.
- Nhưng anh ở đâu?
- Anh ở trọ tại đây. Nhưng sau khi trả tiền trọ rồi, chắc cũng không còn bao nhiêu.
- Chắc dì sẽ giận lắm.
- Anh biết, nhưng thỉnh thoảng cuối tuần anh sẽ về nhà...Em có nghe không? Tiếng tàu chạy. Nếu gọi được thì anh đi Echuca ngay. Nào, em giúp anh mang đồ đạc với.

Vội vã khoác chiếc áo choàng và mang đôi giày chưa kịp xỏ dây, Delie theo cậu ra ngoài. Cậu xách theo một cái vali và một cây đèn bão để ra hiệu cho con tàu biết. Cậu thả một bó sách vào tay cô.

Cả hai tất tả chạy ra bờ sông nhưng đã quá muộn, con tàu đã chạy qua. Adam phải lấy xuồng ra đi.

Mặc áo và đội nón nỉ, Adam ném cái vali xuống xuồng, đón mấy cuốn sách rồi trao cho Delie cây đèn bão.

- Anh nên mang đèn.

- Khỏi cần. Không sao đâu. Tạm biệt, em Delie.

Cậu siết khuỷu tay cô từ biệt. Lập tức dòng nước cuốn chiếc xuồng, cậu chỉ cần đưa mái chèo bơi theo.

Delie nhìn lại ngôi nhà tối đen, tĩnh lặng. Đêm không trăng, một đám mây vừa tan, để lộ một mảng trời cao. Cô chỉ có thể phân biệt chiếc xuồng trong vầng sáng nhợt nhạt của con sông lướt nhanh theo dòng nước chảy xuôi.

Sáng hôm sau, thấy thư của Adam, bà Hester như điên dại. Bà bảo chồng phải đánh xe đến Echuca đưa con về.

Nhưng ông Charles cứng rắn không ngò. Theo ông, vào thời buổi khó khăn, Adam đi tìm việc là điều tốt cho cậu. Rốt cuộc, bà Hester đành chịu, nhưng bảo chồng hôm sau cùng đi với Delie xem chỗ ăn ở của Adam, vì bản thân bà không đi được.

Đến Echuca, hai dượng cháu đi tới tòa soạn tờ “Tin tức dòng sông”.

Họ gặp ông tổng biên tập Mcphee. Sau vài câu xã giao, ông này gọi vào trong thật to:

- Adam, cậu có trong ấy không?

Một thân hình xuất hiện ở ô cửa, trên người khoác một chiếc tạp-dề bằng da bản thú. Adam bước vào, vẻ bất cần, trán vấy một vết mực đen, mái tóc đen lòa xòa xuống mắt.

- Cậu Adam, sao cậu không nói cho tôi biết là cha cậu không bằng lòng cho cậu làm việc này?

- Tôi không hỏi ý kiến ba tôi xem ông có bằng lòng không, bởi vì tôi không muốn gặp nguy cơ bị từ chối. Điều này có nghĩa là tôi chống lại lệnh cương quyết của ông ta.

Vừa nói, Adam vừa nhìn ông Charles.

Người cha bảo:

- Tại sao con không nói cho cha biết? Cha rất mừng khi con tìm được nghề nghiệp thích hợp với con, vì rõ ràng là cha không thể

nào buộc con thành nhà nông được. Nhưng...con nói là con làm phóng viên mà.- Ông chỉ chiếc tạp-dề bẩn thỉu của chàng trai học nghề.

Adam đỏ bừng mặt:

- Vâng, con nói thế! Nhưng con cũng đang học xếp chữ...

- Ấy, cậu ta đang học tất cả mọi ngành trong nghề. Làm báo thì phải biết cỡ chữ và việc ấn loát. Cậu ta làm phóng viên đấy, và chắc chắn sẽ là một phóng viên giỏi.

Sau đó, Adam xin phép ông tổng biên tập dẫn cha và cô em họ vào thăm chỗ in ấn.

Ông Charles nhìn cái máy in đầy mực, các bộ chữ cùng cỡ và các bát chữ kim loại. Delie khịt khịt mũi sung sướng.

Adam nói:

- Giờ đây, con xin lỗi ba vì đã trốn khỏi nhà, nhưng ở lại thế nào cũng có chuyện lục đục; con không chịu tính tình má con, chắc ba đã biết.

Ông Charles không nói gì. Ông đã biết rõ tính tình của vợ.

Trong khi Adam tiễn họ ra ngoài, vợ ông tổng biên tập bước vào. Bà ta nhỏ người, dễ mến, mặt tròn, đội mũ theo thời trang, giọng nói nhỏ nhẹ. Được biết lý do viếng thăm của hai người khách, bà bảo:

- Thưa ông Jamieson, xin ông báo với bà nhà đừng lo ngại, tôi luôn luôn trông chừng những cậu trai mới của tòa soạn chúng tôi như người mẹ trông coi lũ con.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 17 - 18

17

Hai dượng cháu về nhà, Delie kể cho người dì nghe hoàn cảnh sinh sống khá tốt của Adam, nên bà Hester không lo lắng nữa. Sau đó ít lâu, Adam về nhà, lấy tiền lương mua quà cho bà, bà trở nên hoàn

toàn vui vẻ.

Từ Katherine ở miền Bắc, cô Barrett viết thư về, cho biết cô vui sướng trong cảnh sống mới của mình.

“...Ở đây, tôi rất sung sướng và thực sự vui vẻ khi làm bạn với người mẹ của mấy đứa bé, dù bà ta cảm thấy nóng bức và không được mạnh lắm...”

Adam chỉ quan tâm tới bức thư một cách xã giao, dường như cậu đã vượt qua mọi tình bất hạnh của mình. Nhưng Delie lại sa vào những ảo ảnh: Cô mơ thấy chính mình bên dòng sông sâu cạnh những cây cọ lớn, dưới một bầu trời lúc nào cũng xanh lơ, với những con két sà xuống đầu cô và những cánh bướm xanh rập rờn giữa những đóa hoa. Người mẹ yếu ớt đó sẽ chết và cô Barrett dẫu lấy cha của mấy đứa bé và sẽ mời cô đến giúp cô ta nuôi nấng chúng, và cô sẽ vẽ những bức tranh lộng lẫy về những cảnh sáng chói vùng nhiệt đới.

Delie miệt mài trên tất cả các tác phẩm nghệ thuật mà cô có thể tìm được.

Mỗi ngày, cô thả bộ bên dòng sông, ném que, ném vỏ xay xuống sông, ngắm chúng cuộn trôi trên dòng nước lũ lăn tăn gợn sóng và chảy rì rầm. Dòng nước không lúc nào yên chảy xuyên qua ý thức của cô và làm bối cảnh cho những giấc mơ của cô.

*

Mùa hè lại đến, trời nắng ấm, bà Hester cảm thấy mình bình phục khá nhiều, bà quyết định đến thị trấn Echuca để tận mắt trông thấy Adam được chăm sóc, dù mái tóc sáng, nước da sáng sữa của cậu chắc chắn là dấu hiệu sức khỏe. Tính chất đàn ông và tính độc lập của cậu tăng thêm, trông cậu lớn hẳn, như hai mươi tuổi chứ không phải mười bảy tuổi.

Nhưng Delie trông vẫn như một cô bé, với mái tóc sậm dài, với bộ ngực chưa nẩy nở tròn vẹn, với đôi chân mang tất đen dài thò ra như hai cái que, vẫn còn cái vẻ tự do của trẻ con.

Một chiếc tàu con chạy qua, Delie xin phép đi đáp đến Echuca, người đi đồng ý.

Bà cũng cho Annie đi theo, vừa để trông coi Delie vừa kết hợp về thăm nhà. Họ xuống tàu; từ mũi ra lái. Sau, cô cảm thấy mệt, cô leo lên mái nơi người hoa tiêu trưởng đang lo công việc. Tại đây cô

nằm ngả dưới ánh nắng, trong khi động cơ con tàu lặng lẽ phì phò tuốt phía dưới và những thân cây hai bên bờ sông lướt nhanh trong một giấc mơ di động.

Tàu cập bến Echuca. Họ băng qua tấm ván xuống cầu tàu ồn ào và nhộn nhịp; Adam đang nhìn một kiện len lơ lửng trên cao để được chuyển đến một xe tải nên không thấy họ.

Delie nhảy xổ lại cậu và nhéo khuỷu tay cậu, đầu cô đội mũ rơm rộng vành, đôi mắt của cô long lanh vui vẻ.

Cậu cười toét:

- Ô, em xin được má anh cho đi, em giỏi thật.
- Ô anh Adam, đẹp quá. Chắc có ngày em sẽ đi suốt cho tới cửa sông. Em sẽ mua một chiếc tàu chạy bằng hơi nước có bánh xe, em sẽ...
- Ngu ơi là ngu, đàn bà con gái không thể sắm tàu.

Cô cau có:

- Tại sao lại không chứ?

Annie vẫn còn say sóng, càu nhàu rồi về nhà thăm cha, trong khi Adam hộ vệ Delie đi khắp thị trấn. Bà Hester cũng đã đến nơi và bảo cậu đến đón họ vì bà bận đi xem xét chỗ ăn ở của cậu.

Cả hai rời khỏi cầu tàu, Delie cảm thấy mặt trời rọi qua chiếc áo muxolin mỏng của cô, nóng cả vai. Cô nhìn sang bên, thấy cậu đội một chiếc mũ rơm mới có dải băng và cái cổ áo nằm phân lèn chặt dưới cái cầm rắn chắc của cậu. Trời, cậu trưởng thành biết bao, cả quyết biết bao! Đôi môi cậu, vẫn đầy đặn như môi trẻ con, để lộ một nụ cười hơi tự mãn.

- Bà Mcphee mời em và má anh trưa này đến dùng bữa xế, em và má anh dùng bữa trưa trên tàu chưa?
- Chưa, chị Annie đâu có chịu nhúc nhích gì, còn em không thích xuống dưới một mình với mấy người đàn ông. Ước gì em là con trai. Em muốn thành thủy thủ.
- Phụ dọn thức ăn trên tàu chứ gì? Nghề đó coi bộ hợp với em hơn. Em có thể phụ anh nuôi.

Cô vui vẻ đá mắt cá cậu.Ồ, cô yêu Adam, lúc nào cô cũng nhớ cậu.

Cô nhìn xuống đôi bàn tay dài nâu nâu của cậu, và chú ý những sợi lông nhỏ vàng hoe trên mu cườm tay cậu lấp lánh trong nắng. Những sợi lông vàng hoe mạnh mẽ đó dựng lên trong nắng! Chúng làm cô cảm động một cách kỳ lạ. Lần đầu tiên trong đời cô nhận thức một cách mạnh mẽ dáng vẻ đàn ông của cậu, nét đặc trưng huyền diệu của cậu. Cô nhìn cái cổ tròn và cái vành tai hồng hồng của cậu bên cạnh cô. Tất cả đều mới mẻ và xa lạ, kích thích cô, làm cô bối rối. không bao giờ cô có thể nhìn cậu với vẻ vô tư như trước kia nữa.

18

Mùa hè năm ấy, những đám lửa do cây bị đốt ở phía nam dòng sông dường như làm cho cái nóng tăng thêm.

Delie bắt đầu ham thích cái nóng đã phá hoại sức lực của cô năm trước. Cái nóng đó hừng hực, sạch và sáng, lọc sạch không khí làm nó đầy mùi hương của bạch đàn và bạc hà rừng, được chất lọc trong chiếc cốc xanh lơ của bầu trời.

Năm nay, Delie đã mười lăm tuổi, cô không phải là người mới đến nữa, cô không còn là trẻ con nữa. DÙ rất gầy, nhưng cô sẽ là một cô gái đẹp với cái cổ dài, đôi vai trẻ trung, bộ ngực bắt đầu nở. Đôi mắt cô to, xanh sậm, sâu thẳm, đôi môi mọng đỏ tràn đầy sinh lực. Cô bắt đầu có ý thức về vẻ ngoài của mình, cô gội mái tóc sậm của mình cho tới khi nó lóng lánh màu đồng thau, lấy sữa bơ rửa mặt vì sợ nước lã làm hại da mặt. Cô muốn bới tóc cao và buông lại rớt xuống, nhưng bà Hester không muốn thế.

Adam về nhà báo tin là đầu mùa đông ở Echuca sẽ có mở vũ hội, để một số thiếu nữ địa phương ra mắt lần đầu tiên. Cậu mang thư mời của bà Mcphee nói rằng sẽ giới thiệu Delie ở buổi vũ hội. Lúc đầu, bà Hester không cho cô đi dự, nhưng cả gia đình nói mãi, nên cuối cùng bà đồng ý. Nhưng về cách trang phục, bà nhất quyết không cho Delie mặc rộp ngắn và bắt cô không được bới tóc cao lúc khiêu vũ.

Thưa dì, cháu xin dì...

Ông charles lại can thiệp:

Nhân dịp này cứ để cháu trang điểm. Cháu sẽ trông như tiểu thư cho bà xem.

Ông cuốn cái mái tóc dày, hầu như thẳng củ cô lên trên đỉnh đầu cô.

Cô mỉm cười, đỏ mặt, trông xinh đến nỗi bà Hester bỗng nói:

Để dì xem kiểu nào đẹp nhất, Philadelphia, đi tìm thước dây lại đây cho dì.

Khi cô ra khỏi không thể nghe được, bà quay lại chồng, nói khế giận dữ:

Ông ngốc quá! Ông chẳng thấy xa chút nào cả. Nếu mình để cho nó trưởng thành sớm quá, trước khi thằng Adam chú ý tới đứa khác, thì không hy vọng gì cho con trai mình cả.

Người chồng chưa kịp trả lời thì Delie đem thước dây vào.

*

Ồ! Đẹp quá, đẹp quá! - Delie kêu lên, đứng say mê trước tấm gương trong phòng ngủ của bà Mcphee.

Cô đã suýt kêu lên “Mình đẹp quá”, vì cô rất vui thích khi trông thấy ảnh mình chiếu qua tấm gương. Từ nhiều năm rồi, cô chưa thấy hết chiều cao của mình, trừ một vài lần trước tấm gương ở cái tủ của bà Hester; cô không thích vào phòng bà ta, vì lúc nào nơi đây cũng đóng kín cửa, có mùi mông mốc kỳ lạ của giấy báo cũ, nước hoa và mùi cái tủ com-mốt.

Cô xoay người, uốn éo, tấm mạng trắng dập dờn quanh cô. Con người xinh xinh ấy chính là cô, Philadelphia Gordon: tóc sậm, mắt mở to, eo nhỏ, đôi vai trắng trẻo nổi bật xuyên qua chiếc khăn choàng trong suốt, váy phồng như một đám mây bông bênh. Lốp trên cùng gấn nơ xanh, và một cành lưu ly thảo bằng nhung buộc vào giữa chiếc khăn choàng.

Cô mặc thế trông đẹp quá, cô Delphia! Vừa quá. – Bà Mcphee kéo nhẹ chiếc váy.- Tay cô hơi gầy và hai bàn tay hơi sậm nhưng mang găng tay dài thì khuất thôi.

Bà dừng lại, phân vân nhìn những sợi tóc xoắn xuống cái nơ bướm đen rộng và hầu như buông thõng xuống eo cô.

Và có thể chúng tôi sẽ cuốn lộn cho cô!

Nhưng cháu có thể bới tóc lên, phải không ạ?

Delie cầm mớ tóc trong hai bàn tay và cuộn tròn thành một búi thấp quanh cổ. Về mặt xương xương xinh đẹp của cô trở nên nổi bật, và những đường nét thanh mảnh của cô lập tức có vẻ chín chắn hơn.

Chắc không được đâu cô. Dì của cô dặn kỹ lắm. Lúc này bà ta muốn cô để tóc dài.

Đôi mày ngang sậm màu rũ xuống; cặp môi dày run run Delie vùi mặt xuống giường, không kể gì chiếc váy mới bị nhàu nhò. Cô nức nở:

Ồ! Dì cháu làm hại tất cả!

Này cháu, hư chiếc áo dài hết! Cháu cẩn thận chứ. Cháu sẽ ngạc nhiên khi trông thấy mớ tóc của cháu đẹp biết bao, với cái nơ để giữ mấy lọn tóc quăn lại.

Nhưng cháu không muốn cháu trông như trẻ con ở buổi dạ hội đầu tiên của cháu.

Ồ! Cũng có những cô gái trẻ khác như cháu.

Các chị ấy cũng để tóc dài à?

Có lẽ thế, - Bà Mcphee nói, lảng tránh.

Vào cái ngày lớn lao đó, Adam đến với một bó hoa lưu ly thả và lan dạ hương. Tóc Delie cuốn quăn buộc dải trắng, trông hết sức đơn sơ. Nhưng cuối cùng sau khi ăn vận chỉnh tề, cô nhìn mình tán thưởng. Cô mang tất dài trắng và giày xa-tanh. Tóc cô uốn lọn nhỏ sáng rực cột ra sau, nếu nhìn từ phía trước người ta khó có thể nói là tóc vẫn còn để dài. Đôi mắt cô xanh sậm và vui sướng. Khi bà Mcphee bôi một tí nước hoa lên vai cô, cô bắt đầu cảm thấy như mình là Nữ hoàng Cléopâtre.

Cô tới phòng khiêu vũ với những đèn chùm sáng choang cô bị lóa mắt, mắt cả tự chủ. Ban đàn dây dạo nhạc, những chiếc áo dạ hội màu sáng nhạt của phụ nữ, một quan chức nào đó hách dịch đẩy đám đông lách bước- tất cả làm cô ngập tràn hoài vọng. Cô thích thú nghiên cứu tờ chương trình nhỏ của mình.

Bà Mcphee đứng cùng các phu nhân khác của thị trấn và giới thiệu cô gái được bà bảo trợ. Delie khẽ nhún đầu gối cúi chào thẹn thùng và cảm ơn rồi ngồi xuống. Cô cảm thấy những người khác đang nghiên cứu cô một cách ngạc nhiên và thích thú; những chiếc áo khác đều dài phết đất. trong khi áo cô để lộ đôi giày và cả mắt cá của cô.

Ông Mcphee tuyên bố: Buổi khiêu vũ đầu tiên bắt đầu- Vợ ông không còn khiêu vũ nữa – và Adam đến mời cô khiêu vũ vào bữa ăn tối và những lúc khác nữa. Cậu có quen nhiều thanh niên, một số người này xin được giới thiệu với “cô gái nhỏ hơi đen”. Trong phút chốc chương trình của Delie đã đầy. Ban nhạc cất lên, và ông Mcphee đưa cô đi một điệu luân vũ. Điệu vũ làm cô ấm áp, đôi má cô đỏ bừng, đến nỗi khi đến mời cô nhảy một bản polka, Adam thành thật nói:

Em tuyệt quá, em Delie ạ.

Cô nhận thức được một cách sâu sắc cánh tay mạnh mẽ của cậu vòng quanh cô, chiếc cầm đàn ông của cậu hầu như chạm vào đỉnh đầu của cô. Đôi chân cô dường như lướt trên sàn.

Nhưng đến khi được giới thiệu với phu nhân chủ tọa buổi tiệc, cô nhận thấy những cô gái khác liếc nhìn tóc cô, bộ y phục ngắn của cô, bó hoa mà cô vô ý ngồi lên trên; bỗng nhiên cô mất hết tự chủ.

Cô nhìn các người khác, những mảnh xa tanh thô nôi và những chiếc váy dài tha thướt của họ, mái tóc bới cao và chiếc cổ như thiên nga của họ, cảm thấy rằng những chiếc váy dún ngắn ngắn và những cuộn tóc quấn rũ xuống của cô quả là hết sức trẻ con. Sau cùng, cô cảm thấy chắc chắn rằng một trong những lớp váy lót mà bà Mcphee buộc quanh hông cô đang tuột ra, và không bao lâu nữa sẽ rơi xuống chân cô cho mọi người thấy. Cô cũng tin chắc một cách chán ngán rằng trong cả phòng chỉ cô để tóc “buông thõng xuống”.

Tất cả các cô gái khác đều quen biết nhau. Họ thì thầm với nhau và chẳng để ý đến cô. Dường như cả giờ trôi qua trước khi họ đến chiếc ghế đầy hoa của phu nhân chủ tọa buổi tiệc. Trong khi cô nắm váy mình để giữ chiếc váy lót khỏi tuột, cô vụng về khẽ nhún đầu gối chào. Cô thu người sau thân hình nhỏ nhắn béo tròn của bà Mcphee, cô trở lại ghế ngồi và vùi gương mặt nóng bừng vào bó hoa giập nát. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho dì Hester, không bao giờ, vì bà đã khiến cô trông thật kỳ dị với chiếc váy ngắn và mái tóc buông thõng xuống.

Bà Mcphee đang trò chuyện với một phụ nữ tóc hoe, lớn con, có vẻ bề vế; cô con gái của bà ta trông xinh xinh, thanh lịch, nhìn Delie không chút thiện cảm. Delie quyết định không khiêu vũ nữa; cô nói với Adam rằng đến bản kế cô sẽ ngồi riêng ra. Không để ý lời từ chối của cô, cậu kéo cô đứng lên và vòng tay đưa cô xoay tròn ra sân.

Anh Adam! – Cô kêu lên, giọng bi thảm – Chiếc váy lót của em!

Sao, váy lót của em thế nào?

Nó đang tuột... sắp rơi!

Nào, nếu rơi thì sao? Chắc em có mặc nhiều váy lót.

Anh Adam, anh khùng à? Phải làm gì chứ. Ồ, giúp em với! Nó đang rơi.

Adam đưa cô gần đến hàng ghế xếp quanh tường, ngay lúc ấy chiếc váy lót rơi xuống sàn, nhàu nhò, rồi lại giúp cô rút chân lên và đá chiếc váy khuất dưới một chiếc ghế. Đám đông không ai để ý.

Rồi lại tới điệu đối vũ, Adam đứng lên góc kia đối diện với cô. Cả hai nắm tay nhau và xoay tròn như điên, sắc diện cô tươi hơn. Cô cười lớn tiếng, thở hỏn hển, đôi mắt sáng rực. Điệu vũ này tiếp sau điệu vũ khác, đêm trải rộng thành một vòng tròn thần kỳ. Chiếc áo của cô, cô quên mất tất cả, đôi mắt cô sáng lên vì thích thú, cô lướt quanh phòng, có cảm giác tựa hồ như chân cô không bao giờ chạm mặt sàn phàm tục.

Cuối cùng trở về nhà nằm trên giường, vẫn cảm thấy quá kích thích đến nỗi không ngủ được, cô lặp đi lặp lại với mình lời khen tặng buổi đầu tiên cô trưởng thành “Cô Gordon, cô không cần những đóa hoa này. – Một chàng điển trai, ăn diện bánh bao sờ những đóa hoa lưu ly cài trên bộ ngực trẻ trung của cô và bảo- Mắt cô xanh hơn nhiều, và ai đã trông thấy mắt cô rồi thì khó có thể quên được.”

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 19 - 20

Sáng hôm sau, cô tiểu thư trẻ ăn mặc thanh lịch, xinh đẹp đêm trước và mẹ cô ta tới thăm. Tên cô ta là Bessie Griggs. Mẹ cô ta cao lớn và xinh đẹp, với một vẻ uy nghi mơ màng. Sau này ắt cô ta cũng cao lớn, dù hiện giờ cô ta chỉ có vẻ rắn chắc, da cô ta trắng hồng, mắt xanh màu sứ. Delie nghĩ rằng cô ta trông hầu như không có thật, với mái tóc vàng bóng mượt như viền sát vào đầu.

Nhưng thật ra Bessie chỉ lớn hơn Deli một tuổi, tuy nhiên nhìn bộ y phục ga bạc đính xanh sậm và chiếc áo xanh nhạt với những chiếc cúc thủy tinh, Delie cảm thấy có một sự khác biệt lớn giữa hai cô. Một chiếc mũ xanh lơ rộng đặt một cách vừa vạm trên mái tóc xinh xắn của Bessie.

Ra đón mừng khách, bà Mcphee thăm thì điều gì đó về hai cô gái hiện thời đã trở thành “bạn bè thân thiết” của nhau trong khi chính hai cô gái quan sát nhau một cách đắn đo. Delie biết Bessie trong thâm tâm đang lưu ý đến chiếc váy xéc xanh lơ khá sáng và chiếc áo pull tự đan của cô.

Bà Mcphee, tròn lẳn, nhanh nhẹn, đôi mắt sáng như một con chim nhỏ, lú lo về thành công của buổi vũ hội. Bà Griggs, với đôi mắt xanh màu sứ như mắt của Bessie mở thật to, trả lời về buồn ngủ tẻ ngắt. Hai cô gái hỏi chuyện nhau, đối đáp nhau nhưng không quan tâm cùng một đề tài. Bessie có vẻ hơi lơ đãng. Cô ta thường quay đầu để nghiên cứu dáng người đều đặn, nhỏ thó của mình trong tấm gương gắn trên tường, liếm đôi môi ướt rượt, lúc lắc cái cổ với một cử chỉ hơi tự mãn như một con chim đang rửa lông.

Delie không thích cô ta lắm. Nhưng cô thán phục cô ta và mong muốn rằng phải chi cô được thanh lịch chỉ bằng nửa cô ta.

Bessie hỏi cô:

Sao chị không bới tóc lên. Em bới tóc lên từ lúc em mười bốn tuổi.

Delie cảm thấy thẹn đỏ mặt:

Dì em không cho.

Chèn đét! Nếu em muốn thì không ai cản em được.

Làm thế nào Delie giải thích được việc mình phải tùy thuộc vào người dì có bản chất độc tài? Nhưng cô nghĩ rằng với bất cứ ai Bessie cũng sẽ làm theo ý mình, khi cô nhìn cái mũi nhỏ và thẳng,

cái cằm ngang bướng rắn chắc, đôi môi mỏng nhưng rất đẹp, và hàm răng đều đặn của cô ta.

Bà Griggs đề nghị đưa họ đi ăn kem. Delie lên lầu thay đổi y phục. Cô không có gì ngoài bộ y phục mặc buổi chiều bằng len đẹp nhất của mình, màu nâu với những hạt bẹt viền cái cổ áo cao. Cô chán ngán nhìn chiếc váy cũn cỡn của mình, và cảm thấy rằng những hạt bẹt ấy không thích hợp, nhưng cô có thể lấy khăn quàng che. Đội mũ và mang găng xong, cô miễn cưỡng xuống nhà.

Một lần nữa cô lại chịu đựng đôi mắt xanh lơ lạnh lùng kia nhìn đánh giá cô trước khi cả ba bước ra phố.

Ngồi trước cốc kem, cô cảm thấy cần phải khẳng định mình. Cô bỗng tuyên bố:

Em đã bị đắm tàu.

Bessie hết sức chú ý. Delie hơi ngạc nhiên nghe chính mình kể về câu chuyện mình đã lên boong tàu ngắm những ánh sao như thế nào và ngắm miền bờ biển thấp huyền diệu của Úc trong cái đêm cuối cùng đó.

Cô nói:

Em nghĩ rằng nhờ thế mà em được sống sót. Chỉ có bác tài công và những người quan sát ở trên boong tàu, cùng với người sĩ quan đang phiên gác. Dù sao, chỉ có bác tài công và em tấp vào bờ. Tất cả mọi người khác đang ngủ, và tất cả đều chìm với chiếc tàu.

Bà Griggs nói:

Phải, tôi nhớ có đọc về thảm họa của chiếc Loch Tay.

Delie nhìn xuống chiếc ly đầy bọt của mình. Cô đang ngồi đây, bất thần chấp nhận cái mất mát của cả gia đình mình, những điều mà cô chưa thể nói cho ai biết, ngay cả với Adam. Có lẽ trong bản năng cô cảm thấy mình không có óc tưởng tượng để thêm thắt các chi tiết, việc làm không có nguy hiểm gì nếu được nhiều thiện cảm.

Cô nói:

Không ai biết chuyện đó xảy ra như thế nào. Đêm ấy, một đêm biển lặng, tàu chỉ có nửa ngày nữa là tới Melbourne.

Cô nhớ rõ như mới hôm qua cái vũng hẹp kín đáo của bờ biển với những mặt đá dốc bằng sa thạch, chỗ bờ biển cong cong màu xanh lục xen xanh lơ sáng sủa của đại dương ở phía trên.

May quá, chúng tôi tìm thấy một cái hang...

Bessie hỏi:

Chị muốn nói là chị ngủ suốt đêm trong cái hang, với một người đàn ông à?

Delie nói một cách khéo léo:

Em ngủ trong hang. – Cô bắt đầu biết rằng sự thật không được chấp nhận. – Bác Tom, người tài công, thật phi thường, bác tìm sò và những thứ để bác và em cùng ăn, và săn sóc em như một người cha. Rồi bác và em leo lên mặt đá dốc.

Cô dừng lại thở và trông thấy ngay cả đôi mắt buồn ngủ của bà Griggs cũng mở to, thích thú.

Em sợ lắm, nhưng bác tom vốn leo cột buồm đã quen nên giúp em leo lên. Rồi bác với em phải băng qua một khoảng đất mũi cho tới khi một nông trại, và em suýt giẫm phải một con rắn...(Đây là đoạn thêm thật thú nhất)...và em nghĩ rằng sẽ gặp những người mọi da đen, nhưng không còn ai cả ngoài những người ở Hội truyền giáo Framlingham. Bác và em tìm thấy một người nhà, rồi người ta đưa bác và em tới Melbourne.

Cô mút mớ bột dưới ly phát ra một tiếng thật to. Nhưng Bessie và bà Griggs vẫn nhìn cô với vẻ thích thú.

Họ đi dọc theo phố High, Bessie nắm tay cô siết chặt, hứa rằng mỗi ngày sẽ đến thăm cô cho tới khi cô trở về và hỏi cô chừng nào cô sẽ ra lại thị trấn.

20

Mùa xuân lại về, dòng sông dường như cũng sống dậy. Năm nay tuyết tan sớm; trong những ngọn núi. Cỏ nâu mờ mờ đã xuất hiện dưới lớp tuyết như bộ da long của một con thú lớn bị kéo lê dưới đất, những dòng lạch nhỏ di chuyển dưới những cầu tuyết tan chảy. Những dòng lạch chảy dài triền miên rồi đổ vào lưu vực sông

Murray. Không dứt và không trở lại như thời gian, sung mãn như sức sống, các dòng sông đổ ra biển cả.

Không bao lâu, trong khu rừng bạch đàn nhựa đổ nước tràn đầy các khe, tiếng xoàm xoàm vui vẻ của ếch nhái vang động run run trong đêm tối. Delie thích trèo lên cây thông trước nhà để nghĩ về Adam, về cách tóc mọc cao trên gáy cậu, hoặc chỉ nhìn đắm đắm dòng sông chảy vội trong cơn mơ. Bao lâu nữa cô sẽ đi với dòng sông ra thế giới rộng lớn bên ngoài? Và cô chắc chắn rằng cuộc sống ở một ấp trại xa xôi hẻo lánh không phải dành cho cô; một tương lai sán lạn nào đó, mờ mờ nhưng mơ hồ, đang chờ đợi phía trên khúc quanh mà cô trông thấy...

Vào cuối tuần, Adam về nhà, mang theo thư của bà Mcphee.

Adam và Delie đang ngồi trò chuyện trên bậc thềm ngoài hiên thì bà Hester bước ra, trên tay cầm bức thư. Trông bà vui vẻ và khá xúc động.

- Philadelphia, bà Mcphee nói rằng cháu có một cô bạn mới tên Griggs, sao cháu không nói với dì?

- Chị ta chưa phải là bạn thân của cháu.

- Ô, thì mới quen, chắc cũng trạc tuổi cháu. Cha cô ta có một cửa hàng lớn nhất ở Echuca; họ giàu lắm.

Delie dường như ngấm dòng sông, bà Hester bảo:

- Philadelphia, sao cháu không mời cô Griggs đến nghỉ cuối tuần với chúng ta? Như bà Mcphee nói, cháu cần có bạn cùng tuổi.

- Nếu muốn, dì cứ mời chị ta – Delie nói, vẫn không quay đầu lại.

Tuy nhiên, tiết đông lại bắt đầu, với những ngọn gió nam lạnh cắt da từ biển thổi vào, cơn mưa tạt mạnh xuống sông cho tới khi mặt sông như nước sôi. Bà Hester khoác một tấm nỉ mỏng ấm và quàng một chiếc khăn dày quanh vai, đi lại trong nhà, phàn nàn...

Bà bỏ mọi ý nghĩ đi giải trí, chờ đợi thời tiết khá hơn. Vì các con tàu lại bắt đầu xuôi ngược trên dòng sông có thể sau này cô Griggs sẽ đáp tàu đến.

Suốt ba tuần, Adam không về nhà. Bà Hester có ý định về vấn đề này, nghĩ rằng đây là điềm lành; còn Delie ngồi thu lu bên lò sưởi,

tưởng tượng Adam và Bessie đang gặp nhau ở các hành lang ẩm áp, cô cảm thấy hết sức khổ sở.

Một thư mời của bà Mcphee cứu cô thoát khỏi cảnh đó. Theo thư, cô sẽ đến Echuca ở một tuần, rồi Bessie sẽ theo cô về trại ở chơi những ngày cuối tuần.

Bà Mcphee cũng đề nghị rằng bà ta sẽ giúp Delie chọn một vài áo mới để dùng vào mùa xuân và mùa hè. Đối với bà Hester, bà nghĩ đến việc Adam sẽ thành hôn với Bessie, nên thấy rằng để Philadelphia trang điểm hấp dẫn là thuận lợi, vì cô càng sớm có chồng thì bà càng rảnh tay...

*

Lần này, Bessie công khai quan sát Delie.

- Cái mũ đó mới phải không chị?
- Phải, - Delie nói một cách dè dặt.
- Chiếc mũ rơm ấy đẹp đấy, - Bessie vừa nói với thái độ kẻ cả, vừa dẫn đường đi về phố Hare.

Họ đi bộ tới góc phố và rẽ sang phố High, tại đây các loại xe ngựa đậu dài hai bên đường. Bessie gặp một cô bạn gái đi cùng mẹ, dừng lại trò chuyện với họ mà không giới thiệu Delie. Cuối cùng, họ lại đi tiếp; Bessie lại ân cần với Delie, nắm cánh tay cô. Cô ta cúi đầu chào một anh chàng gầy và mét xanh, có ria mép đen ở xa. Sau khi anh chàng đi qua, cô ta cười rúc rích và quay đầu lại nhìn.

- Ai vậy chị?
- Ô! Anh ta làm ở cửa hàng...quần áo đàn ông. Trông anh ta lãng mạn quá, phải không chị?

Cô ta thờ dài, đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng nhỏ tuyệt đẹp và quay lại nhìn ảnh mình phản chiếu qua cửa hàng.

Delie cảm thấy vui vẻ. Cô đang ở đây, đi cùng một thiếu nữ rất lịch sự, quen biết tất cả mọi người, trang phục cô mới tinh, cả giày và găng tay cũng mới, và cô muốn được mọi người trông thấy. Chỉ một năm trước, cô còn thích vắn vơ một mình dọc theo bờ sông hoặc ngắm nhìn những con tàu từ cầu tàu. Giờ đây, trong khi cô đi dưới những mái bạt của các cửa hàng hoặc ngồi ngâm ống rơm hút nước ngọt và ngắm nhìn đôi giày mũi nhọn bóng lộn của mình, cô cảm thấy mình là dân thành thị chính cống và hoàn toàn trưởng thành. Cuối cùng, cô đã được bới tóc lên cao.

Nhân đi qua tòa soạn báo “Tin tức dòng sông”, hai cô tạt vào gặp ông Mcphee và xin được vào tham quan bên trong.

Cả hai vào phòng xếp chữ. Adam đang loay hoay với công việc. Những ngón tay và chiếc tạp-dề của cậu xám xịt, một mớ tóc buông lòa xòa xuống lồng mày cậu.

Bessie cúi xuống dựa người một cách duyên dáng vào cây dù, Adam trông thấy một bím tóc nhỏ vàng rực rơi khỏi cuống tóc rũ xuống cái cổ trắng ngần của cô ta. Cậu cũng rất ngạc nhiên khi thấy mình muốn tựa lên đó và áp đôi môi vào cái gáy trắng muốt của cô ta nơi xuất phát bím tóc xinh đẹp ấy.

Cậu bỗng nói:

- Hai cô chịu khó một chút, tôi sẽ vẽ một trang “bon” để chỉ cho hai cô biết.

Delie tháo găng tay và lấy chữ rồi xếp tên cô. Cô nói:

- Chị Bessie, chị muốn xem cách xếp chữ, chị lại đây.

Bessie bĩu môi, nhưng cũng đến. Cô thấy những việc này rất chán, nếu người hướng dẫn không phải là phái nam. Những ngón tay dài của Delie làm công việc nội trợ rất vụng về nhưng giữa các con chữ rắc rối lại cử động thoăn thoắt, vì một buổi sáng nọ Adam đã để cô phụ xếp chữ một bài báo.

Một lúc sau, Adam kéo một trang “bon”. Ngón cái và ngón trỏ kẹp một trang ướt rượt, cậu đi tới.

- Cô Griggs, cô xem chứ? Tôi tin thử như thế này đây.

-Ồ, nhưng thích thú quá nhỉ. Nhưng anh hãy gọi em là Bessie đây nhé. Em không thích họ “Griggs” của mình, không thơ mộng chút nào.

Adam mỉm cười khá tinh nghịch, cầm mấy góc đưa thẳng tờ giấy ra.

Trang giấy bỗng tuột khỏi tay cậu, mực vấy vào chiếc rốp sọc xanh.

- Trời! Vấy vào chiếc rốp xinh xắn của cô! Tôi xin lỗi...

Bessie cười vui vẻ:

- Đồ cũ mà! Chẳng có gì quan trọng đâu.

Delie rút khăn mùi-soa định chùi vết bẩn, nhưng Bessie kêu the thé:
- Ngốc ơi là ngốc, chị đừng sờ vào. Mấy ngón tay chị đen thui kìa.

Lo lắng và hối tiếc, Adam theo hai cô ra cửa. Cậu luồn mấy ngón tay vào tóc mình, để lại một vết đen trên trán.

- Cô Bessie, chắc cô không bao giờ trở lại đây nữa!

Bessie lắc đầu.

- Ô không, em sẽ lại nữa chứ. – Bessie đáp một cách láu lỉnh, cúi đầu chào cậu.

Ra tới cửa trước, Bessie nhìn xuống chiếc váy của mình, cúi kính.

- Cái anh chàng ngốc nghếch vô ý vô tứ. Chiếc rốp mới tinh, em mới mặc lần đầu.

Delie nhẹ nhõm. Dường như Bessie không yêu Adam. Cả hai rẽ xuống phía cầu tàu. Delie bỗng nhìn đăm đăm một người đàn ông lạ mặt, dáng người vạm vỡ đi trước mặt cô. Tóc hoa râm, đầu đội mũ đi biển, chân trần, người cao ráo, bắp thịt cuồn cuộn, tay áo xắn lên, có dấu xăm mình, chứng tỏ ông ta là thủy thủ.

Cô rào bước theo. Rồi cô chạy ra trước nắm lấy cánh tay phải của ông ta. Phía dưới hình chiếc tàu là những chữ “Loch Tay”.

Bessie ở lại sau và hầu như ngất xỉu vì lo sợ và tò mò khi nghe Deile vừa kêu to vừa vòng tay quanh cổ người thủy thủ:

- Bác Tom! Ô, bác Tom, phải bác thật không?

Delie không cần phải nhìn vết xăm mới biết đây là người cứu cô và là bạn của cô. Vẫn đôi mắt xanh sáng và hàm râu rậm, vẫn những chiếc răng sún trắng giờ đang nở một nụ cười bối rối. Ông Tom dường như nghiêng mình để rút tay ra, nhưng cô nắm chặt.

- Bác Tom, bác không nhớ cháu à? Chắc cháu lớn quá chứ gì? Philadelphia Gordon đây! Cô bé mà bác cứu lúc chiếc tàu Loch Tay bị đắm đấy. Bác không đi biển nữa à? Bây giờ bác đi tàu chạy đường sông hở?

Lúc đầu bị một cô gái ăn mặc bảnh bao và hết sức hấp dẫn nắm tay mình, ông Tom có vẻ bối rối, nhưng dần dần gương mặt ông rạng rỡ, ông cười tự nhiên hơn. Gương mặt tròn, tươi vui nhưng không mấy thông minh của ông cũng có vẻ đang suy nghĩ: Ngạc nhiên, hơi

ngờ vực, nhớ lại quá khứ và cuối cùng ông tươi vui hẳn lên, ông nắm lấy bàn tay Delie và bóp chặt khiến Delie đau đớn như bị nghiền nát.

- Cô Philadelphia! Rất mừng được gặp lại cô! Và cô đã thành một thiếu nữ xinh đẹp. Nhìn cô không ra.

- Còn cháu, gặp bác ở đâu cháu cũng nhìn ra hết. Chỉ thấy cách bác đi, không giày không dép, cháu cũng nhìn ra.

Ông Tom cười then thùng:

- Tôi không bao giờ quên dùng giày ống. Tôi vừa ra khỏi tàu một lúc để mua thuốc lá, và có bao giờ nghĩ mình sẽ gặp ai đâu. Còn gặp cô thì hoàn toàn không nghĩ tới.

Bác có ở trên tàu chạy bằng hơi nước không? Tàu bác có đậu ở cầu tàu không hở bác?

- Tôi vừa là chủ tàu vừa là thuyền trưởng. – Ông Tom nói, vẻ tự hào lặng lẽ.

-Ồ, bác Tom, tuyệt quá.

Chợt nhớ tới Bessie, Delie nhìn lại thấy cô ta đang tựa vào gốc cây dù cô ta không nhìn. Cô giới thiệu ông Tom với cô ta và giải thích rằng ông ta chính là người thủy thủ đã cứu cô trong vụ đắm tàu. Cả hai phải đi xem tàu của ông ta.

Bessie có vẻ ngờ vực. Đột nhiên cô ta lúng túng chẳng biết nói gì. Nhưng Delie đã nắm tay cô ta và dẫn cô ta dọc theo cầu tàu, tại đây ông Tom chỉ một chiếc tàu guồng nhỏ có vẻ tươm tất, ở buồng lái có sơn chữ đen “Jane Eliza”, đậu ngan chỗ luồng nước rất nông.

Ông nghiêm trang nói:

- Những chiếc tàu mới này đặng cù hoặc bãi cát rất nhanh.

Ông giải thích rằng chiếc tàu chưa hoàn toàn thuộc về ông. Ông đã vay mượn để có đủ tiền mua, giấy bán chủ tàu còn giữ. Nhưng năm rồi ông kẹt ở một con sông cạn và nhớ cả một mùa, nên vẫn còn thiếu năm mươi bảng. Chủ nợ muốn bán tổng chiếc tàu đi. Đôi mày của ông cau lại, lo lắng.

Giá chiếc tàu này có thể là năm mươi nghìn, và tôi mong rằng tôi có thể xoay được.

Delie bảo:

- Mình đi xem tàu, chị Bessie.

Bessie lạnh lùng.

- Cảm ơn chị, tôi ở lại đây.

Ông đi trước dẫn đường xuống những bậc thang bằng gỗ ở cầu tàu tới giàn giáo kế đó, và bước qua một tấm ván để xuống tàu Jane Eliza. Delie thấy boong tàu được chùi thật sạch, nước sơn còn chói ngời.

Ông Tom nói:

- Trong khi tàu còn đậu ở cảng này, chúng tôi sẽ cho tu bổ lại. Tàu còn tốt lắm.

Delie nhìn nõi hơi, dù không phải là kẻ chuyên nghiệp, và bước lên thanh truyền động đang quay các mái chèo. Cô quan tâm hơn đến cấu trúc bên trên, các cabin sạch sẽ và buồng lái có lắp kính. Chiếc tàu này chắc chắn hơn chiếc Melbourne. Cô muốn có một chiếc tàu như thế này biết bao!

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 21 - 22

21

Delie và Bessie đón tàu Success trở về nhà, có Adam theo hộ vệ. Mùa nước lại lên, dòng sông chảy xuôi thật mạnh, nên chiếc tàu guồng phải vất vả ngược dòng.

Bessie đứng bên cạnh Adam, tựa người vào lan can tầng trên cùng, trò chuyện như bấp rang. Delie ngẫm nghĩ cách thuyết phục người dượng rằng bỏ năm mươi bảng cuối cùng của cô đầu tư vào chiếc tàu Jane Eliza là rất có lợi.

Adam nói với Bessie:

- Nước chảy kiểu này, chúng tôi không thể đưa chèo thuyền và câu cá được. Để thay thế, chúng tôi sẽ đi ngựa với cô.

Bessie lo ngại:

- Tôi đi ngựa không quen.

Nghe thế, trong một lúc. Delie cảm thấy đắc thắng. Theo cô thì Bessie sợ ngựa.

Cô ra lan can đứng với hai người rồi nói:

- Tôi cũng chưa quen cưỡi ngựa nữa. Nhưng có hai cái yên ngồi nghiêng, con ngựa già Leo thì chạy êm lắm, chị cưỡi nó được. Tôi thích ngồi giang chân, nhưng dì chưa cho.

Đang trò chuyện tay đôi với Adam mà bị ngắt ngang Bessie không vui lắm, cô ta liền chỉ bầy bồ nông đang bay thành đàn phía trên đầu, và với vẻ hết sức tự nhiên, cô ta lách tấm thân mạnh mẽ của mình vào giữa Adam và Delie.

Chiếc tàu vào bến đậu phía dưới trang trại.

Delie mang túi xách chuẩn bị bước lên bờ, Adam liền giật lấy, hỏi:

- Sao vội thế, cô bé?

Cô liếc cậu ta:

- Em không còn bé, và em cũng không vội.

Ngày cuối tuần ấy, cô không sung sướng chút nào. Nhưng bà Hester tiếp đón Bessie hết sức niềm nở. Bessie chứng tỏ tất cả sự duyên dáng của mình đối với người mẹ của Adam, nên cả hai rất hợp nhau. Sau đó, họ dùng một bữa trà đặc biệt, rồi đi một vòng trong ngôi vườn đầy những đóa hoa xuân. Cảm thấy mình là người thừa, Delie xin kiếu để vào trong nhà; cô muốn gặp ông dượng và hỏi ông ta về số tiền năm mươi bảng. Trên đường đi cô hái mấy đóa hoa phong lữ đỏ trước giờ ăn cô vò những cánh hoa chà lên đôi má nhợt nhạt của mình để cho giống nước da hồng hào của Bessie.

Cô phải mất thì giờ khá lâu để thuyết phục người dượng rằng bỏ tiền sắm tàu guồng, hoặc ít ra bỏ tiền hùn mua tàu là rất tốt; ông ta bảo rằng lúc nào tàu guồng cũng nóng và dễ chìm. Nhưng cuối cùng ông ta đồng ý, nên lúc dùng bữa, cô rất vui, mặt cô đỏ tự nhiên, ngoài màu hoa thoa lên má cô.

Trông thấy đôi má rục rờ của cô, đến đôi mắt cô trong xanh hơn và cái trán dưới mái tóc búi cao của cô trắng hơn, bà Hester nhận xét:

- Philadelphia, tối nay trông cháu tươi tắn dữ.

Delie nhìn xuống đĩa, lúng túng; nhưng người dượng liền đỡ lời cô:

- Phải đấy, tôi thấy nhờ đi chơi về mà cháu có vẻ tươi khỏe lắm. Cô Griggs, chúng tôi phải đưa cháu Delie đi Echuca thường hơn, nếu không khí làm cho nước da cháu Delie giống nước da của cô.

Đêm ấy, ông Charles cũng vui vẻ, đôi mắt xám của ông nheo nheo bên trên bộ ria mép buồn buồn; vợ ông thấy thế nhưng bà không phiền. Cô Griggs sẽ không bao giờ chú ý đến kiểu sẵn đón cổ lỗ của ông trong khi Adam ở đây, cậu hết sức đẹp trai và tự tin, tuy vẫn còn nét trẻ con dễ yêu trên miệng khiến cho phụ nữ đều xem mình là kẻ trên trước cậu.

*

Sáng hôm sau, một buổi sáng mùa xuân tuyệt đẹp, dường như ở trong nhà là một trọng tội. Ánh nắng ấm áp dễ buồn ngủ, lũ ong bay vù vù quanh những cây ăn quả, bầu trời dịu nhẹ, xinh đẹp như một đóa hoa. Làn sương mỏng manh trải lên tất cả cảnh vật. Ngay đến những cây bạch đàn nhựa u tối cũng nhô ra một vầng hào quang lá nhỏ vàng đỏ, nên dáng cây cối về phía mặt trời mềm và tròn như mây.

Sau bữa ăn và buổi cầu kinh sáng, ba cô cậu ra ngoài tìm ngựa. Ở bãi chăn ngựa, cỏ non đã nhuộm màu hè, tựa hồ như một lớp nâu vàng nhạt được trải trên mặt đất. Bessie đi sau, lo sợ đưa mắt nhìn xem có rắn không.

Rất khó tìm con Barney vì nó biết rất rõ ằng hôm ấy là ngày chủ nhật. Ông Charles bảo rằng chỉ có Delie mới có thể cưỡi con ngựa cái Firefly của ông, còn những người khác thì quá nặng, nên Adam đành phải cưỡi con ngựa Barney. Cậu bắt con Leo và chuẩn bị yên cương cho Bessie.

Bessie nói:

- Em không thích cái ánh mắt của con ngựa này. Mắt nó trợn trắng.

Adam vỗ vỗ cái cổ rậm lông của con vật, nói:

- Nó hiền như cừu vậy. Nào, cô có lên không?

Vì cô ta cứ tròn mắt nhìn cậu chằm chằm, cậu lại hỏi:

- Cô biết cưỡi ngựa chứ, phải không?

- Ồ, biết chứ, trước kia em đã cưỡi ngựa nhiều lần.

Vừa đặt chân lên bàn đạp, cô quên băng dây cương, và chộp lấy cái bờm của con Leo. Adam đặt một bàn tay dưới bàn chân kia của cô và nâng cô lên yên, trong khi con Leo đứng thản nhiên.

Delie đã ngồi lên lưng con Firefly và chậm rãi cho đi nước kiệu quanh bãi cỏ, mái tóc sậm của cô bay bay. Cô quá nóng lòng không

muốn dừng lại kẹp tóc.

Cô la lên:

-Ồ, sau con Leo già, thì con này đáng yêu lắm.

Họ cho ngựa chạy ra bãi cỏ phía sau.

Bên trên những đồi cát đỏ tròn có mọc những cây thông Murray đen sậm; họ cưỡi ngựa hàng dọc. Bessie dường như thích thú thả ngựa chậm chậm; nhưng mấy bạn mình đã đi trước khá xa, con Leo bỗng chuyển sang nhảy nước kiệu. Cô ta lộ vẻ hoảng hốt.

- Bây, tôi sẽ làm cho con ngựa nhỏ lười biếng đó chuyển động, - Adam quay lại nói.

Cậu cầm dây cương của con Leo và giục nó chạy nước kiệu thoải mái bên cạnh con Barney.

Cô ta thở ra:

-Ồ, anh Adam, có anh em cảm thấy an toàn lắm.

Cậu ta khá vẫn tất:

- Còn rất nhiều người lại thấy con Leo quá an toàn.

Cậu nhìn tới trước, Delie đã ra khỏi đám thông, đang cho con Firefly phi qua những chỗ đất bằng chưa bị ngập nước. Mái tóc dài của cô bay bay theo gió. Cô nhắm mắt hít mùi mồ hôi ngựa, mùi yên da, và cảm thấy mặt trời chiếu trên cái đầu trần của cô. Cô hết sức sáng khoái.

*

Họ qua một thân cây ngã, vượt qua một cái khe nhỏ bây giờ xấp nwocs lũ đọng lại, Besie rất lo sợ; Adam phải cầm tay cô ta dẫn từng bước một. Một lần nữa cô ta nói rằng cậu làm cho cô ta cảm thấy an toàn. Đến trăng thứ hai, cô ta nhảy xuống ngựa, đứng giữa đám cây con, nói rằng cô ta cảm thấy mệt nhoài.

Bessie khẽ rùng mình nói:

- Ở đây, chắc lạnh lẽ lắm.

Tựa hồ như để trái lại lời cô ta, một con chim ăn mật cất tiếng hót lạnh lốt, nhưng khi nó im tiếng họ cảm thấy một sự yên lặng như lâu hàng thế kỷ đối với tâm hồn họ. Adam nằm ngựa lơ đãng nhìn bầu trời. Môi cậu khẽ mấp máy.

Trông Adam hết sức đẹp trai. Nhìn người này rồi người kia, Delie

phải chấp nhận rằng Adam và Bessie rất đẹp đôi. Dù con Leo chạy xóc nảy lên, nhưng không một sợi tóc nào của cô ta bị xổ ra. Cô ta trông vẫn thanh lịch như trong đêm vũ hội.

Họ trở lại những con ngựa, Bessie khéo lách nhẹ vào giữa Adam và Delie, trong khi cả hai đang ngắm nhìn những mũi bạch đàn nhựa như lụa giữa họ. Bessie vấp phải những cành cây khô đã bị chặt, bèn đặt một bàn tay lên cánh tay Adam để khỏi ngã. Rồi họ trở lại khe nước, Adam giúp cô ta qua thân cây bắc ngang, cô ta cảm ơn cậu, đôi mi chớp chớp một cách có ý nghĩa.

Adam hỏi:

- Mình đổi ngựa nhé, em Delie. Ba anh không biết đâu, anh chán con ngựa già kéo xe này quá.

Delie chân chờ một giây rồi nói:

- Sẵn sàng.

Đây là một cơ hội cho cô cưới ngựa giạng chân mà bà Hester không biết.

Adam bắt đầu kéo dài bàn đạp của con Firefly. Delie liếc nhìn Bessie bên cạnh và thấy đôi mắt của cô ta mở rộng khi cô bỏ một chân lên con Barney và vén chiếc váy vải hoa kẻ màu nâu của cô.

Adam nói:

- Em chờ một chút, để anh rút ngắn bàn đạp lại cho em.

Nhưng con Barney quay đầu về phía ngôi nhà, không chịu chờ đợi. Nó khởi sự phi như bay trở lại dòng sông đến mép vũng nước chỗ mấy khúc gỗ nằm chìm nửa thân trong những vũng nước đọng như những con sâu đang ngủ. Một khúc gỗ khô nằm cản. Không nhớ là con Barney không thể nhảy qua, Delie thúc nó thẳng tới.

Tới trước khúc gỗ nó bỗng dừng lại. Bám không chặt vào bàn đạp ngựa, Delie bay qua đầu nó. Cô ngã xuống cát đỏ mềm, gần như không bị thương gì, nhưng một nhánh cây dài nhọn đầu quệt mạnh vào thái dương cô.

Adam cưới con Firefly phi tới nhảy phóc xuống bên cạnh cô. Cô đang bất tỉnh, máu chảy ròng ròng trên gương mặt trắng bệch. Cậu quỳ trên cát ẩm, nhẹ nhàng vuốt cho cô, rồi thấm nước khăn mùi-soa đắp lên vết thương. Máu hầu như ngưng chảy ngay, đó chỉ là một vết xước, nhưng một cục u như trứng bồ câu nhanh chóng thành hình. Cậu nghe tiếng Bessie hỏi:

- Gì vậy anh? Chuyện gì xảy ra vậy anh? Chị ấy bị thương à?
Nhưng cậu chỉ nghe loáng thoáng.

Cậu âu yếm nhìn đắm đắm đôi mi nhợt nhạt nhắm nghiền. Rồi đôi mi mở ra. Đôi mắt nâu, rộng, cổ mở ra, nhìn đắm đắm vào mắt cậu.

- Anh Adam!

Cô giơ đôi cánh tay, vẽ sừng sốt, và chậm chậm vòng tay quanh cổ cậu. Cô thoáng trông thấy cái đầu nhỏ đen đen của con Loe, và bên trên là khuôn mặt lo lắng của Bessie. Sao, có Bessie Griggs à? Cô tự hỏi. Cô ta làm gì ở đây, cô ta cưỡi con Leo già à? Có phải mình đem con Leo đến Echuca không? Mình đang ở đâu? Dù sao, Adam đang ở đây; nhưng tất cả việc này có lẽ là một giấc mơ. Cô xích dần đầu mình xuống cánh tay của cậu, cảm thấy bình tĩnh và sung sướng.

- Cô giúp tôi đỡ em Delie lên yên ngựa phía trước tôi, cậu nói, cảm giác rằng Besie vẫn thản nhiên nên cậu cần phải thúc giục. – Chúng ta phải đưa Delie về nhà nhanh, tôi phải đi Echuca mời bác sĩ. Trời ơi, con đường thấp bị ngập nước và như thế tức là phải đi vòng ba mươi dặm! Cô nhanh lên chứ!

Cậu nắm dây cương của con Barney và thúc nó đi tới.

- Mày, mày đi trước con Firefly, nó sẽ theo sau ngay.

Đôi vai mạnh mẽ của Besie đỡ nhẹ Delie nhỏ thó xương xương. Để Bessie tìm đường về nhà, Adam thúc ngựa chạy nước kiệu lên đường. Cậu nhìn xuống gương mặt trắng xanh đang tựa vào ngực cậu.

- Em Delie thân yêu, em đừng ngất nữa, em làm anh sợ quá. Chúng ta gần về tới nhà rồi, em yêu. Nào, em cố bám nhé, anh sẽ mở cổng. Em có sao không?

Vẫn mơ màng, Delie giơ một bàn tay sờ miệng cậu, tựa hồ như sờ để hiểu ý nghĩa những lời lẽ của cậu. Cậu áp những ngón tay của cô vào môi mình, còn cánh tay kia đỡ cô ngồi vững phía trước yên ngựa.

*

Xế chiều, Delie thức giấc, thấy một vệt ánh sáng chênh chếch qua phòng cô. Cô nằm bất động, ngắm những hạt bụi xoay quanh và chuyển động trong một điệu vũ phức tạp, mỗi một hạt bụi là một hạt

ánh sáng sống động. Sự chuyển động của các hạt bụi ấy dù sao cũng quan trọng một cách huyền diệu, đòi hỏi cô phải tập trung chú ý.

Rồi dần dần những vật khác cũng bắt đầu tập hợp trong trí cô. Đầu cô đau nhức, cô giơ một bàn tay sờ chỗ băng. Cô nhớ đến lúc cô ngã ngựa và ý thức về những điều hảo huyền sau đó. Rồi cô nghĩ đến Adam, nhắm mắt và mỉm cười. Anh có đến thăm cô trước khi anh đi không? Anh phải đi kịp lúc đón xe ngựa bên kia dòng sông, trừ phi có một con tàu tình cờ qua đó.

Cô nhớ lại đôi môi anh đặt lên bàn tay cô, vẻ thuônwg mền lo sợ trong mắt anh, những lời thì thầm âu yếm của anh.

Chùm ánh sáng biến thành vàng nhuốm đỏ khi cánh cửa lặng lẽ mở ra, Adam nhón gót bước vào. Cậu đứng bên giường nhìn xuống đôi mắt cô trong một phút, tổng khi cô nằm mỉm cười mơ màng với cậu. Cậu bỗng ngồi xuống bên thành giường và cầm bàn tay trái của cô áp vào má cậu.

- Em khá hơn không, em yêu? Em làm anh sợ quá.
- Em khá rồi.
- Trông em xanh quá.
- Em còn nhức đầu lắm.

Họ không nghe chính những lời lẽ của họ. Họ đang chìm vào mắt nhau, đọc trong đó tất cả những gì không nói thành lời.

- Ô, anh yêu em nhất.

Cậu đặt một ngón tay vào mớ tóc sậm, ướm trên trán cô, miếng gạc ướm đang bám chặt vào đấy. Cậu cúi đầu chầm chậm và hôn lên môi cô thật lâu. Một cái gì đó dường như dâng lên và xao động trong ngực cô, khiến cô mềm yếu run rẩy. Những giọt lệ trào ra khỏi đôi mắt nhắm nghiền và lăn xuống bên má cô.

- Em yêu, em yêu, em đừng khóc. Hiện em không khỏe, đáng lẽ anh không nên hôn em như thế.
- Không phải đâu. Em đã ngỡ là anh yêu cô ta.
- Ai? Bessie à? Em thật ngốc... anh yêu em. Sáng nay, nhìn mái tóc dài của em bay bay trong gió, anh đã làm một bài thơ về em... Nhưng anh nói nhiều quá, em cần nghỉ... Delie! Em đáng yêu quá, em bé bỏng quá, hiền dịu quá...
- Anh Adam yêu dấu.
- Anh muốn hôn em, hôn em thật nhiều. Em có yêu anh không?
- Có. – Cô khoan thai gật đầu, rồi nhanh chóng đưa một bàn tay đặt

lên đầu mình.

- Em lại nhức đầu rồi. Má anh sẽ mang trà đến cho em. Tạm biệt em.

Cậu lại cúi đầu và miệng họ gần như chảy ra hòa thành một, trong khi một hơi ấm nóng bỗng chạy dài theo đôi tấm thân trẻ trung của họ. Cậu đứng lên, run rẩy, và chậm chậm ra phía cửa.

Delie nằm trong bóng hoàng hôn, ôm ấp và niềm vui vẫn tiếp tục dâng lên trong người cô như bột sóng. Cô lại cảm thấy môi cậu đặt lên môi cô, và một vật gì kỳ lạ đang ngủ dâng lên trần trở bên trong người cô.

Bessie bước vào thấy cô trong tình cảnh đó. Delie nửa mê nửa ngủ đang cười với cô ta. Bessie yêu dấu! Cả dì Hester yêu dấu... Cô cảm thấy rằng cô yêu toàn thế giới.

22.

Adam dần dần vững vàng trong nghề phóng viên; ở thị trấn người ta gọi cậu là “Jamieson trẻ của tờ Tin tức dòng sông”. Người ta chú ý đến các bài báo đặc biệt, thờ và những điều ghi về thiên nhiên của cậu, do đó cậu có triển vọng trở thành nhà văn.

*

Ông Charles đọc tờ “Tập san tuần báo” – Ông thích những bài ở mục “Con người trên đất nước”, những câu chuyện và những câu thơ từ báo đăng hàng tuần, ông bỗng kêu lên, nhìn chằm chằm tựa hồ như ông không thể tin ở mắt mình. Ông gọi Delie:

- Cháu xem bài này xem sao! Theo cháu, có phải là của Adam không?

Delie nhìn qua vai ông. Có một bài thơ ký tên “A Jamieson”, đoạn đầu như sau:

Cô gái của tháng chín vàng hực
Xinh đẹp như màu vàng của chín ăn mật
Em và tôi sàu này có nhớ
Khi cả hai ta đều già...

- Vâng, thơ của anh Adam đấy! Cháu còn nhớ câu đầu, anh ấy có đọc cho cháu nghe.

Rồi niềm vui của cô tan biến đi. “Xinh đẹp như màu vàng của chim ăn mật!” Chi tiết này đâu phải cho cô, tựa hồ như cho Besie.

- Như cháu biết, - Người dượng vừa nói, vừa đặt tờ báo xuống đầu gối trong khi ông nhét thuốc vào cái tẩu- Lúc nào dượng cũng nghĩ rằng Adam có thể trở thành nhà văn. Nó cho đăng như thế có được không, cháu?

- Vâng, theo cháu được. – Cô đáp.
Nhưng cô hơi cau mày.

Bà Hester hết sức tự hào về bài thơ đó- Bà cũng nghĩ rằng đó là để tặng Bessie – và cắt nó dán vào tập. Nhưng Adam không nói gì rõ rệt:

- Chỉ là bài Ba-lát thôi... loại độc giả thích.

Delie không thích nghe cậu hời hợt nói về điều mà cậu đã viết cho cô.

“Mình không tin bài ấy viết cho mình chút nào; Tất cả là về một cô gái tóc vàng như Bessie Griggs!”

Cậu giải thích một cách cao kỳ rằng đó là sự tưởng tượng của thi phú, và cô không nên bắt bẻ từng câu chữ. Điều này dẫn đến sự tranh cãi đầu tiên giữa đôi tình nhân.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 23 - 24

23

- Cu.. u... i!

Tiếng gọi kéo dài của Adam từ bên kia sông, hoặc tiếng còi của một chiếc tàu khách rúc lên khi cậu đáp tàu từ Echuca về, là tiếng nhạc đáng yêu nhất đối với Delie. Trong khi các âm vang vẫn chưa dứt, cô chạy nhanh xuống các bậc thềm trước nhà, tóc bay bay- cậu ta thích tóc cô rũ xuống – và chạy vụt qua ngôi vườn, qua cây thông nơi cô thường rêu lên để mơ về cậu, qua triền cát, tới bờ sông.

Rồi cô trở vào nhà nơi bà Hester đứng ngoài hiên chờ đợi, lo lắng nhìn xem có vẻ buồn nào trên vầng trán của đứa con yêu của bà, một dấu vết gầy ốm hoặc thiếu ăn nào không. Nhưng thấy trong

gương mặt trong sáng và sung sướng của cậu, ngoại hình lúc nào cũng khỏe mạnh của cậu, bà đặt một bàn tay lên mái tóc màu vàng và hôn lên má cậu.

- Tuần rồi, con vui không?

- Như thường lệ, má.

Delie có thái độ như một cô gái tinh nghịch, nhảy hay bậc thang một, đứng trên các ngón chân cái xoay người ngoài hiên ro ca ca hát hát.

- Philadelphia, cháu đừng có bốc đồng thế.

Nhưng bà Hester mỉm cười, hoàn toàn khoan dung. Dù đôi khi cái nhìn kỳ lạ của nó có vẻ chín chắn, Philadelphia vẫn còn là một đứa bé. Đối với Adam, rõ ràng nó chỉ là cô em họ nhỏ mà thôi, Adam thích kéo tóc nó, nhưng không bao giờ có ý định nghiêm túc.

Thường thường hai anh em chỉ có khoảng thời gian từ mười hai giờ trưa thứ bảy cho tới chiều chúa nhật- Trọn hai mươi bốn tiếng đồng hồ dưới một mái nhà, sau đó Adam phải trở lại Echuca.

Khi những nụ hoa billi-button vàng ối mọc trong đám cỏ đầy cát, trong đám cúc trường sinh trắng, trong đám mao lương hoa vàng và đám đậu Hà Lan đỏ tía, cả hai cùng nắm tay nhau đi qua cả biển hoa. Dừng lại trong một bãi cỏ vàng, Delie hái một bó mao lương sáng chói bóng như sơn mài.

- Em thích mao lương không? - Adam hỏi, và gior bó hoa vào cái cổ trắng ngần của cô.

Cậu nói thầm "Phải, em Delie thích mao lương". Trong khi mặt trời phản chiếu một mảng lấp lánh màu vàng dưới cằm cô. Cậu cúi xuống hôn lên chỗ đó. Họ vòng tay ôm hôn nhau, những đóa hoa rơi xuống, bị lãng quên. Cô tựa đầu mình trên vai cậu và dường như nhắm nghiền mắt ngủ.. Tất cả hài hòa một cách kỳ lạ: Tiếng đập của con tim họ, dòng máu đang chảy trong người họ. Ánh nắng tràn ngập, thân thể trẻ trung ấm áp của họ, và biển hoan vàng nơi họ đang ngồi.

Rồi họ lại đi, tay trong tay.

*

Mỗi khi có tời gian, họ cùng đi tới chỗ mà chủ nhật trước họ đã đi chơi với Bessie. Lùm cây bạch đàn nhựa mới mọc, với một con lạch nhỏ cắt ngang - là khung cảnh nơi họ đóng những vai cũ. Tại đây lần đầu tiên Adam biết rằng cậu yêu cô; tại đây cậu đã nói đi nói lại với cô như thế.

Họ nằm trên mặt đất khô cứng giữa bụi cây thấp đầy gai, trong khi kiến bò lên tay chân họ và những chiếc lá nâu vàng nhợt nhạt rơi trong tóc họ.

Cậu ôm cô chặt, thật chặt; cô để cho sự yên bình lớn lao tràn ngập lấy mình và nằm yên lặng hoàn toàn trong khi cậu hôn đôi mi mắt nhắm nghiền của cô, mà cô trông thấy như một điểm tối đỏ xen vàng. Lúc bấy giờ cô không thức dậy và không nghĩ gì, đối với cô chỉ có sự bình yên mà thôi. Đối với cậu đó là sự xao động mãnh liệt và ngọt ngào.

Cậu hôn cô một cách êm dịu, lặng lẽ, trinh trắng, kèm chế làn sóng xúc cảm nóng bỏng đang đe dọa dâng lên và chìm ngập cả hai nếu như cậu buông thả. Cậu khẽ ngâm bên mái tóc sậm mềm mại của cô.

*Sed sic sine fine feriat
et tecum iaceat osculantes...
hoc non deficit, vicipitque semper.*

Cô thì thầm, mơ màng:
- Cái gì đấy...tiếng La- Tinh à?

Cậu trêu cô:
- Em không hiểu à?

- Không...tất cả tiếng La-Tinh em biết là “amo- tôi yêu”.

- Vậy thì anh nói cho em nghe. Đó là thơ của Petronius.

*“Nhưng để chúng tôi nằm như thế, như thế không dứt
Trao đổi những nụ hôn
Đây không phải là cuối cùng mà luôn luôn là bắt đầu”.*

- Giờ đây giá người ta để chúng ta học những điều như thế ở nhà trường thì học sinh sẽ tiến nhanh hơn nữa. Nhưng tất nhiên là hai

câu đầu- anh chưa đọc cho em nghe- sẽ không thích hợp với tai trẻ con. Đáng ngạc nhiên thật, đầu óc cô Barrett khoáng đạt thật.

Cô quay lại nhìn cậu, đánh giá giọng bình thản của cậu:

- Anh đã yêu cô ta.
- Phải, chuyện yêu đương trẻ con. Anh yêu mà anh không biết. Cô BarrettDorothy...- cậu trầm ngâm nói.

Cậu quay đầu liếc nhìn bầu trời xanh lơ và nhai nhai một chiếc lá đắng.

- Lúc nào cô ta cũng là một người hiểu biết, em biết đấy. Đêm ấy khi mình không chịu ăn thịt thiên nga đen, em nhớ không? Cô ta đến ngồi trên giường anh, anh đỏ lừ, không thể nói nên lời.

- Lạ nhỉ! Em cũng thế.

- Phải, cô ta thích cảm giác về quyền lực của mình. Tự đắc quá, như tất cả phụ nữ vậy.

Cậu ném chiếc lá vào tóc cô. Cậu có phải kể cho cô nghe về Dorothy và đêm cuối cùng ấy không nhỉ? Và về cuộc phiêu lưu khác của cậu khi cậu từ chỗ làm ở Echuca về nhà trong những giờ rạng sáng? Không, cô còn trẻ quá. Cậu không thể hủy hoại sự ngây thơ của cô. Cậu vén mái tóc mềm mại trở lại sau tai cô, lấy một ngón tay vẽ phác.

- Còn đây thì khác, em yêu. Đây là mãi mãi.
- Em thích mình có thể ở lại đây mãi mãi.
- Đây là mãi mãi. Thời gian chỉ là tương đối. Phút giây vĩnh cửu....

Trong khi cậu nói, trái đất vẫn quay mà ta không cảm nhận được, cây cối vẫn lay động và mặt trời không còn ngoài trăng nữa.

- Nhưng mai này anh vẫn phải trở lại Echuca.

- Em Eva, lúc nào em cũng thực tế. Ngay cả lúc trên thiên đàng!

- Ồ, anh Adam! Em muốn có thể ở lại cùng anh mãi mãi. Suốt ngày suốt đêm.

Em biết rằng trong nhiều năm nữa, mình chưa thể thành hôn với nhau, hoặc ít nhất cho tới khi anh kiếm được thêm tiền. Và em biết rằng gia đình sẽ nói gì về chuyện họ hàng lấy nhau...

Hôn nhân...Em không nghĩ đến hôn nhân. Em chỉ muốn sống với

anh. Và em rất muốn có con với anh, chắc con sẽ đẹp lắm...

- Delie, em đừng nói như thế! Em không biết rằng em đang làm gì.

- Nhưng em muốn nói thế, anh Adam. Nếu có con em cũng chẳng sợ. Em không thấy điều đó có gì sai quấy. Em yêu anh.

- Trời, Delie! Em không biết em đang nói gì mà. Em chỉ là một đứa trẻ.

Cậu âu yếm nhìn đắm đắm gương mặt nhỏ xương và đôi mắt sâu xanh lơ của cô. Cậu giơ một ngón tay vẽ theo đường sạm đen của đôi mày ngang của cô. Cô nắm bàn tay cậu hôn đắm đuối rồi nhắm nghiền đôi mắt ôm chầm cậu. Cậu cũng siết chặt vòng tay quanh cô một lúc.

Rồi cậu vụt đứng lên, phúi một con kiến khỏi ống quần và vuốt những chiếc lá khỏi mái tóc của mình.

- Đã đến lúc chúng ta phải trở lại, em yêu. Mặt trời lặn rồi. - Tiếng nói của cậu khàn khàn, hơi run run.

Cô mở mắt, ngây dại, như một người mộng du bỗng nhiên thức giấc, thấy mặt trời đang khuất sau các thân cây con, vẽ lên những chiếc lá trong vàng lửa nhợt nhạt. Cô đứng lên, cậu âu yếm nhặt từng chiếc lá một trên tóc cô.

- Ô, thật là một buổi chiều thần tiên! Đáng yêu quá, rực rỡ quá! Và những chiếc lá nhỏ in trên nền trời; anh trông kìa, mềm như tóc vàng - nâu, và những cây con thì mịn màng và trắng như...như...

- Như em, em yêu dấu.

- Nào thì mình trở lại dòng sông trước khi mặt trời xuống qua thấp, hờ anh. Đây là lúc nước đẹp nhất trong ngày.

Rồi cô vụt thay đổi sắc thái, nhảy múa giữa đám cây con, rất muốn ra khỏi cái trắng mờ mờ nơi những con muỗi bắt đầu ra khỏi các bụi cây thấp, hung hãn hút máu.

Họ chạy lại thân cây ngã bắc ngang cái khe sâu, không kể gì sự nguy hiểm, dù nó trơn trượt vì sương đêm rơi xuống. Họ bước lên chỗ đất thấp của dòng sông trong khi mặt ngược trong như mảnh gương được đánh bóng với ánh sáng vàng. Dòng sông, dù vẫn chảy, nằm không tì vết gì như bầu trời trong xanh. Những thân cây

bạch đàn nhựa bên kia bờ phản chiếu mặt nước lung linh. Một làn khói lửa trại xanh xanh dâng thẳng lên không trung.

Delie không còn thấy việc nắm bắt khung cảnh với màu sắc và đường nét thôi thúc mình như trước kia nữa. Ít lâu nay, cô đã quên các bức tranh của mình, toàn thể con người cô đã bị Adam xâm chiếm..

Xuôi dòng sông, lướt theo dòng nước, một chiếc ca-nô đang chạy qua.

Cảm thấy đói, họ trở về nhà, bước vào phòng ăn.

Ông Charles vừa cắt chiếc đùi cừu rô ti vừa nói:

- Delie cháu, dì dự định phải gửi cháu đến Echuca để cháu có nước da đẹp. Theo dự định, chiều nay đôi má của cháu ngon nghê lắm, ăn được đấy... phải thế không hả bà?

Hester chỉ nói, giọng xẵng lẽ:

- Philadelphia, cháu vẫn tóc chơ? Trông tóc cháu đẹp đấy nhì!

*

Khi người mẹ có mặt, lúc nào Adam cũng ra vẻ là người anh họ rất lớn của Delie và trêu chọc cô như lần đầu đi học ở tỉnh về. Bất cứ khi nào có thể, cả hai đều lên đi; và vì mùa hè và nước thấp xuống. Họ luôn tìm được chỗ ẩn bên dưới bờ sông dốc đứng.

Tại đó, sau bữa ăn chiều, họ đi bộ trong cảnh chiều xuống, ném những cành cây xuống nước để xem những gợn sóng rộng ra mãi trên mặt nước như gương. Delie đứng trong vòng tay của cậu và nhìn theo dòng sông về phía tây, nơi mặt trời to lớn chiếu sáng lơ lửng thấp xuống. Cô nghĩ đến đêm tối hôm cô ngắm chiếc thuyền con của cậu lướt theo dòng nước, và giấc mơ kỳ lạ thấy chiếc sà-lan đen tối. Cô rùng mình vì buồn chán. Cô quay lại và áp mặt vào người cậu.

- Anh yêu, em không muốn anh phải đi trên sông.

- Dù sao mùa này không còn tàu hơi nước nữa. Nhưng có lẽ anh sẽ không về nhà thường lắm. Chẳng hạn như cuối tuần tới, anh phải ở lại thành phố. Cô Bessie muốn anh đi picnic với cô ta.

Cô lắc đầu thật mạnh.

- Anh dám nói với em chuyện đó à?

Cậu cười to và vỗ vỗ tóc cô.

- Anh lại về mà, em.

- Chủ nhật tuần tới nữa, dì và em sẽ ra thị trấn. Dì muốn đi nhà thờ.

- Đi lần về ba mươi dặm để đi nhà thờ! Hai dì cháu sùng đạo dữ.

- Em không nghĩ là do sùng đạo. Anh thấy đó... the em, dì tưởng tượng rằng.... Nghĩa là, thật ngốc nghếch, nhưng sự thật là...

- Em định nói gì thế?

- Là...là dì nghĩ rằng ông Polson rất để ý em.

- Ông Polson? Ai, cha xứ à? Trời trời!

- Phải, cha xứ trẻ mem mét ấy mà, ông ta khá xanh mét và hay hay. Ông ta bảo rằng em rất “thanh khiết”.

Cậu nắm mạnh vai cô.

- Em có chú ý đến ông ta không?

- Tất nhiên là không, chàng ngốc ạ. Ồ, anh làm đau vai em! Phải chỉ thấy khuôn mặt của ông ta khi ông ta nghĩ rằng ông ta phải đáp canô qua sông để đi xe ngựa! Ông ta sợ điếng người! - Cô cười khúc khích – Mắt ông ta thật kỳ lạ, trông quá cuồng tín. Và yết hầu thì to. Yết hầu của anh đâu nhỉ? Chắc yết hầu anh th...ật to. - Cô trầm giọng, vuốt ve cổ cậu.

Cậu nắm những ngón tay của cô, cúi xuống hôn, cô đặt môi mình lên mái tóc cậu.

- Đáng lẽ ông ta không nên đưa đôi mắt cuồng tín nhìn em.

- Sao, anh có định cho ông ta quy rồi leo đứng trên mình ông ta không? Nhưng anh không được đánh ông ta. Trông ông ta không mạnh lắm.

Adam mở màng nhìn chăm chăm phía trên đầu cô.

- Anh Adam, anh có yêu em không?

- H...ả?

- Anh có thật lòng yêu em không? Đêm nay anh không lần nào nói như thế cả.

Có, anh yêu em thật, thật tình trung thành, hết sức yêu, yêu mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi.

Miệng họ gặp nhau, họ hóa thân thành một, cùng một hơi thở, cùng một nhịp đập của con tim, và khi nghe tiếng bà Hester từ hiên trước gọi đến, họ như trở lại hai cá nhân riêng lẻ, Delie thở dài.

Cô nói:

- Em sẽ chạy về vịn cây cột ở mái hiên đếm một hai ba, còn anh chạy theo tựa hồ mình đang chơi cút bắt.

24

Đối với Delie, năm ấy là một năm hạnh phúc, vì ngày cuối tuần nào cô cũng gặp Adam, vì tuy cậu không về nhà luôn nhưng thỉnh thoảng cô lại đến Echuca ở đó với bà McPhee và cứ mỗi tháng một lần bà Hester lại đưa cô đi nhà thờ.

Đã lâu cô không đi nhà thờ. Cô sốt sắng tìm lại cái gì đó của cảm giác tôn giáo yên bình mà cô đã biết lúc còn bé, khi quỳ trên chiếc gối bọc thảm đỏ bên mẹ cô, tại ngôi nhà thờ cổ ở thị trấn xưa. Thay vì thế, cô thấy mình quan tâm Vẫn vợ nghĩ đến chiếc mũ vải bảnh bao trước mặt, hoặc chiếc mũ mới của Bessie ở dãy ghế bên kia, và đến những chàng trai ở những chiếc ghế dài phía sau, và cô biết rõ là họ đang quan tâm đến cô. Buổi cầu kinh qua đầu cô như những lời trống rỗng. Khi mục sư đi vắng và ông Polson làm lễ, cô biết ông ta tái xanh đang chờ trong nhà hộp để bắt tay cô, và nắm chặt bàn tay của cô lâu hơn mức cần thiết.

- Thừa bà Jamieson, tình trạng sức khỏe bà như vậy mà bà đi xa như thế này đúng là kính đạo. Bà sẽ được hưởng ân phúc trên thiên đàng! - Ông ta bảo dì cô như thế.

Bà Hester mỉm cười bí ẩn. Đã có mấy chàng trai rất quan tâm đến cô cô cháu gái duyên dáng của bà. Sẽ không khó khăn gì trong việc xây dựng gia đình cho nó. Bà cho rằng Adam năng trở về nhà là để thăm bà và thưởng thức tài nấu ăn của bà.

Delie đã từ bỏ hy vọng là dì của cô sẽ thích cô. Cô biết rằng bà Hester sẽ phản ứng một cách gay gắt với bất cứ dấu hiệu thân thiết nào giữa cô và Adam. Ở nhà lúc có mặt Adam, cô lại tỏ ra như một cô gái tinh nghịch quá độ và trêu chọc cậu như một đứa em gái. Nhưng ở Echuca thì không cần đóng kịch; Adam và Delie đã được chấp nhận như đôi bạn chơi quần vợt và khiêu vũ, cùng đi dự dạ hội, cùng đáp tàu du ngoạn.

Sau những tháng nước thấp, khi dòng sông bắt đầu dâng lên, Delie chờ đợi thuyền trưởng Tom. Ông ta rất xúc động vì cô rộng rãi đầu tư năm mươi bảng cuối cùng của mình vào con tàu và đặt tên lại là Philadelphia.

Năm ấy chiếc Philadelphia dỡ hàng tại Swan Hill nhưng ông Tom nhờ một người bạn gửi đến Delie một bức thư có kèm mười bảng; thư nói rằng mỗi chuyến đi Delie có thể được chia lời số tiền tương đương.

Tháng mười, Adam mười chín tuổi. Vị trí cậu ở tờ báo cũng tốt hơn, với các bài báo về miêu tả, những ghi nhận về thiên nhiên, thơ hoặc gửi ban biên tập. Tuy nhiên, lương bổng vẫn không tăng, do tình hình suy thoái về kinh tế.

*

Delie thường choàng một chiếc khăn chéo bằng đăng-ten hoặc bằng the quanh vai những chiếc áo dài của cô, những chiếc áo này cũng đúng thời trang. Một đêm đông có gió mạnh, cô ngồi đọc sách bên lò sưởi rồi cầm một cây nến để ra xem “ngôi nhà nhỏ” phía sau. Mọi người trong nhà đều đi ngủ.

Bầu trời u ám, đêm tối đen không hình thù gì. Mây thấp ngọt ngào, xa xa trước mặt không có một một điểm ánh sáng nào để tập trung đôi mắt nhìn, cô cảm thấy khó chịu. Trong khi cô bước ra ngoài để trở lại, một cơn gió tạt ánh nến vào chiếc khăn choàng mỏng manh.

Người cô bốc cháy, miệng cô mở to kêu thét nhưng không ai nghe thấy, cô nhào xuống lăn tròn trên mặt đất, trước đó trời đổ mưa nên bây giờ mặt đất vẫn còn ướt. Lửa tắt, nhưng tóc và cổ cô bị cháy

xém, cổ cô đau nhức.

Cây nến văng ra, chân đèn lặn xa. Cô sợ hãi run rẩy, mò mẫm lần dò đi về phía cửa sau, đánh thức ông dượng.

Ông ta đốt đèn, mặc áo đi ra ngoài, nhìn cô đăm đăm, vẻ kinh hoàng:

- Cháu, trông cháu như ma đấy! Chuyện gì vậy?

Cô thuật chuyện, ông dẫn cô ra nhà bếp bên ngoài, cời lại than trong bếp lò và pha cho cô một cốc nước đường nóng, trong khi cô lấy bơ chấm nhẹ lên làn da ửng đỏ của mình.

- Mấy thứ y phục ngốc nghếch của mấy cô gái. Mỗi năm có biết bao nhiêu phụ nữ trẻ bị chết thiêu, cháu biết không?... Nếu muốn đi ra ngoài, cháu phải lấy cây đèn bão, nghe không?

- Vâng, thưa dượng.

- Nhưng dù sao cháu cũng khôn đấy. Bị cháy, phần lớn bọn họ hét rồi chạy. Nếu cháu mất bình tĩnh...Thôi, dượng không nói nữa, cháu tưởng tượng ra khắc biết.

Nhưng trí tưởng tượng của cô đã làm việc. Cô trở nên uể oải và yếu đến nỗi cô lão đảo, một bàn tay quờ quạng trước mắt. Ông Charles nhảy tới đưa tay đỡ. Ông vừa đặt cô xuống một chiếc ghế dựa ở nhà bếp thì bà Hester bước vào, mái tóc đen của bà tết thành bím nhỏ, chiếc áo choàng quàng vội lên người.

- Chuyện gì đây? Nghe tiếng động, tôi thức giấc.

- Cháu Delie bị cháy, cháu đã khôn ngoan dập tắt được. Nhưng cháu hơi run, tất nhiên thôi. Cháu làm mất nến và gọi tôi giúp. Đáng lẽ cháu không nên thức...

- Hừ. Để xem chỗ phỏng coi. Còn ông, đi tìm chân nến đi, - bà nói the thé trong khi vạch những nếp the đen trên đôi vai trắng muốt và xem xét những chỗ da đỏ rực trên người của Delie.

- Theo dì thì xúc natri cacbonat, nhưng giờ cháu đã dùng bơ rồi thì thôi. Nào, dì sẽ đưa cháu về phòng mình mà ngủ.

Ông Charlie đã tìm thấy chân nến và đem vào, bà giặt nó trên tay ông và dẫn Delie về phòng cô.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 25 - 26

25

Khi những bãi lầy khô dần và những khe nhỏ lại đổ vào dòng nước chính chỉ để lại một chuỗi hố nước, khi hoa nhài và hoa pittosporum ngào ngạt trong không gian vào những đêm ẩm áp của những ngày cuối xuân, Adam lại hay cáu gắt và âu sầu. Cậu lơ đãng hơn bao giờ hết.

Mẹ cậu gợi ý rằng cậu nên đi bác sĩ, cậu cầu nhàu:

- Trời ơi, con không có gì mà má cũng nặng xị như gà mái ấp, thôi đi má, bằng không con không về nữa đâu.

Còn khi chỉ có một mình với Delie, đang ôm hôn cô thì Adam vụt buông thõng hai tay xuống, hoặc khi cô đặt một câu hỏi trẻ con nào đó, cậu trả lời một cách nóng nảy.

Một đêm, cậu cau có và khó tính đặc biệt, cô rất lo âu nên không ngủ được. Còn vài đêm nữa tới trắng tròn...

Delie nhảy khỏi giường đến cửa sổ thò đầu ra ngoài. Lá cây bạch đàn nhựa phản chiếu lấp lánh như kim loại ướt dưới ánh trăng. Một cơn gió mát từ bờ sông thổi đến mùi hăng hăng của những đồng lúa phân bón để ung muối bay qua cửa sổ phòng cô. Cô với lấy chiếc áo choàng ngủ định ra hiên ngắm ánh trăng lồng bóng nước.

Cô lặng lẽ mở cửa trước và bò qua mảnh ván gỗ, cảm thấy chúng gồ ghề dưới đôi bàn chân trần của cô. Trong bóng một cây nhài lơ lửng trên đầu, có cái gì đang cử động...

Tiếng Adam thì thào:

- Em đấy hả., Del?

- Vâng, em đây. Ồ! Em cũng không ngủ được.

- Anh cũng vậy. Đêm nay như thế này mà ngủ thì phí lắm. Mà em

chỉ cách anh có hai bức tường! Anh đã muốn rằng em cũng ra ngoài.

- Thế là thế nào hở anh?

- Anh nói với em bằng thần giao cách cảm.

- Suyt! - Delie kêu lên, hơi rung vì sợ hãi.

Cô quay lại nhìn các cửa sổ phía trên cửa trước.

- Đừng ngại, em yêu, má anh không nghe thấy chúng mình đâu. Tim em đập mạnh quá.

Vì cô đứng quay nửa người về phía cậu, nên từ phía sau cậu vòng tay ôm cô, bàn tay cậu áp chặt vào bộ ngực nhỏ bé và trái tim đập loạn xạ của cô. Cô như tan chảy ra.

- Em yêu, em yêu, em yêu!

Cậu run rẩy khi luồn tay vào mái tóc mềm mại của cô và hôn lên gáy cô. Rồi cậu đột ngột buông cô và quay lại tựa người trên lan can mái hiên, nhìn đắm đắm vào khúc quanh của dòng sông lấp lánh ánh trăng.

- Gì không ổn đấy anh? - Cô đặt nhẹ một bàn tay vào bàn tay cậu, hỏi.

- Không có gì không ổn cả. Chỉ có điều... em cảm dỗ anh.

- Cảm dỗ anh à?

- Vào...tội lỗi.

Tội lỗi! “Adam, Eva, tội lỗi, con rắn, thảm họa...”, những từ này khiến cô rung mình. Cô không thể thốt nên lời. Cô sợ hãi, run rẩy. Cuối cùng cô rụt rè hỏi:

- Vậy bây giờ em vào nhé?

- Phải, em vào đi. Không! Em chờ một chút. Em hãy đứng đây dưới ánh trăng, để anh có thể nhìn thấy khuôn mặt em.

Cậu cúi xuống cô âu yếm, nhìn chăm chăm vào đôi má nhợt nhạt thanh tao bởi ánh trăng, vào đôi mắt trông đen hơn và to hơn lúc

ban ngày.

- Đôi mắt em hiền dịu lắm; nhưng đôi mày ngang thì tương phản lại, cái cằm nhỏ kiên quyết, cái miệng ngang bướng ngọt ngào. Em giống như...như một... con bướm đêm bay đến thăm những đóa hoa nhài... em Philadelphia. Delie, Della, Del! Cái tên nghe ngốc thế nào ấy, dù phát ra kiểu nào cũng vậy. “Delphine” thì hay hơn...Anh sẽ gọi em là Delphine.

Hai bàn tay không đụng cô, cậu cúi xuống hôn môi cô.

Rồi cậu vỗ nhẹ, bảo cô về ngủ như một đứa bé.

Cô bàng hoàng bước đi, tâm trí đầy những ánh sáng lấp lánh và bóng đêm ngọt ngào hương thơm, đầy ánh trăng và bóng tối.

*

Sau đêm đó, những ngày cuối tuần Adam về nhà, cả hai luôn lên ra ngoài mấy phút. Để khỏi bị nghe thấy, Delie thường trèo qua khung cửa khi cô nghe những tiếng cuối cùng của ông Charles trong “phòng làm việc” của ông và bà Hester trong phòng ngủ phía trước.

Hai tuần kế tiếp đó Adam bận việc và không thể về nhà. Bà Hester gửi một bức thư bảo rằng tuần sau cậu đừng về, vì ở nhà sẽ đi Echuca. Nhưng ngày chủ nhật, buổi sáng trời mưa và lạnh lẽo, Bà Hester quyết định không đi nhà thờ, trong khi ông Charles rên rỉ về thiệt hại mà cơn mưa không đúng mùa sẽ làm hại mớ cỏ khô của ông.

Adam thay đồ đi đến nhà thờ, ngồi hút thuốc trong khi ông Polson rao giảng một cách nhạt phèo. Cậu nhìn cửa ra vào, từng lúc lại mong mỗi gặp đôi mắt xanh lơ yêu dấu, sống động, khiến toàn nhà xám xịt tràn ngập ánh sáng cho cậu. Cô Bessie Griggs và mẹ cô ta ở đấy, nhưng khi cậu trông thấy họ đi về phía cậu sau cuộc lễ như một chiếc tàu chiến có một tàu khu trục hộ tống, cậu cúi đầu một cách lãnh đạm và cẩn thận đi vòng ngõ khác.

Bà Griggs cảm thấy bị sỉ nhục, liền nói:

- Này! Cậu ta có thể đẹp trai đấy, nhưng không lịch sự.

Adam về nhà trọ dùng bữa, buồn bã nghĩ về ngày cuối tuần bị lãng phí. Càng xa Delie chừng nào, dường như cậu càng thêm khát cô.

Những lời lẽ táo bạo hăng hái của cô nằm trước lại nung đốt cậu. Cây cam ngoài vườn ngát hương như cây pittosporum trong nhà, dường như mang cô đến trước mặt cậu: xanh xao, mỏng manh, tóc sậm với đôi mắt xanh lơ sâu thẳm mà cậu thương yêu.

Cuối tuần sau, trước khi về nhà, cậu nói với ông Mcphee rằng cậu đang yêu, và muốn cưới vợ; cậu thấy rằng cậu có thể chờ đợi tới hai mươi mốt tuổi, nhưng cậu muốn biết liệu ông ta có hứa đảm bảo tiền lương và tăng lương cho cậu không. Nhưng ông ta không hứa gì và bảo cậu đợi mười hai tháng nữa...

cậu lên xe, nét mặt vẫn còn khó chịu. Khi cậu về tới nhà, mẹ cậu tắt bếp dọn trà và bánh nướng, cố làm tiêu tan cái nhìn buồn bã trong đôi mắt cậu.

Cậu dùng trà, kể cho mẹ nghe những tin tức bà tuần qua; sau đó, Delie đề nghị họ lấy xuồng đi chơi trên dòng sông, nhưng liền đó cô biết là cô nói không phải lúc.

Cậu buồn rầu hỏi:

- Để làm gì chứ?

Delie đỏ bừng mặt vì ngạc nhiên và nhìn cậu chăm chăm;

- Anh cháu mệt rồi, Philadelphia, anh cháu không muốn đi câu sau một ngày mệt nhọc vì đi suốt trên sông...tất cả các khúc quanh đó! Dì mà đi như vậy cũng chóng mặt lắm, dì chắc là...

- Con đi đường bộ mà má.

- Này, dù sao, tại sao con không đi xuống thăm mấy con ngựa, và uống trà cho ngon? Má làm bánh bao mật có đường mà con rất thích, - bà nói với giọng đặc thẳng.

Đôi mày trẻ con của Adam vặn vẹo một cách chua cay... Cậu nhìn vì lò trống không và nói:

- Thật buồn cười, phụ nữ không muốn để cho đàn ông trưởng thành...Khi con về đây, má và em Delie lúc nào cũng xem con như đứa học trò nhỏ, với không biết bao nhiêu thức ăn và trò thể thao sống động. Cứ nghĩ rằng làm người ta đầy bụng và giữ cho người ta hoạt động là người ta sẽ hạnh phúc.

Delie mím môi nhìn đôi bàn tay mình. Tại sao cậu lại xem cô như

bà Hester, như cá mè một lứa, như thứ đàn bà khờ khạo? Cô không thích bị xếp như “phụ nữ” nói chung.

Bà Hester có vẻ bị tổn thương và ngỡ ngàng. Bà không hiểu con trai bà ra sao – vì dù nó đã đi làm, được hưởng lương của người lớn, bà vẫn xem như nó còn bé. Bà thở dài bước ra khỏi nhà bếp.

Delie nhìn cậu hy vọng, chờ cậu đến hôn cô. Đã ba tuần rồi, và này giờ cậu hầu như chẳng nhìn về phía cô! Cậu không bước tới mà lại ngồi thụp trong chiếc ghế dựa gặm một bên ngón tay cái.

Ông Charles bước vào, vui vẻ. Năm nay lông cừu xén rất nhiều và ông hy vọng bán len được nhiều tiền. Adam biết rằng cậu làm tổn thương tình cảm của mẹ và cảm thấy hơi xấu hổ. Trước lời chào nồng nhiệt không bình thường của cha, cậu trả lời cộc lốc.

Ông Charlie nói.

- Ba muốn nói chuyện với con.

Delie dọn bước ra khỏi phòng, nhưng ông nói tiếp”

- Cháu ở lại, cháu nghe cũng không sao. Cháu ngồi lại dùng trà đi...Adam, lương con như vậy, chắc con không dành dụm được gì?

- Thưa ba, đúng vậy. Hầu như con không dành dụm được gì.

Cha cậu nhìn vào bộ cánh mới chạt sát người của cậu, cái cổ áo cao và chiếc cà-vạt lụa đúng thời trang của cậu.

- Này, năm nay ba kiếm được kha khá, ba có thể giúp con.

Ông dừng lại để gây ấn tượng.

Adam ngồi xích tới trước, những ngón tay nắm chặt hai thành ghế.

Cậu cất giọng khàn khàn:

- Thưa ba, thế nào ạ?

- Ờ, ba nghĩ rằng ba có thể cho con ít tiền túi. Giờ đây, mỗi tuần ba cho con năm si-linh, như vậy tức là mỗi tháng một bảng, con thấy thế nào? Như vậy con có thể mua cà-vạt và mùi-soa, được chứ?

Adam thở ra, chậm chậm, rồi buông người trở lại ghế.

Cậu nói cộc lốc:

- Dầu sao thì mua mùi-xoa cũng được.

Rồi cậu tiếp:

- Con cảm ơn ba.

26

Delie vào phòng mình, cô không tắt đèn ngay mà để nguyên y phục ngồi xuống mép giường, nhìn ra ngoài chỗ vừa có ánh sáng kẻ ô vuông vừa có bóng mờ của khu vườn. Đêm hôm ấy, gần tới đêm giáng sinh, trăng khuyết; không bao lâu nữa cô sẽ được mười bảy tuổi. Mới đây trong phòng khách Adam đã nhìn cô một cách kỳ lạ biết bao; trâng tráo, hầu như giận dữ, tuy nhiên dù sao vẫn khiêm tốn, tựa hồ như cậu khẩn khoản nài cô thông cảm. Đêm nay cô có ra ngoài hay không? Hầu như cậu muốn tránh cô. Không! Tốt hơn là đi ngủ, mai sáng sẽ gặp lại cậu. Cô cởi cúc ở chiếc rộp và sắp kéo ra khỏi đầu thì có tiếng gọi: Mo...poke!...Mo...Poke!...Tiếng gọi từng chập lại lặp lại đều đều như tiếng máy.

Cô đến cửa sổ lắng nghe, như người ta nghe tiếng đồng hồ gõ chậm, hoặc tiếng nhỏ giọt đều đều đều của một vòi nước. Đêm đang kêu gọi, kêu gọi, tiếng đế gáy ri rí đơn điệu, huyền diệu trong đám cỏ khô. Chậm chậm, và hầu như không cố ý, cô luồn qua khung cửa.

Cô vòng qua trước nhà nơi nhành hoa nhài đông đưa dưới mái hiên. Hình dáng của Adam lặng lẽ xuất hiện bên cạnh cô. Cậu kéo cô vào bóng tối của cây hoa nhài và hôn cô một cách hung bạo. Cô bám vào cậu, rùng mình, run rẩy, cảm thấy con tim cậu đập một cách man dại qua chiếc sơ-mi mỏng manh của cậu.

- Ô, em không chắc anh có chờ em chẳng. Hồi hôm anh kỳ cục quá, gắt gỏng quá.

- Thế à? Suốt cả tháng trời anh đã không gặp em, chủ nhật rồi anh hết sức thất vọng vì em không đi nhà thờ.

- Em không thể làm gì được, anh yêu. Trời mưa quá. Nhưng chiều

nay...

- Ô, em đừng nói nữa. - Cậu nói cộc lốc, kéo cánh tay cô vào cánh tay cậu rồi dẫn cô ra hàng rào của khu vườn và xuống bờ sông, dòng sông ấy đang sán lên qua những thân cây lấp lánh.

Cậu nhìn xuống cô, trong đôi mắt cậu như có vẻ tăm tối, mờ mịt và đau đớn. Bàn tay cậu đặt lên cánh tay cô, nóng bỏng. Cậu nhìn vầng trăng, nói khẽ:

- Một đêm như đêm nay, em không nên nói gì ngoại trừ những câu thơ.

Khi những đêm tối nặng trĩu hương cây.
Người yêu của tôi xuất hiện như con thiêu thân trắng...

- Anh Adam, thơ đẹp quá!

- Em cũng đẹp như thế.

Cậu cúi xuống hôn tai cô, hơi thở nóng bỏng của cậu khiến cô rùng mình thật mạnh, nó chạy dài suốt cả sống lưng, nửa vì lo sợ, nửa vì khoái cảm. Cô cảm thấy rằng cô đang đi với một kẻ xa lạ, và lo sợ quay lại để chắc rằng đó chính thật là Adam. Cậu quay lại nhìn cô với một nụ cười xa lạ, đôi mắt lim dim, và dẫn cô đi dọc theo bờ sông, về phía dải bùng ánh sáng và bóng mờ của những cây thông, nơi cô đã đuổi theo một con chim tấp muối trong cái đêm không thể nào quên được ấy hai năm trước.

Cậu dẫn cô đi vào bóng một thân cây và áp vào người cô, ép cô vào sát thân cây. Đôi mắt cậu tìm khuôn mặt cô, ánh trăng đang chiếu vào mặt cô, soi sáng đôi mắt mở rộng và làn da xanh xao của cô.

- Delphine, em có biết lần đó em nói gì không? Phải em nói là em muốn hoàn toàn thuộc về anh không? - Tiếng cậu khàn khàn, run run.

- Vâng! Chính thế!

Tất cả tâm trí cô đều đồng ý, nhưng thân cô cứng đờ như chống đối theo bản năng. Thân cây gọi cô nhớ lại người đàn ông dễ sợ lần ấy bên công viên Campaspe đang ôm thân cây và vẫy cô với nụ cười nhản nhở man dại.

Miệng Adam đặt lên miệng cô. Tay cậu luồn vào chiếc cổ áo mở rộng, sờ lên cái vú nhọn và nhỏ; nhưng cô quay đầu nhìn xuống bàn tay nâu nâu trong ánh trăng đặt lên làn da trắng muốt của cô.

- Đừng anh! - Giọng cô nghèn nghẹn, hai bàn tay cô chụp lấy bàn tay cậu xô ra.

Adam đứng lặng và không sờ soạng cô nữa. Cậu chỉ nhìn cô với một nụ cười chế giễu đáng ghét như nói:

- “Sao em lại nói thế?”.

Cô lại sôi nổi nắm chặt bàn tay mà cô đã vất bỏ, hôn tới tấp lên đó. Nhưng bàn tay ấy lạnh lùng đẩy cô ra. Cậu quay gót đi dọc theo bờ sông. Cô theo sau, vấp những bụi cỏ, òa lên nức nở và gọi cậu bảo cậu chờ cô. Cậu vẫn bước thẳng người, đi xa ngôi nhà. Cuối cùng, cậu quay lại cô:

- Em đừng lên tiếng, kẻo kẻ ăn người làm nghe thấy rồi đi theo. Bây giờ em về ngủ đi. Anh cần đi dạo một lúc.

- Nhưng anh Adam...

- Em có chịu về ngủ không?

Cô im bật trước vẻ cay đắng trong giọng cậu. Cô quay lại và đi qua khu vườn dịu dịu ánh trăng, cô lặng lẽ khóc cho tới khi cô nằm vật trên giường và vùi xuống gối. Thoạt đầu, một niềm tự hào giận dữ kèm cô lại. Cậu độc ác quá, cậu thật bất công. Cô hiểu cô đã nói gì; nhưng đúng là đêm nay cô không sẵn sàng chịu đựng tính khí này của cậu. Nhưng rồi niềm kiêu hãnh tan dần. Cô cảm thấy giá buốt trong quạnh quẽ. Cô đã mất cậu. Cậu sẽ không yêu cô nữa.

Cô nằm đấy sững sờ vì khốn khổ, không biết rằng lũ muỗi đang no nê đốt cái cổ và bộ ngực phơi trần của cô. Tất cả các ngôi nhà vẫn lặng lẽ. Dường như bao nhiêu giờ đã trôi qua., lúc này đáng lẽ cậu đã trở lại.

Rồi cô bỗng có một quyết định, cô choàng dậy thay y phục, khoác vào người chiếc áo ngủ tay dài, cô đi lần ra mở cửa. Cô sẽ đến phòng cậu và ở lại với cậu. Dù cô sợ sáng ra bà Hester có thể gặp cô ở đấy, cô sẽ cho cậu thấy rằng cô không sợ. Cô nhón gót băng qua hành lang và vặn tay nắm cửa phòng cậu. Căn phòng tối thui. Ánh trăng phản chiếu mờ mờ, cái giường của cậu trống vắng thẳng thớm.

Cô trở lại phòng mình, ngồi bên giường và bó gối trong khi cô lắng nghe tiếng cánh cửa sau rít kèn kẹt. Đôi mi cô trở nên nặng nề. Cô thiếp đi máy lán, đầu cô giật lên thật đau. Cuối cùng, mòn mỏi vì xúc cảm, cô ngủ say, trong khi cây nến trong phòng vẫn cháy.

Khi thức giấc, cô cảm thấy một nỗi lo sợ không sao giải thích được. Cây nến đang chảy ra, hắt những cái bóng to nhảy múa trên tường. Rồi cô nghe có tiếng nói, dường như sát bên tai cô "Em Delphine".

Cô lao tới cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài. Vàng trắng đang lặn sau những cây bạch đàn nhựa đầy hoa, ánh trăng vàng đục đục. Bầu trời không một áng mây.

- Anh Adam! - Cô khẽ gọi, nhưng chỉ có tiếng dế ri rỉ đơn điệu đáp lời cô. Cô mở cửa, nhưng hành lang trống vắng; phòng cậu cũng trống vắng. Cái giường vẫn không người ngủ. Bỗng trở lại phòng mình cô nghe tiếng người dì ho ở phòng ngủ phía trước, tim cô đập mạnh. Cô không ngủ nữa. Nỗi sợ hãi vẫn làm cô lo ngại.

Trước nay, không ai ngoài Adam gọi cô là Delphine. Cô khoác chiếc áo choàng, ngồi bên cửa sổ nhìn các ánh sao. Vàng sáng trên mặt trăng không còn nữa, dải sao thiên bộ chói sáng trên bầu trời nhợt nhạt của buổi bình minh, thấp ở phía tây.

Cô đứng thẳng người, đến cái vại nước xanh mức nước rửa mặt. Đôi mắt to của cô từ tấm gương bàn trang điểm phản chiếu lại mờ mờ, uể oải, mi mắt cô vẫn bụm vì cô đã khóc trong đêm.

Mùi mỡ trong phòng ăn dường như khuấy động buổi sáng nhưng cô cố tỏ ra bình thường trong bữa ăn sáng. Vẫn không có bóng dáng gì của Adam, hẳn hôm nay cậu ngủ muộn và lúc thức giấc cậu sẽ bớt gầy gò hơn.

Bà Hester cau đôi mày đen.

- Hôm nay thằng Adam dậy muộn. Tội nghiệp thằng bé. Ông à, dường như hôm qua nó không khỏe lắm.

- Tội nghiệp à! Hừ. Cái thằng lười.

Bà Hester vào phòng của Adam, lúc trở ra bà có vẻ lo lắng hơn.

- Suốt đêm nó không ở trong phòng! Nó không ngủ trên giường.

- Có lẽ nó đi dạo chơi.

Bà Hester ngồi xuống và bắt đầu ăn món thịt mỡ trứng một cách lơ đãng. Adam không thể dọn giường gọn gàng như thế để thoát khỏi sự khó khăn. Bà liền duyệt lại toàn thể mấy người giúp việc da đen. Thật là cha nào con nấy! Nhưng Bella già quá và béo quá. Lucy béo và đã có chồng. Nhưng cái gì khiến nó ở lại bên ngoài suốt đêm? Bà liếc nhìn Delie; đầu cúi xuống. Cô đang cố nuốt thức ăn.

- Philadelphia! Phải lần này nó trốn đi hoang nữa không? Lần này cháu có biết gì không?

Cô ngước gương mặt trắng bệch và đôi mắt tối sầm.

- Thừa dì, không ạ.

- Cháu Delie làm sao biết được mà hỏi. Theo tôi thì chắc Adam đi săn chuột túi và gấu rồi.

- Anh ấy không đi săn đâu. - Delie lên tiếng.

- Nay cháu, hôm nay cháu hơi mệt, cầu kinh xong cháu nên đi nằm một chút. Minh khỏi cần chờ Adam về làm lễ, chắc nó không về trước giờ ăn trưa đâu.

Ông Charles chọn một đoạn trong kinh thánh, đoạn này Delie thường thích vì nhịp điệu âm vang của nó, nhưng hôm nay lời lẽ dường như ác nghiệt và báo điềm gở.

“Giờ đây con hãy nhớ đến thượng đế trong những ngày thanh xuân của con... Bằng không, sợi dây bạc sẽ lỏng ra, hoặc chén vàng sẽ vỡ...”

Rồi cát bụi sẽ trở về cát bụi, và linh hồn sẽ trở về với chúa, vì chúa đã ban linh hồn”.

Delie nhìn chăm chăm vào tấm thảm nâu. Phải đây là điều bí mật không? Cát bụi trở về cát bụi, nhưng linh hồn trở về với nơi nó xuất phát. Nhưng hình hài này là cuộc sống, hơi thở, tri giác của ô, là nơi chất chứa linh hồn cô. Đôi mắt cô thu nhận màu sắc, hình dáng, trí óc cô bảo cho cô biết khi chúng đẹp đẽ. Thế giới này đã đủ huyền diệu, cô không muốn thế giới nào khác.

“....và sự bằng an ngoài tầm hiểu biết sẽ ở cùng tất cả chúng con. Amen”.

Cô giết mình. Buổi cầu kinh chấm dứt. Bella, Lige và mấy người khác ra ngoài từng người một. Cô nghĩ Annie nhìn cô với vẻ kỳ lạ. Đêm rồi chị ta có theo dõi không? Và Adam đi đâu? Có lẽ cậu bị lạc trong lùm cây.

Cô nói khẽ:

- Thừa dựong, chắc mình phải cho Jacky đi tìm anh Adam. Chắc anh ấy đi lạc rồi.

- Dựong cũng có nghĩ tới việc này, nhưng nó lớn rồi, tự nó lo liệu được. Nếu tới bữa ăn trưa mà nó không về mình sẽ tổ chức tìm kiếm.

Delie không nói gì nữa, nhưng cô có linh tính. Tới giờ ăn trưa, Adam cũng không xuất hiện. Đang dọn rau, bà Hester đánh rơi chiếc muỗng loảng xoảng.

- Ông này, ông phải cho Jacky và mấy người khác đi tìm thằng Adam. Vùng này rộng như thế, chắc nó đi lạc rồi. Có nhiều người chuyên tìm dấu, mình hãy nhờ họ... nó có thể ngã xuống sông....

- Nó giỏi bơi lắm.

- ...Hoặc nó bị rấn cắn. Ôi, Adam, con ời là con ời! - Đôi môi bà run run, bà mò tìm chiếc mùi-soa.

- Được rồi, bà. Có lẽ mình cũng nhờ mấy người da đen ở trại tìm phụ. Nào, bây giờ bà đừng nổi nóng nữa...

Chính Jacky, chồng của Lucy, tìm ra dấu chân dọc theo bờ sông, nơi Adam từ giã Delie và men theo bờ sông đi mãi. Dấu chân băng qua đồi cát, qua các bãi lầy, qua hai bờ rào và đến một cái khe có thân cây ngã ngang dẫn đến chỗ trống trống hôm họ đi picnic.

Jacky theo dõi các dấu hiệu hầu như không trông thấy được trên mặt đất khô ráo, thấy những dấu chân băng qua thân cây. Anh định theo các dấu chân đó, bỗng trông thấy một lòng khe sâu cạn nước có cái gì đó. Ở mép khúc gỗ có dấu một bàn chân mang giày ống trượt xuống.

Adam nằm sấp xuống một cái vũng nước đọng, đôi mắt nhắm nghiền, một bên thái dương bị xước và bầm. Jacky nhấc cái đầu mềm nhũn khỏi nước và cất tiếng hú hốt hoảng gọi những người

khác.

Những người phụ nữ ở nhà chờ đợi, càng lúc càng thêm lo sợ, họ trông thấy đoàn người đang đi trên đồi cát trở về, ông Charles và Lige nắm tay nhau làm thành chiếc cang. Từ cửa sổ hông nhà nhìn ra, người mẹ đang cầu nguyện cho đứa con trở về an toàn bỗng trông thấy đôi tay của Adam đông đũa không còn sinh khí, bà thét lên.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 27 - 28

27

Delie luẩn quẩn trong phòng nơi Adam nằm, không dám lại chiếc giường. Cô không muốn đến gần hoặc sờ cậu; trong khi cô chỉ xua đẩy như một ảo ảnh của giấc ngủ tự nhiên. Nhẹ nhàng như một phụ nữ, dựng cô rửa ráy khuôn mặt của người chết và vuốt mái tóc ướt khỏi đôi mày rộng và đẹp...khuôn mặt của Adam bình yên, môi mím lại, như mỉm cười; tựa hồ như cậu vừa bắt đầu đi vào một sự huyền bí nào đó đã khiến cậu bối rối, và vui sướng vì tìm được lời đáp giản dị đến không ngờ.

Cuối cùng, ông Charles nhìn lên và thấy gương mặt trắng bệch và đôi mắt thâm quầng của cô, dường như đang chìm sâu trong một nỗi đau khổ cố nén.

- Cháu đến với dì cháu đi. Bảo dì cháu cầu nguyện với cháu nếu dì cầu nguyện được...chúa ban cho, và chúa lấy đi...

Cô nấc lên:

- Thế thì chúa độc ác quá!

Cô nhìn cái miệng của Adam, cái miệng không bao giờ cười nữa, nói nữa, hôn nữa, im lặng, giam hãm mãi giọt lệ tràn ra từ trái tim đang vỡ tung của cô, nhưng một đốm lửa trong đôi mắt cô dường như làm cho những giọt lệ ấy khô đi trước khi rơi xuống.

Cô đến phòng người dì gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Cô bước vào. Những bức màn đã buông xuống, căn phòng tối lờ mờ. Bà

Hester đang nằm trên giường, mặt quay vào vách, chiếc khăn mùi-soa ẩm nước nắm chặt trong tay. Mắt bà nhắm nghiền, từ hai hàm răng nghiền chặt, thoát ra lời rên rỉ ai oán lặng lẽ không dứt, dường như không dừng lại để thở.

- Thừa dìi, cháu đây, Delie đây. Cháu có thể giúp dì được chi không ạ?

- Đi đi. Đi đi.

Delie lấy một chiếc mùi-soa từ ngăn kéo trên cùng của cái tủ com-mốt, nhúng vào nước hoa oải hương đặt lên trán bà Hester. Cô cố nhẹ tay để chiếc khăn mùi-soa ướt không làm cho bà co giật, nhưng bà không chịu buông khăn. Delie đặt một chiếc mùi-soa sạch khác lên gối. Tiếng ai oán lặng lẽ vẫn tiếp tục. Cô bước khỏi cửa sổ đến đứng bên lan can hiên nhà, tại đây cô đã thường đợi Adam từ dòng sông bước vào.

Cô nắm lan can và với đôi mắt nóng bỏng, ráo hoảnh, cô nhìn khúc quanh của dòng sông xuôi chảy. Cô đã sợ dòng sông- và Adam đã chết đuối trong một vũng nước! Dượng cô bảo rằng cậu đã ngã xuống trong khi băng qua khe, đập đầu vào một khúc gỗ ngã và nằm sấp dưới nước bất tỉnh. Chỉ một vài tuần nữa, khe sẽ khô cạn, không còn đủ nước để làm chết đuối một con chuột đồng. Nhưng đêm qua Adam lại băng ngang đấy, trong lúc trăng lặn mờ tối, trong khi khúc gỗ tuột sương đêm trơn trượt. Và cô đã để cậu đi tới đó.

Cô chạy xuống bậc thềm, chạy lên những đồi cát theo cách chúng đã đưa cậu về nhà, xuyên qua đám cây sồi và cây thông, quanh các bãi lầy khô cạn, về phía nơi cậu đã chết.

Buổi chiều hôm nay thật bình yên, thật tuyệt diệu như chế giễu cô, như trù lên người cô; dòng sông thanh thản, những đám mây bạc làm cho bầu trời thêm xanh, những thân cây thêm bất động, đám cỏ thêm vàng. Cô chạy tiếp, không thấy gì, tam trí cô chỉ vương vấn một hình ảnh: Adam nằm bất tỉnh trong cái khe phản phúc.

Nhưng khi tới khúc gỗ ngã, cô không thể chịu được khi trông thấy nơi ấy, cô quay lại và băng qua lòng khe nơi khe đổ vào dòng sông.

Cô có thể cảm thấy những giọt lệ chưa chảy nóng bỏng trong mắt cô. Chúng ở đấy, như đọng lại thành cục cứng làm trán cô đau. Cô bước tiếp,.. Đi như người mù quanh những khúc gỗ tròn và băng qua những đám lignum sệt sệt. Có một lần cô ngã xuống bùn chưa kịp khô, và ao ước được chết đuối ở đấy để được bình yên. Nhưng

muối đốt dữ dội hai bàn tay cô, cổ cô, khiến cô lại đứng lên đi tới.

Mặt trời đã khuất hẳn sau những rặng cây. Thoạt đầu cô có ý nghĩ mơ hồ là đây khung cảnh chết chóc ra sau cô, càng xa càng tốt. Cuối cùng, cô bước đi như một cái máy. Những đám cây thấp mỏng dần và biến đi, và cô đi qua một khu rừng bạch đàn nhựa đỏ trên một cách đồng ngập nước bao la. Không có dấu hiệu của dòng sông hay bất cứ một ánh nước loáng nào. Người cô nóng bừng vì sốt và cô rất khát.

Bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô ngồi trên một khúc gỗ ngã xém xit.

Tất cả điều im lặng đến nỗi cô cảm thấy như chìm sâu dưới biển. Rồi một đôi chim rừng cất tiếng cười chua chát.

Trời tối mịt dưới các tàng cây. Toàn thân cô run rẩy. Hai mươi bốn giờ qua cô ngủ rất ít, nhưng cô không ý thức gì cả ngoài cái lạnh và cái khát. Cô phải đi tiếp. Cô bước vấp ngã, quên không ngó lên các mảng trời để tìm những ánh sao quen thuộc. Cô phải đi đến dòng sông ngay...

28

Ông Charles ngồi bên giường bệnh của Delie, nắm bàn tay gầy của cô, nói:

- Chuyện xảy ra như thế là tốt đấy, cháu ạ. Dượng nghĩ rằng thời gian qua, nhờ phải chăm nom cháu mà dì cháu đã tỉnh lại. Lúc phải đưa Adam đi Echuca cho khám nghiệm và làm đám tang, dì cháu vẫn nằm đó quay mặt vào tường...không, cháu đừng cố trò chuyện.

“Khi dượng cho mời bác sĩ tới đây, dượng bảo ông ta rằng nhà này có tới hai người ốm. Nhưng ông ta đã cho dì cháu biết rằng cháu bị viêm não nặng lắm, cần được chăm sóc cẩn thận...mọi người cho rằng viêm não là do muối đốt.

- Thừa bao...bao lâu rồi dượng?

- Từ khi cháu ốm à? Gần ba tuần. Cháu sốt vùi nhưng cháu sắp khỏi rồi. Dì cháu không còn nằm nữa, chăm sóc cháu suốt ngày đêm. Khi cháu vượt qua cơn hiểm nghèo thì dì cháu lại quy, chỉ vì

mệt mỏi quá. Dì cháu ngủ gần hai ngày rồi. Annie đang chăm sóc dì, một hai ngày nữa dì sẽ trở lại bình thường thôi.

Những lời trống rỗng vang trong đầu cô. Một vài ngày nữa, bà Hester sẽ lại bình phục, và Delie đã vượt qua cơn hiểm nghèo. Cô có thể trông thấy cô vượt qua khúc quanh hiểm nghèo- một hàng rào xám xịt với những cọc cao, và phía trước là một con đường dài xám xịt, trống rỗng của cuộc đời, thiếu hẳn hình bóng của Adam...

- Cháu không muốn bình phục.

- Dù cháu muốn hay không, cháu cũng đang bình phục, và một ngày kia cháu sẽ nhìn lại tất cả chuyện này và cháu sẽ tự hỏi sao cháu lại có thể cảm thấy như vậy. Cháu hãy tin dưỡng, dưỡng biết cháu cảm thấy như thế nào.

Khi người dưỡng đã đi ra, cô nằm ngấm tia nắng buổi chiều chênh chếch rọi qua cửa sổ, và những hạt bụi sáng quay tròn lấp lánh nhảy múa.

Tia sáng chênh chếch khiến cô nhớ lại buổi chiều hôm Adam đã đến hôn cô lần đầu tiên. Cô quay đầu trên gối, phần nào mong mỏi cậu sẽ đến qua cánh cửa. Nhưng không; hình dáng cậu đã chìm đắm trong bóng tối mãi mãi.

Sáng hôm sau, ông Charles lại đến, ông mang theo một cái cặp bản thảo.

- Có thể cháu thích được những thứ này, bài viết của Adam....cháu có mặt trong đó khá nhiều: Tặng philadelphia....Delie...Delphin- Tên cháu dưới nhiều biến dạng khác nhau.

Ông nhếch mép cười buồn bã và đặt những bài viết của Adam bên cạnh bàn tay mà cô vừa thờ ơ đặt lên bìa sách.

- Cháu đừng đọc nhiều quá kéo mệt. Hôm nay bác sĩ sẽ đến, do đó cháu hãy cố để ông ta có thể cho cháu ngồi dậy.

- Cháu cảm thấy khá hơn nhiều.

....Ba tuần. Ba tuần cô đã nằm đây trong bóng tối chập chùng, thỉnh thoảng dì Hester hoặc chị Annie lại vào, cúi xuống với một chiếc cốc hoặc một mảnh vải ướt.

Có những lúc hết sức im lặng đến nỗi cô thầm hỏi rằng cô có chết không; có những lúc khác, những giọng nói tố cáo lại thét vào cô những tiếng khủng khiếp: “Mi từ chối chàng. Mi giết chàng”.

Cô gặp lại cơn ác mộng về bờ biển dài trắng xóa, vô tận và cô quạnh với những con sóng thần đập mạnh và những đồi cát dài vô tận. Một cơn sóng lên cao tới trời, như một ngọn đồi, trong khi cô chờ nó rơi xuống vỡ ra, quét cô, hủy hoại thân cô.

Giờ đây, cô nằm nhắm nghiền đôi mắt, nghĩ đến giấc mơ đó. Ông Charles đã đi ra, cô mở mắt, đưa một bàn tay ướt nhẹ như để thử trên mặt những tờ giấy mỏng. Tuồng chữ của Adam dường như cho cô sức mạnh. Cô lật lật các tờ giấy và yếu đuối cầm một tờ giơ lên mắt. Cô đọc:

“Và xuyên qua các năm tháng không đếm được, mặt trời này sẽ đốt. Xuyên qua bầu trời xanh lơ, và tiết xuân ngăn ngủi sẽ tàn tạ. Khi quên em một thời gian lâu, và khi anh là hạt bụi phân tán, những mùa hè sẽ trở lại”.

Rồi cô nức nở, không sao nín được, những giọt nước mắt nóng hổi đầm đìa trên những tờ giấy nhàu nhò. Cuối cùng, không còn giọt nước mắt nào trong người cô nữa, nhưng cô cứ nấc khan cho tới khi cô ngủ say. Đó là những giọt nước mắt đầu tiên của cô từ khi Adam chết.

Một hôm, khi cô thức giấc, ông Charles đến ngồi bên thành giường. Hình như ông đang tìm lời để nói:

- Ở...khi cháu gặp dì cháu...

- Ồ, cháu có thể đến phòng của dì không ạ?

- Dì cháu dậy rồi. Cháu sẽ gặp dì trong phòng ăn nhưng cháu nghĩ.... Dì cháu khỏe lại rồi, hờ dượng! Sao dì cháu không vào đây thăm cháu?

Ông Charles nhìn xuống và làm như nhặt một sợi chỉ ở ống quần ông.

- Philadelphia, cháu sẽ gặp dì cháu...ờ, cháu sẽ thấy dì cháu thay đổi. Dì cháu hoàn toàn bình thường trừ...trừ một khía cạnh. Cháu đừng bối rối khi thấy dì cháu có vẻ kỳ lạ hoặc thù ghét cháu.

Cô nhìn ông, không nói gì.

- Bác sĩ nói là dì cháu bị cú sốc muộn. Lúc đầu dì cháu có vẻ bình thường, nhưng giờ đây dì cháu có một vài...ảo giác. Và dì cháu cảm thấy khá cay đắng đối với cháu.

- Nhưng dưỡng đã nói dì sẵn sóc cháu ngày đêm mà.

- Đúng thế; nhưng tính khí dì cháu giờ đây không bình thường. Theo dưỡng, bao giờ dì cháu cũng cảm thấy em gái mình lúc nào cũng được phần hơn; và giờ đây dì có thể cảm thấy đứa con của mình đã bị mang đi một cách bất công, trong khi đứa con của em gái mình lại an toàn. Sự oán hận đó hoàn toàn không đúng.

- Nhưng dì có điều mà mẹ cháu không có... sự sống.

- Đúng thế. Cháu phải cố gắng quên thái độ của dì. Hoặc chịu đựng hết sức can đảm; và cháu hãy nhớ đến nỗi đau khổ của dì.

Delie muốn thét to lên: “Nhưng còn nỗi đau của cháu? Đây là lần thứ nhì, niềm sống của cháu đã tiêu tan. Phần cháu thì sao?” Nhưng cô nén, gặt đầu im bật.

Khi cô đứng dậy, cô cảm thấy mình hoàn toàn thay đổi và già đi một cách kỳ lạ. Annie phải giúp cô mặc áo choàng và đỡ cô ngồi dài theo hành lang đến phòng ăn. Cô thấy mình rất yếu, run đến nỗi sau khi bước vài bước trên đôi bàn chân tê cứng như gỗ dường như không phải thuộc của cô, cô rất mừng được tựa vào bờ vai xương xương của Annie.

Dì cô ngồi trong một chiếc ghế bành sâu bằng da, lưng dựa vào những tấm màn bằng nhung dài xanh lơ ở cửa sổ. Một cái rổ may bằng liễu gai sậm màu đặt trên cái giá cạnh bà, những ngón tay của bà đang thoăn thoắt móc một mảnh vải. Bà không ngó lên hoặc ngừng làm việc khi Delie thông thả vào phòng. Annie cố đặt cô ngồi xuống một chiếc ghế dựa gần cửa, nhưng ô vẫn đi tới và đứng gần bên bà Hester.

- Thừa dì, con rất vui khi thấy dì khá hơn.

Cô chìa bàn tay gầy gò, nhưng dì cô không nắm. Bà Hester nhìn lên một thoáng, lạnh lùng và tiếp tục móc một cách giận dữ.

- Dưỡng bảo rằng dì đã sẵn sóc cháu khi cháu ốm....Cháu xin cảm

ơn dì.

Lời lẽ của cô rơi tõm vào sự yên lặng lạnh lùng. Delie cảm thấy đôi chân yếu ớt của cô run rẩy trong khi cô cố đứng. Cuối cùng bà Hester nhìn lên và bảo:

- Tôi chỉ làm những gì bất cứ ai khác cũng làm. Bồn phận của tôi là cố gắng cứu cô sống.

Những lời lạnh lùng như một cái tát vả vào mặt cô. Delie quay lại rơi thõm người xuống một chiếc ghế, những giọt lệ nóng bỏng long lanh trong khóe mắt. Bà Hester bàn bạc với Annie về bữa ăn trưa; cả ai không đếm xỉa gì tới Delie.

Cô không nói lời nào cho tới khi bữa ăn trưa được dọn lên bàn, nhưng khi người dượng bước vào với những cố gắng cảm động để làm dịu bầu không khí, cô cảm thấy có sức mạnh của người đồng minh. Trong khi ông cố khuyến khích cô ăn và hết sức vui vẻ trả lời giọng nói cộc cằn và gây gổ của bà vợ, cô cảm thấy rằng cô chưa bao giờ thương ông nhiều như thế, từ những ngày ông là người bạn duy nhất của cô trong những đồng hoang đầy tuyết ở Kiandra.

Nhưng đôi mắt của cô dường như không tập trung đúng vì một cơn đau bắt đầu dâng lên ở thái dương bên phải cô. Một con dao nhỏ nung đỏ dường như vặn ở đó. Cô đẩy chiếc đĩa ra, úp mặt vào hai cánh tay.

Kinh hãi, ông Charles đặt dao nĩa của ông xuống và vòng lại bàn:

- Cháu cảm thấy chóng mặt hở?

- Nó đóng kịch đấy, ông. Xí! Bác sĩ báo nó khá rồi, dậy được rồi mà.

- Bà nói bậy! Trông kìa, cháu nó trắng bệch, - ông nói, rồi quay sang cô. - Cháu có muốn vào phòng nằm nghỉ không?

- Thưa có.

Cô trở lại chỗ ẩn náu trên giường, nhắm nghiền đôi mắt và che mắt chống ánh sáng như những cây kim chọc vào óc cô, tất cả ý chí của cô tập trung vào chuyện đó. Ông Charles giúp cô về phòng, cho cô uống một loại thuốc bột an thần mà bác sĩ cho toa mùa và đắp tấm vải ướt lên trán cô rồi bước ra.

Mấy tuần kế, mỗi ngày cô lại bị nhức đầu ghê gớm. Cô tập cách làm

nó dịu bớt, chống lại nó như chống một cơn bão. Bác sĩ cho cô một thứ thuốc an thần mạnh hơn và cô sẽ nằm yên trong căn phòng tối đen, không dám xê dịch cái đầu trong khi cơn đau bớt dần.

Lễ giáng sinh trôi qua mà hầu như cô không biết những cơn nhức đầu dần dần ít hơn và thôi không làm cô lo ngại nữa. Cô lại ra vườn và cảm thấy như cô chưa từng cảm thấy sức mạnh khủng khiếp và thần diệu của mặt trời. Nó đánh thức tấm thân trẻ trung của cô trở lại cuộc sống mạnh khỏe, hầu như chống lại ý muốn của cô.

Một lá thư của cô Barrett từ phương bắc gửi tới, trong đó có đoạn riêng cho Adam. Bè bạn ở những nơi xa xôi như thế không nghe thấy về tấn thảm kịch kia, dù tờ “Tin tức dòng sông” có đăng tin về cái chết của Adam. Không bao lâu nữa cô Barrett sẽ rời Úc, gia đình chủ sẽ sang Anh và cô phụ trách lũ trẻ trong chuyến đi. Sau đó cô sẽ tự đi châu Âu du lịch.

Điều đó không có nghĩa gì mấy đối với Delie. Thần tượng ngày trước của cô đã mờ nhạt theo thời gian và khoảng cách. Và rồi đây Adam cũng sẽ dần dần phai mờ trong khối óc và con tim của cô? Cô không thể tin điều đó.

Cô Barrett đã gửi cho cô một quyển sách để cô đọc trong dịp lễ Giáng sinh, một quyển tiểu thuyết hiện đại - “Cô Tess của dòng họ Urberville” của Thomas Hardy. Lúc này, quyển tiểu thuyết gây một ấn tượng sâu đậm đối với cô. Những chữ cuối cùng dường như vang dội một cái gì thành hình dạng dở trong đầu óc cô: “Vở tuồng đã chấm dứt, thần thánh đã chấm dứt trò đùa của họ đối với nàng Tess”.

Cô muốn cay nghiệt nói với dì cô, người đã mất nhiều thời gian để cầu nguyện và khóc lóc trước bất cứ điều gì gọi lại Adam: “Tại sao dì lại khóc? Anh ấy không ngủ trong vòng tay chúa Ki-tô sao?”. Trong niềm cay đắng lớn lao của mình, cô muốn phá hủy niềm tin đơn giản của những người khác.

Cô hết sức tránh gặp bà Hester, không nói chuyện với bà nếu được, và cẩn thận không ở một mình cùng phòng với bà. Cô đã thấy bà nhìn cô với cách khiến cô khó chịu; và cô phải đi để tránh gặp mặt đen sắc lẹm ấy.

Liên khi cô khá mạnh khỏe, cô trèo lên cây thông ngọn vàng, nằm dài trên những cành thông, với mùi hương của trái thông bao trùm lấy cô. Chỉ những lúc trên ngọn cây hoặc giam mình trong phòng, cô mới cảm thấy thoát khỏi những cái nhìn đen tối kia. Nhưng dù cô có

mang sách, giấy hoặc bút chì khi leo lên cây, cô đọc không được bao nhiêu và không thể ký họa gì được. Cô nằm đó để ánh nắng xuyên qua những lỗ chân long của cô như một chiếc lá, một đóa hoa, thế cũng khá đủ. Đó là lúc trôi giạt như những mảnh vỏ cây trôi trên dòng sông không mục đích, không ý chí: được đưa đi trên dòng thời gian đen tối, dòng thời gian đã mang lại mọi vật sống từ lúc sinh ra cho tới lúc chết.

Chính vẻ đẹp của dòng sông vào lúc chiều tối, với một làn sương đêm nhẹ nhẹ dâng lên từ mặt sông bóng bóng như gương, trước tiên đã khuấy động Delie khỏi tình trạng hoạt động đã gián đoạn của cô.

Nỗi xao động quen thuộc trước kia, sự đòi hỏi nắm bắt được vẻ đẹp nhất thời trong một trạng thái vô tận này dâng lên mạnh mẽ trong cô. Cô ném nó xuống và lặng lẽ bước lên những bậc thềm của hiên nhà, tại đây ông Charles ngồi trong chiếc ghế dựa bằng vải bập tẩu thuốc lá. Khói từ những ống hun bằng phân bò trừ muối dật dờ cùng làn khói thuốc lá xanh xanh.

Cô dựa vào lan can của mái hiên, nhìn những ánh sao đầu tiên trên bầu trời giờ đây chói chang màu hổ phách và màu xanh lục lẫn xanh lơ, những cây bạch đàn nhựa in hình lên bầu trời cao. Ông Charles đứng lên và tựa bên cô, đặt cánh tay lên lan can. Ông nhìn lên những ánh sao sáng.

Ông đắm chiều nói:

- Cháu biết đấy, chỉ khi lớn tuổi cháu mới biết rằng đời người dù dài nhất cũng ngắn ngủi. Đời người là ngắn ngủi, ngắn ngủi kinh khủng. Thế mà, một con người có thể để cả đời mình chỉ để nghiên cứu thói quen của một loài ong! Rồi lại còn sinh lý học, thực vật học, hóa học, thiên văn học, và tất cả lý thuyết mới về tiến hóa học, điện... Khi sử dụng được điện, người ta sẽ làm được hững điều thần kỳ. Một vài con tàu mới chạy bằng hơi nước có đèn điện, cháu biết đấy, người ta chỉ nhấn nút là có ánh sáng ngay.

Cô quay lại nhìn ông., người dượng lớn tuổi tốt bụng! Ông là người biết suy nghĩ dù ít khi ông phát biểu. Cô sắp trả lời ông thì có tiếng vật gì rơi trên hiên gỗ khiến cô quay lại.

Đó là bà Hester, hình bóng bà hiện lờ mờ trong ánh hoàng hôn, lúc nào trên tay cũng có đồ thiêu mồi. Cái mồi thiêu đã rơi; cô lễ phép bước tới để nhặt lên cho người dì, nhưng bà Hester nhanh chóng chụp lấy, với vẻ hết sức ghê gớm khiến cô run rẩy bước vào trong.

Bà làm như thể cô sẽ làm ô nhiễm vật ấy khi sờ đến! Cô nghe tiếng của bà Hester cất lên giận dữ, rồi ông Charles cũng vào nhà và đóng sầm cửa phòng.

*

Hôm sau là ngày thư đến. Trong túi thư, không có gì cho cô cả; ăn trưa xong, cô ra hiên nhà, bà Hester đi theo.

Bà rít lên:

- Bà Mcphee gửi thư cho tôi, bà ta đề nghị là nếu tôi không cần đến cô, cô nên đi Echuca ở đó với ông bà ấy. Ông nhà tôi cho rằng cô cần đi nghỉ. Còn tôi, tôi nghĩ rằng cô ở nhà này cũng không ích lợi gì nhiều.

Cô quay lại, tựa lưng vào lan can hiên nhà và nắm chặt để khỏi ngã.

- Thừa dìi, sao dì ghét cháu?

Gương mặt bà Hester như hóa đá:

- Ghét cô à?

- Cháu vẫn biết rằng không bao giờ dì thích cháu, nhưng giờ đây hầu như cháu không thể chịu được cách dì nhìn cháu. Sao vậy? Cháu đã làm gì?

- Tại sao à? Tôi lại phải nói với cô à? Phải, tôi ghét cái bản mặt của cô. - Đôi môi ẻo ợt của bà run lên vì phẫn nộ, đôi mắt đen của bà chớp chớp. - Cô đã giết nó, cô đã giết con tôi. Tại sao cô không chết đuối như cả gia đình cô?

Mặt cô trắng bệch. Cô dựa hẳn vào lan can để khỏi ngã.

- Tôi không giết anh ấy. Tôi yêu anh ấy.

- Cô yêu nó! A bây giờ tôi mới nghe sự thật. Ban đêm, cô gặp nó bên bờ sông, phải không? Chính cô dụ nó ra khỏi nhà khi đáng lẽ nó đã ngủ. Đàn ông... tất cả đàn ông đều giống hệt nhau khi gặp một khuôn mặt hoặc một hình dáng xinh xinh. Và Adam là đàn ông. Nó đã ồm thập tử nhất sinh mà sao không chết, để bây giờ tôi phải mất nó? Cái đêm nó bị bệnh bạch hầu thanh quản, bác sĩ cho rằng nó sẽ không qua khỏi, đêm ấy, tôi cầu nguyện suốt đêm vái van cho nó sống. Thà như nó chết lúc đó còn hơn, chết trong lúc ngây thơ

không biết gì. Phải, đúng rồi, Annie đã nói với tôi cô và nó đã gặp nhau và hôn hít nhau trong đêm tối.

Bà đến gần, hất mặt mình tới Delie, cô ngửa ra lan can trước cái miệng lu loa và đôi mắt điên cuồng của người dì.

Cô nói khẽ:

- Dì không hiểu...

-Ồ, không đâu, tôi hiểu khá nhiều chứ! Tôi biết rằng phụ nữ thì như nhau, và con gái chỉ muốn thấy quyền lực của họ. Cô nghĩ rằng tôi không thấy cô liếc mắt đưa tình với ông nhà tôi sao? Thật cha nào con nấy! Tất nhiên ông ta không phải là máu mủ ruột thịt, ông ta chỉ là dượng rề thôi.

- Dì! Sao đầu óc dì có thể...ác quá đối thế?

-Ồ, tôi biết nhiều hơn cô nghĩ đấy, tiểu thư ạ. Nhưng tại sao cô làm thế? Tất nhiên cô xô nó khỏi khúc gỗ. Ghen à? Tại cô gái giàu có ở Echuca mà tôi muốn nó cưới à? Nhưng đáng lẽ cô không nên giết nó. Con trai tôi! Con trai duy nhất của tôi!

Giọng nói của bà cong cớn, gương mặt của bà dúm dỏ và bà khóc bù lu bù loa. Annie xuất hiện một cách lặng lẽ; chị ta nhìn cô nửa đắc thắng, rồi dẫn bà Hester về phòng.

Cô đứng trắng bệch, sửng sò, hình dung lại cảnh không thể tưởng tượng được vừa xảy ra. Cô run lẩy bẩy. Cô không thể ở lại, không muốn ở lại đây ngày nào nữa. Bác sĩ đã bảo rằng cô đã được chữa khỏi “cơn sốt về con sông” theo kiểu nói ở địa phương này. Không gì cản trở cô ra đi. Nhưng cô không còn món tiền nào ngoài món tiền lãi ở tàu Philadelphia, mà hiện nay con tàu ở ngược dòng sông Darling sau khi bán len.

Cô muốn đi xa, muốn gọi bất cứ tàu hơi nào chạy ngang. Cô còn trẻ dại quá, nên cô tin rằng đời cô đã hết, cô sẽ không bao giờ thương yêu ai nữa, cô sẽ sống như một ẩn sĩ ở một bến bờ lặng lẽ nào đó bên cạnh dòng sông không bao giờ ngưng chảy này.

Cô ra bãi chăn ngựa, gặp ông dượng đang chuẩn bị leo lên con Firefly. Ông liếc nhìn cô rồi thúc con ngựa đi tới hàng rào và đi với Delie về phía bờ sông.

Cô cất tiếng:

- Thừa dượng, cháu không thể sống ở đây thêm được nữa!

Ông ta dường như không ngạc nhiên:

- Cháu muốn đi nơi nào khác vậy?

- Trước hết cháu sẽ đi Echuca. Bà Mcphee muốn cháu đến chơi. Có thể cháu sẽ đến bệnh viện xin làm y tá.

- Theo dượng, cháu đâu khỏe lắm, cháu không thể làm công việc đó, dù họ chịu thu nhận một người mới mười bảy tuổi. Nhưng sao mặt cháu trắng bệch vậy? Có chuyện gì đấy cháu? Phải dì cháu...?

- Vâng! Thừa dượng, dì ghét cay ghét đắng cháu. Và trong dì có cái gì rất... rất kỳ lạ, dì làm cháu sợ lắm.

Ông thờ dài, đá một hòn đá nhỏ xuống sông.

- Phải, dượng biết. Bác sĩ...Theo dượng, ông ta không biết bà ấy kỳ quặc đến thế nào. Ông ta nói rằng nếu cú sốc qua đi bà ấy sẽ không như thế nữa. Bà ấy có hành hung cháu không?

- Chỉ bằng lời nói thôi. Dì tố cáo cháu giết Anh Adam và...

Cô không thể nhắc lại lời tố cáo hết sức ghê tởm kia. Cô cảm thấy không tự nhiên với ông Dượng.

Ông chu mồm lại như muốn huýt sáo vì ngạc nhiên.

- Tội cho bà ấy!...Bà ấy nói những chuyện không đâu vào đâu với dượng, nhưng dượng không muốn nghe và dượng nghĩ bà ấy cũng quên mất. Dù bà ấy hết sức căm ghét dượng.

Một phần kinh khủng của điều đó là, đó là chuyện thật.

- Bây giờ, cháu định nói gì với dượng? - Ông nhẹ nhàng nắm vai cô và quay cô về phía ông - Cháu đừng nói với dượng rằng bây giờ cháu bắt đầu tưởng tượng Adam yêu cháu, phải thế không? Và phải cháu cũng yêu nó không?

- Thừa phải. Và đêm ấy thật tình cháu có gặp anh ấy. Chúng cháu gây gổ nhau, đó là lỗi của cháu, và cháu cảm thấy đáng trách. Dì không ghét cháu bằng cháu ghét mình đâu.

Cô cảm thấy thư thái khi tố cáo mình như vậy, khi nói ra điều đã đè nặng tâm trí cô.

- Cháu tự trách mình à? Ngốc quá, tại sao trước kia cháu không kể cho Dượng nghe tất cả chuyện đó? Adam chết vì gặp tai nạn bất ngờ, ngay cả nhân viên khám nghiệm cũng thấy khỏi cần phải điều tra. Nếu Adam đi tha thẩn trong đêm tối, đó là do bản chất man dại của nó chứ không phải là thứ gì khác. Điều bất ngờ là nó bị tai nạn. Nó có thể gặp những tai nạn khác. Nó cũng ó thể bị chết đuối nếu đi dọc theo bờ sông ban đêm, hoặc khi sợi dây thừng quất nó văng khỏi chiếc thuyền con, hoặc khi chiếc ca-nô chìm đè lên nó.

- Vâng, cháu biết. Cháu đã tự hỏi mình là tại sao, tại sao, tại sao lại như thế. Tại sao lại như thế chứ? Một vài tuần trước khe đầy nước, có ngã anh ấy cũng không hề hấn gì. Một hai tuần nữa thôi, cái vũng nước cuối cùng sẽ cạn khô. Anh ấy có thể bị đập đầu bất tỉnh, nhưng anh ấy sẽ không bị chết đuối. Hình như đó là định mệnh.

- Phải, định mệnh, định mệnh không lường được. - Ông cúi xuống nhặt một miếng vỏ cây mỏng, cong cong, trơn láng, ông đưa những ngón tay nhạy cảm vuốt vuốt bề mặt xanh xao bên trong- Tất cả chúng ta đều bị dẫn một cách mù quáng tới những hành động, những hành động này chắc chắn sẽ dẫn đến những hành động khác, và như thế sẽ đưa tới một chuỗi trường hợp mà chúng ta không hiểu được hoặc không sao kiểm soát được. Nếu Dượng không tìm thấy vàng ở Kiandra, Adam sẽ không chết ở dòng chết ở dòng Murray lúc mười chín tuổi. Tuy nhiên, có thể một cái chết sớm hơn vẫn tiềm tàng trong tính tình của nó rồi. Ai biết được?

Cô giẫm lên một mảnh vỏ cong cong, cảm thấy nó vỡ giòn dưới giày cô. Rõ ràng người Dượng đã nghiền ngẫm về vấn đề này. Ông tiếp:

- Dượng không hiểu tất cả những tác động khiến đêm ấy tính tình Adam kỳ lạ. Dượng nhớ trong bữa ăn và sau đó nó ủ rũ lắm. Dượng không ngạc nhiên khi cả hai gây gỗ. Tất cả chúng ta đều bị vướng trong chính những hành động của chúng ta và chúng ta không thể đi ngược lại bản chất của mình.

Ông ném một miếng vỏ cây xoay tròn xuống dòng sông. Nó trôi xuôi theo nước.

- Chúng ta không thể điều khiển số mạng của chúng ta, cũng như miếng vỏ cây kia không thể quay lại trôi ngược dòng.

- Nhưng thưa dưỡng, chính dưỡng nói “Chúa ban cho...: và đọc bài thơ về không một con chim sẻ nào rơi...

- Phải. Lời lẽ đôi khi có thể an ủi ta, ngay cả khi những lời lẽ ấy không còn ý nghĩa gì nữa. Dưỡng đã được trưởng thành với những lời lẽ đó, và những lời lẽ đó vẫn còn tạo nên ảo ảnh đối với dưỡng. Nhưng đêm đêm, khi dưỡng nhìn những ánh sao lặng lẽ và những khoảng trống đen ngòm khủng khiếp kia trong dải ngân hà, tất cả đều rơi vào hư vô.

Cô nhìn ông chăm chăm. Đây là một khía cạnh mới của ông Charles, người vẫn cầu kinh các buổi sáng chủ nhật như một mục sư.

Cuối cùng, cô nói:

- Dù sao, dưỡng cũng thấy cháu không thể ở lại đây nữa. Chính dì cháu đã đề nghị cháu phải đi thăm bà Mcphee. Dì không cần biết rằng chuyến đi này không phải chỉ để đi thăm.

- Dưỡng hy vọng rằng chỉ là một chuyến đi thăm. Không bao lâu nữa dì cháu có thể lấy lại quân bình. Dì cháu sẽ nhớ cháu.

Cô không nói gì, nhưng trong thâm tâm cô quyết không bao giờ trở lại nữa.

- Cháu đừng nói gì liều lĩnh cả. Cháu cứ đến ở với bà Mcphee một tháng, sau đó ta sẽ xem. Khi các ngân hàng phục hồi, họ có thể trả dần cho khách hàng. Trong khi chờ đợi, dưỡng sẽ ứng trước tiền cho cháu tiêu xài những gì cháu cần. Nhưng cháu đừng quên dưỡng vẫn còn là người giám hộ của cháu, và cháu không thể đi mất biệt mà không được dưỡng cho phép.

Một nụ cười dịu dàng khiến cho những lời lẽ sau cùng của ông không còn ý nghĩa đe dọa.

- Nào, dưỡng phải lại chỗ mấy con cừu. Ngày mai, dưỡng sẽ đánh xe đưa hai dì cháu ra thị trấn. Dì cháu muốn đến thăm mộ con.

Delie không muốn đến nghĩa trang. Không bao giờ cô muốn thấy nơi chôn Adam.

Đêm ấy, cô thu xếp hành trang; sáng hôm sau, cô dậy sớm, đi cùng khắp để từ biệt nơi cô đã sống trong năm năm. Buổi sáng, trời không có gió, không mây; lũ gà mái kêu cục cục một cách hài lòng,

lũ chó nằm ngủ gật hoặc táp ruồi.

Sau bữa ăn sáng, chiếc xe đã thắng xong, cái làn bằng liễu gai của cô đã đặt sau chỗ ngồi, trong đó có ít thịt và gà vịt nấu sẵn để đem ra chợ bán.

Khi cô xuống xe để đóng cổng bên ngoài trước khi xe chạy vào con đường thấp xuyên qua khu rừng, cô nhìn lại ngôi nhà từ ống khói phía sau, khói lững thững cuộn lên như lần đầu tiên cô đã trông thấy... Cô lại lên xe, ngồi quay lưng lại bà Hester, sáng nay bà không nói với cô tiếng nào cả.

Xe chạy ngoằn ngoèo dọc theo con đường dưới những tàng cây to, cô nhìn lên các mảng trời xanh lơ giữa những thân cây trơn nhẵn và thăm hỏi không biết cô có trở lại lối này nữa không.

Xe dừng lại dốc cầu để quan thuế khám xét, cô lại xuống xe và đi bộ ngắm nhìn dòng sông nhỏ lại trong mùa hè, sáng và bóng như gương: lướt đi giữa những cây cột đá. Cô ngắm nhìn dòng nước chuyển động không ngừng, chảy xuôi tới khi nó đổ ra biển. Ấy thế mà con sông không chấm dứt nơi đó. Khi mảng nước ấy đến nơi, nó vẫn hầy là con sông; nó không bao giờ bị hủy hoại mà nó chỉ thay đổi trong khi nó chuyển động trong cái chu kỳ chảy nhỏ giọt và đổ xuống. Nó không chấm dứt và sẽ tự đổi mới lại, cũng như chính cuộc sống.

Cô nhìn lại khúc quanh ngược dòng sông. Nó khuất hẳn trong những thân cây nghiêng nghiêng tối mịt. Xuôi dòng sông, ta có thể trông thấy một cầu tàu cao, các con thuyền rời rã đậu nằm ở phía dưới và dòng sông lại quanh quanh, khuất dạng.

Giờ đây, hướng của cô là phải xuôi dòng để đi vào cuộc sống. Cô phải theo đường đi của con sông, đến một miền đất xa lạ về phía biển xa xôi. Dừng lại trên chiếc cầu giữa quá khứ đã chết và tương lai khắc nghiệt, cô biết rằng có thể sẽ không có sự đứng yên. Cuộc đời vẫy gọi cô từ bên trên khúc quanh xa nhất ấy.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần

Tập Hai - Chương 29

Thời gian, hãy trôi êm đềm.

“Con sông đang chảy xuôi dòng!”

Tin này được chuyển một cách vui thích từ người này sang người khác, từ “Tin tức dòng sông” đã dùng chữ đó, và chính dòng sông như cũng công bố điều đó, khi xoáy trào qua khỏi cầu tàu với tốc độ và khối nước cứ tăng mãi. Làn nước trong mùa hè giờ đây bắt đầu pha màu nâu của phù sa các dòng nước mùa đông.

Năm nay con sông sẽ “lạnh” trước khi tuyết bắt đầu tan vào tháng chín. Một con sông “lạnh” đối với một thị trấn sống nhờ lưu thông tàu bè, là một con sông đầy nước; cả khi nó tỏ ra “lạnh” quá mức và tràn ra các đường phố cũng không ai than vãn. Người ta chỉ sợ hạn hán.

Ngồi trong căn phòng nhỏ đầy rẫy các thứ khung bìa để dán tại hiệu ảnh của ông Hamilton, ở phố chính, Delie Gordon không thể thấy quang cảnh con sông mới được đánh thức đang lấp lánh trong nắng, những bóng râm di động dưới những cây bạch đàn nhựa đồ to lớn hai bên bờ sông.

Ở Echuca không có mưa. Những ngày thu nắng đẹp đã đi qua một cách bình yên, những mảng màu vàng và màu bạc trên mây tích bay từ tây sang đông; nhưng khi cô rồi việc hồi sáu giờ thì mặt trời đang lặn.

Cô nhìn ra sân sau của khách sạn Shamrock bên ngoài hàng rào màu xám. Cô thở dài tiếp tục tô màu một bức tranh vẽ cầu tàu Echuca với những con tàu có bánh xe quạt nước đậu dài đang dỡ những kiện len to. Đây là ngày đầu tiên của cô ở xưởng vẽ và cô muốn làm việc. Tiếng còi dài, vui tai, nô nức của chiếc tàu khiến chân cô nhịp mãi không thôi.

Ông Hamilton nhỏ người, gầy và có vẻ lo âu với cặp kính không gọng, tất tả bước vào với một xấp bưu thiếp cô đã tô sáng hôm ấy. Ông để hết lên bàn của cô, gỡ kính ra và gõ gõ lên các bưu thiếp.

Bức vẽ thật khéo, thật xứng đáng, cô Gordon ạ.

Miệng ông ta mỏng, thẳng, không cười; cô chưa từng thấy cái miệng ấy bớt căng thẳng.

Được, được; nhưng...hừ, đáng tiếc là không phải cái người ta muốn. Họ thích nhiều nhiều màu xanh vào!

Ông muốn nói màu trời chứ gì? Tôi không muốn làm nó trông không thực.

Phải, phải, nhưng cái họ cần không phải là thực tế, mà chỉ là một bức tranh đẹp để gởi cho bạn bè. Con sông trong hình này hình như

tối một chút, phải không?

Nhưng sông Murray không xanh lơ chút nào cả, thưa ông!

Đúng! Đúng! Thường thì nó xanh lục hoặc nâu. Nhưng người ta thường có những ý nghĩ cố định. Biển thì xanh lơ; biển là nước; cho nên tất cả nước đều phải xanh. Đầu óc họ nghĩ như thế. Tin tôi đi. Tôi biết bức tranh nào rồi sẽ bán được. Còn bây giờ thì cố gắng xem mình có thể làm gì được với những thứ này.

Môi dưới đầy đặn của cô bấu ra trong lúc cô kéo chai thuốc vẽ màu xanh lại. Khi bạn cũ của cô là Angus Mcphee tìm việc này cho cô, cô rất thích thú, nhưng cô biết cô sẽ không thích công việc này. Tất cả các bản năng nghệ thuật của ô nổi lên chống lại những đòi hỏi của thị hiếu quần chúng.

Dù sao, rốt cuộc cô sẽ tự lập. Thà cô đi chùi sàn nhà còn hơn là trở lại để được sống phụ thuộc vào dì Hester, để trở thành “đứa trẻ mồ côi”, “thứ vô tích sự”. Delie nói lớn: “Tôi không bao giờ trở lại nông trại, không bao giờ”.

Không hay gì cái chuyện bà Mcphee muốn cô ở với già đình bà vô hạn định như con nuôi trong nhà; cô đã khẩn khoản xin được trả tiền trọ, bởi vì thật sự cô không giúp gì nhiều ở nhà bà và dù sao cô cũng muốn được rảnh rỗi dành tất cả thời giờ vào việc học ở trường Mỹ Thuật Echuca. Giờ đây, gia đình Mcphee đã dọn đi Bendigo, và cô thực sự cô đơn trên đời. Cô đơn trên đời. Nghe thật đáng thương cảm, nhưng cũng có phần nào náo nức.

Tất cả tiền bạc của cô đã hết nhẵn dù ngân hàng có bù đắp một phần nhỏ sau thời kỳ sụp đổ năm 1893. tới nay, cô đã sống với tiền vốn của cô được hai năm. Và dù thực sự dì Hester chỉ cách khoảng mười lăm dặm ở mạn trên, cô không bao giờ gặp bà. Cô đã đến gặp bà ngoài xe ngựa và trao đổi với bà mấy lời khi mới đây dựng Charles đến thị trấn. Cả hai đều tỏ ra lịch sự và không tự nhiên. Cô tự nhủ: “Mình sẽ không trở lại dù bà có quỳ xuống đề nghị mình”.

Không! Echuca là quê hương cô. Đây là nơi Delie được dự dạ hội lần đầu tiên, đi picnic, dự các cuộc tiếp tân với Adam.

Dù cô còn chơi quần vợt với Bessie Griggs, còn cùng cô ta thả bộ tới nhà thờ với một nhóm thanh niên nữa và cùng nhau đi thuyền dạo chơi, nhưng cô đã lảng xa Bessie từ khi Adam qua đời.

Chủ nhật nào cô cũng đến nhà thờ, theo một thói quen mang tính xã hội hơn là để tìm nguồn an ủi tinh thần.

Người phụ trách nhà thờ hiện nay là mục sư William Polson, cũng vẫn là cha sở của xứ đạo, khi cô gặp ông lần đầu, ông ta nhìn đắm đắm vào mặt cô như thể nào ấy qua cây dương cầm. Và bây giờ mỗi buổi sáng chủ nhật ông vẫn nhìn cô như thế trong lúc bắt tay các tín đồ ở cửa lớn. Như một con gà mái bị thôi miên, cô nghĩ một cách bất kính. Và chắc chắn ông ta cầm bàn tay cô hơi lâu hơn cần thiết, trong khi thăm hỏi về bà dì?

Mắt ông ta có vẻ kỳ lạ và nhợt nhạt, nằm dưới đôi lông mày thưa làm cho cái nhìn có vẻ cuồng tín.Ồ, ông Polson phiền toái này! Cô nhớ lại lần cuối cùng ông ta đến thăm nhà bà Mcphee.

Ông đóng đưa chén trà một cách nhẹ nhàng, ngoéo ngón tay út một cách kiểu cọ ghê gớm, vừa nói những chuyện vặt theo thời thượng và một ít chuyện chánh trị.

Cô đã nhìn ông, gương mặt xanh xao, xương xẩu, đôi mắt sâu, trái hầu lộ to. Ông nói với một giọng kiểu cách. Cô nghe tiếng ông nói một cách triu mến:

phải! Tôi sẽ ăn thêm một cái bánh nhỏ ngon lành đó. Có phải do bàn tay cô làm không, cô Gordon?

Ồ! không, bánh của tôi luôn thất bại, không chai thì cũng cháy. Bà Mcphee sẽ không để tôi và nhà bếp. Tôi đã làm vỡ bao nhiêu thứ trong hai tuần đầu..

Bà nói:

Này, cô bé Delie, cô không tệ đến thế đâu. Chúng ta không thể là những nội trợ mẫu mực, phải không, thưa ông Polson? Và mặc dầu Delie không biết làm bánh, cháu họa đẹp như thiên thần. - và bà đưa mắt nhìn một cách tự hào hai bức phác họa màu nước trên mặt lò sưởi.

Cô nhìn xuống đất trong khi ông Polson khen ngợi một cách quá đáng cả hai bức.

Cô biết đó là những bức phác họa dễ nhìn, không quá kém. Nhưng cô còn rất muốn vẽ trên vải những bức họa lớn rực rỡ có thể ghi tất cả những gì xa xôi,, những màu sắc hài hòa một cách tinh tế của vùng đất kỳ lạ này nơi cây cối có màu hồ phách, màu xanh ô liu, màu hoa cà, màu xanh lơ nhưng rất hiếm khi xanh lục, bầu trời trong đến mức không thể nghĩ là có thể ghi lại bằng sơn dầu nặng nề.

Không có giới hạn cho cao vọng của Delie; nhưng trong thâm tâm

cô ngao ngán những lời ca tụng kiểu cách không đúng dành cho công việc hiện tại của mình.

Khi ông Polson đã ra về, bà nhẹ nhàng nhắc nhở cô:

Cô bé, cô không nên nói rõ những thiếu sót về tài năng của mình, theo cách ông ta nhìn cô. Tôi tin chắc rằng ông ta sắp tỏ tình! Nhưng cô phải nhớ rằng khuôn mặt chính là tài sản của cô và cô hãy hành động một cách thích hợp.

Trời, thưa bà! Bà và dì Hester nói như thể phụ nữ không có con đường nào khác ngoài việc lấy chồng để con. Cháu muốn trở thành nghệ sĩ. Còn nhiều năm nữa cháu mới lấy chồng. Còn ông ta, cháu không thể chịu nổi những cái nhìn héo hon và đôi mày nhợt nhạt của ông ta. Một ngày nào đó, cháu sẽ nói điều gì đó thật sự xúc phạm ông ta để ông ta khỏi bám theo cháu nữa.

Cô nói tiếp theo dòng suy nghĩ của cô.

Dù sao, bà quên rằng cháu có phần hùn trong một chiếc tàu có thể tạo ra cho cháu một sự nghiệp ở mạn trên sông Darling.

Phần hùn! Bao nhiêu nhỉ? Hai mươi lăm phần trăm vốn! Chắc hẳn rằng cháu sẽ mang ơn thuyền trưởng Tom, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng có thể có cách đầu tư số tiền năm mươi bảng ấy khá hơn. Cháu nên bảo ông ta trả lại càng sớm càng tốt. Đáng lẽ ông ta phải biết là không nên lấy tiền của một đứa bé bằng tuổi cháu lúc ấy.

Thưa bà, cháu biết cháu phải làm gì. Dượng Charles cũng đã đồng ý.

Phải, nhưng theo tôi người giám hộ của cháu hơi...hơi không thực tiễn, cháu ạ.

Dù sao, sau khi bác Tom thanh toán hết tiền lãi, bác sẽ trả lại cháu khoản tiền đó liền. Khi đó cháu có thể tiếp tục theo học trường Mỹ thuật thêm một năm nữa, thay vì phải tìm việc làm. Hoặc cháu sẽ làm được cả hai việc.

*

Và giờ đây, trong xưởng vẽ, Delie nghĩ đến vấn đề: làm sao cô làm được cả hai việc? Đã có lúc cô muốn hỏi ngay ông Hamilton cho cô nghĩ để học hội họa, nhưng bấy lâu nay gương mặt không có nét cười và cử chỉ nghiêm nghị của ông khiến cô lo ngại.

Ông vội vã quay lại. Ông nói:
Ông Mcphee đã nói rằng tôi sẽ nhận một thiếu nữ trẻ rất nghệ sĩ,
một viên ngọc thật sự. Hừ, đúng vậy. Tiếc là ông ta đã đi khỏi thị
trấn này. Quả là tổn thất cho dân chúng ở đây.
Và cho cá nhân tôi, tôi sẽ nhớ cả hai. Đó là những người bạn đầu
tiên của tôi ở Echuca. Hai người muốn tôi cũng đi đến Bendigo,
nhưng phần tôi, tôi không muốn rời con sông này.
Tôi biết cả hai người rất quý cô.
Thưa ông, tôi mong rằng tôi không làm cho mọi người thất vọng. Tôi
định hỏi ông...
phải, tôi chắc thế. Cô hãy nhớ kỹ, dùng nhiều màu xanh vào...
những mảng này thật tuyệt...

Chuông ở phía xưởng ngoài vang lên chắc nịch, và ông vội vã đi ra.
Cô lại cảm cộ với một tiếng thở dài.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 30 - 31

30

Bà McPhee đã tặng cho cô làm quà lưu niệm chia tay một cái áo
mới để mặc buổi chiều, màu xanh lọt với những sọc hoa lá đẹp màu
hồng.

Khi mặc áo vào lần đầu, cô cảm thấy mình cao hơn và duyên dáng
hơn, ra dáng một phụ nữ kiểu diễm.

Mỗi buổi sáng, trước khi cô khởi sự tô màu, công việc của cô là xem
qua quyển sổ hẹn khách và phỉ búi đồ đạc.

Cô cũng đã học được nghệ thuật nhuộm sắc tranh hoặc làm cho
người mẫu có vẻ tự nhiên theo ý họ, xóa những chỗ bẩn, tô đậm
những chân mày lọt, thêm sáng cho tóc và răng.

Ông Hamilton rất vừa lòng, và lấy làm lạ sao mình lại có thể điều

khiến chàng thanh niên khá tồi tệ phụ tá ông trước đây. Nhưng ông không để cô làm việc quá sức. Ông rất lo lắng về vẻ mảnh khảnh của cô, những ngày cô có vẻ mệt nhọc và xanh xao, ông thường cho cô về nhà nghỉ sớm.

Nhưng vẻ xanh xao của cô là tự nhiên, vẻ mệt nhọc chỉ là do buồn chán; và vừa rảnh, cô liền chạy vội đi lấy dụng cụ vẽ và ra ngoài vẽ cho đến khi trời sụp tối.

Một buổi sáng, xem sổ ghi hẹn thấy không có việc, cô vội vã thu dọn rồi luồn mình vào những nếp mềm mại dễ chịu của bộ đồ mới. Tức khắc, cô thấy mình là một người khác. Cô lấy bàn chải và lược chải sơ mái tóc. Rồi đầu ngẩng lên, tà áo dài lê dẹt phía sau, cô thốt tha vào xưởng vẽ.

Đang đẩy cái ghế xô-pha đến một chỗ sáng hơn, ông dừng lại nhìn cô sửng sờ. Và bức ảnh của cô đã được ghi vào phim. Trước khi thay áo, cô mang ra hai bức tranh đã được gói lại và để ở đáy hộp giấy, một bức vẽ trên vải đã căng khung, một bức màu nước dán lên bìa.

- Tốt! Tốt lắm. Tôi phải chụp ở góc độ này. Hừ, hai bức tranh đều do cô vẽ à? Đúng là rất đẹp.

Ông chọn một bức tranh phác họa một chiếc thuyền nhỏ dưới những cây bạch đàn đỏ, lung linh trên mặt nước xanh lục.

Đây là thời cơ cho cô. Cô áp các bức tranh vào người và thiết tha yêu cầu ông cho đến trường Mỹ thuật theo học lớp vẽ phong cảnh mỗi tuần hai buổi chiều. Vẽ tĩnh vật, cô vẫn học ban đêm. Nhưng tranh màu đối với cô là quan trọng hơn cả.

*

Lớp họa phong cảnh tổ chức vẽ ngoài trời hai lần mỗi tuần.

Khi ông hiệu trưởng Daniel Wise vốn là một họa sĩ chuyên về phong cảnh đi qua ở phía sau giá vẽ của Delie, tai cô nóng bừng. Chỉ một tiếng khen cũng đủ khiến cô rạng rỡ và thích thú. Chẳng khi nào ông nói nhiều trước khi bức tranh được hoàn thành, trừ khi phải chỉ ra một lỗi trong bố cục bức tranh hay trong giai đoạn phác họa. Đôi khi ông lấy cọ và với một vài nét tài ba giặm thêm màu, ông đã biến một bản vẽ vô cùng nhợt nhạt thành một bức tranh.

Ông dừng lại thường hơn sau lưng Delie, đôi khi lâu bầu, và cũng

thường đi bên cô khi sinh viên đi về ngoài trời trở về. Lần lần, khi cô bớt sợ, thầy trò trở thành bạn, và ba cô học viên cùng lớp tỏ vẻ không thích mối quan hệ này.

Cô chẳng chú ý. Cô rất chán đề tài của họ, quần áo và đám con trai, cô thích nói chuyện với phái nam hơn. Các bạn nữ gán cho cô là “phóng đảng”, nhưng Delie rất sung sướng và chăm chú vào công việc.

Những lúc cô đơn và chán nản là vào ban đêm, khi cô ngồi trong phòng ngủ lạnh lẽo của mình, vẽ phác họa hay đọc sách hơn là đi gặp những kẻ hẹp hòi tổng phòng khách cuối nhà trọ.

Tại sao cô không làm việc này sớm hơn, đến Echuca sống khi Adam còn ở đây? Tại sao cô đánh rơi anh? Tại sao anh phải chết? Những câu hỏi và những hối tiếc ấy, vốn có từ lâu và cô cũng chưa có thể trả lời được, vẫn lảng vảng trong đầu cô.

*

Bộ sưu tập sách nhỏ của cô, một bản in tranh hè vàng của Streeton lấy ở một tấm lịch, một vài hoa phong lữ thảo ở bệ cửa sổ, không thể che đậy sự trống trải xấu xí của căn phòng. Ngoài cái giường, có một cái bồn rửa ọp ẹp và một cái tủ com-mốt đánh véc-ni vàng với một tấm gương quay nhưng không thể kèm lại nếu không có một miếng giấy cứng chèn vào bên góc. Phía trên gương là một khăn choàng bằng xoa lụa mà cô phải nhịn ăn trưa một tuần để mua. Mấy bức bố màu sáng, mấy tấm tranh, trong đó có cái còn dở dang, treo trên các bức tường.

Đối với cô, giờ đây màu sắc là nỗi đam mê còn lớn hơn hình thể. Mùi sơn dầu còn quyến rũ cô hơn mùi dầu thơm ngọt ngào nhất.

31.

Vào lúc ăn trưa, mỗi ngày Delie thường đi xuống bến tàu để xem có tàu nào mới về. Cô chào các thuyền trưởng cũ, bạn bè cũ và hỏi thăm tin tức chiếc Philadelphia.

Vào tháng sáu, một ngày quang đãng, khi ánh nắng quái cho một ảo tưởng ấm áp giữa mùa đông, cô thấy một chiếc tàu nhỏ với ban xe quạt bên hông, sơn màu trắng. Cô không thấy được tên tàu, nhưng chắc chắn là.... Đúng! Đó là chiếc Philadelphia, mang tên của cô,

trở về sau một chuyến đi cả nghìn dặm vào vùng New South Wales.

Cô nhanh nhẹn lách người qua lan can sắt rào khu làm việc, rồi chạy tới chiếc Philadelphia.

- Bác To...om! Chào bác, - Cô gọi, nhưng không có tiếng trả lời. Chiếc tàu hình như vắng người.

Cô kéo cao chiếc áo vải xoa lên bắp chân, leo cầu thang hẹp với những bước ngắn đi qua chỗ bánh xe quạt nước, định gõ vào cửa cabin chính; có lẽ thuyền trưởng đang ngủ gật trong đó. Cô sắp đi hết cầu thang bỗng nghe một tiếng huýt sáo nhỏ nhưng có ý thán phục. Cô dừng bước, bỏ váy xuống. Một thanh niên to người, tóc quăn vàng đỏ tựa người vào chỗ nồi đun nước, tay khoanh lại. Anh ta không cười nhưng đôi mắt như sáng lên.

Cô hơi đỏ mặt:

- Tôi tìm thuyền trưởng Tom. Bác có ở trên tàu không ạ?

- Không, bây giờ thì không! Tôi thế ông ta không được sao?

Anh có vẻ ngạo mạn; tuy giọng nói cũng dễ nghe.

- Không được. - Cô ngẩng lên, đi trở xuống.

Tới gần nấc cầu thang cuối, cô vấp chân, suýt ngã. Người lạ nhảy tới nắm cánh tay cô thật mạnh. Anh ta nói:

- Cẩn thận!

Cô rút cánh tay ra một cách khó khăn và tránh sang bên. Cô hỏi một cách xa lạ:

- Anh là người mới à?

- Phải, tôi là thuyền phó. Có gì phản đối không?

- Ô! Vậy anh là nhân viên của tôi. Tôi hùn vốn mua chiếc tàu này.

- Thì ra cô là Philadelphia thứ thiệt? Một chiếc tàu đẹp. Câu nói này có hai nghĩa. Cô im lặng.

- Nhưng tôi cũng không hẳn là người làm thuê. Đây, tôi cũng có hùn vốn đấy.

- Thế là thuyền trưởng Tom đã bán phần hùn của ông ta rồi à?

- Đúng! Nói chính xác là một nửa vốn.

-Ồ. - Cô lại cảm thấy đỏ mặt.

Thế ra con người ghê gớm này đã biết hai mươi lăm phần trăm vốn thâm hại của cô. Anh ta đang cười cô. Delie vội vã tính rút lui.

- Nhờ anh chuyển giùm lời tôi nhắn thuyền trưởng Tom. Có thể bác tìm tôi ở địa chỉ cũ. Hiệu ảnh Hamilton, phố High, xin cảm ơn ông.

Chàng thanh niên gỡ mũ ra khỏi mái tóc sáng rực của anh ta:

- Hiệu ảnh Halmiton, phố High, tôi không quên đâu.
Nhưng cô đang đi nhanh trên cầu thang, xuống suốt các bậc tối tăm, với một cảm giác khó chịu.

Cái tay quá tự cao tự đại đó nghĩ rằng cô muốn cho hắn biết địa chỉ của cô không? Cái vẻ hắn nhìn cô trân tráo mới dễ ghét làm sao!
Cô hy vọng sẽ không gặp lại hắn ta nữa.

*

- Cần vốn... Cô coi... Chiếc tàu cần sửa chữa lớn... Đó là lý do vì sao tôi cần một người hùn vốn.

Con người to lớn, vụng về của bác Tom như choán hết cái phòng nhỏ phía sau xưởng vì ông ngồi đóng đưa trên một cái thùng ngay cửa vào. Cô cứ lấy làm lạ sao ông Tom và thuyền phó có thể lọt vào phòng lái.

- Anh bạn trẻ này hưởng gia tài của người ông và muốn hùn tiền sắm tàu. Do đó tôi để cho tanh ta hùn phân nửa. Cô Delie ạ, chúng tôi có thể trả lại cô năm mươi bảng của cô, nếu cô muốn.

-Ồ không, thưa bác! Cháu thích được có dù là một phần nhỏ của chiếc tàu. Cháu muốn một ngày nào đó, cháu sẽ có một chiếc tàu riêng của cháu, và đi lại các con sông Murra, Murrumbidgee và Darling. Lần này, bác có đến bourke không? Còn Walgett?Ồ, giá mà cháu được đi Walett chuyển tới!
Tom gãi bộ râu muối tiêu. Cái trán vàng sạm màu sương gió của ông như nhả lại trong cổ gắng phát biểu ý mình.

- Này cô, cô biết cô là phụ nữ trẻ. Nếu cậu thuyền phó có vợ, chúng

tôi cũng có thể nhận vợ của cậu ta theo như là, như là... không biết cô gọi đó là gì nhỉ?

- Bảo mẫu. Vâng, vậy chúng ta cần phải nhớ đến phép tắc! Không phải cháu e ngại chuyện đó, nhưng dượng Charles vẫn còn là giám hộ của cháu. Tôi tại sao cháu phải sinh ra làm con gái chứ? Thật bất công.

Cô tự hỏi thầm:

“Nhưng sao lúc này mình lại nói đến chuyện này, Chuyện không muốn nhận lại năm mươi bảng. Với số tiền này mình có thể đi Melbourne vào học trường Mỹ thuật một năm...”. Nhưng cô rất hãnh diện về chiếc tàu, giá mà không có tay thuyền phó chết bầm kia.

Cô hỏi đột ngột.

- Tên anh ta là gì, bác?

- Tên ai?

- Anh thuyền phó ấy, người hùn vốn với bác? Hôm nay cháu đã gặp anh ta trên tàu.

- Tên Brenton Edwards, nhưng miền sông nước này người ta gọi anh ta là Teddy Edwards.

*

Chiều thứ bảy, Delie bỏ một cuộc picnic ở cầu Stewart để vẽ một bức tranh về chiếc Philadelphia. Bác Tom đã hứa đưa chiếc tàu xuống phía dưới cầu tàu và buộc tàu một nơi nhiều cây ngay sau khi hàng chở từ mạn trên về được cất lên.

Cô mang theo dụng cụ vẽ, một chiếc áo cũ thường để choàng khi vẽ, và đi xuống bờ sông. Con tàu đậu phía dưới một bờ dốc đứng nhưng có một con đường mòn đi xuống một nơi bằng phẳng để đặt giá vẽ.

Cô làm việc đó một cách thích thú và vội vã. Ánh sáng đang vừa phải, nhưng sẽ chóng tối. Một phần chiếc tàu ở dưới bóng một cây bạch đàn nhựa to.

Cô vẽ một cách hăng hái và chắc tay hơn bao giờ hết. Khi cô bước

lui ra sau ngẩng nhìn tác phẩm của mình, cô đùng mạnh vào một người có thân hình vạm vỡ. Đôi má trắng trẻo của cô hồng lên khi cô nhận ra Brenton Edwards đang dang tay ra giữ cô và anh ta nhìn cô- Phải, với một kiểu lạ lùng nhất.

Rồi anh ta cúi xuống hôn cô. Có lẽ cô đã để rơi cây cọ tốt nhất, lớn nhất của cô xuống đất cát bẫn, có thể như vậy; có thể cô đã mất bảng pha màu đã được pha cẩn thận. Nhưng người cô cứng đờ, tay đơ ra. Rồi cô tựa vào anh ta, không biết gì nữa, bối rối buông thả mình vào một cảm giác mới mẻ.

Cô nghĩ:

“Mình bị nuốt chửng rồi. Mình sẽ chết. Mình sẽ chết...”

Nhưng anh ta hôn cô một cách dịu dàng, dịu dàng hơn nữa, một chuỗi hôn em dịu như đang từ giã đôi môi giận dữ của cô. Cuối cùng khi a ta buông cô, cô như choáng váng, lơ đãng, tựa hồ như cô choàng dậy quá nhanh sau một giấc ngủ dài.

Anh ta đưa tay

ra để giữ cho cô đứng vững, nhưng khi đầu anh ta lại cúi xuống mặt cô, cô như sực tỉnh, và có phản ứng. Cô hết sức giận dữ vì con người xa lạ này đã làm cô quên hết thời gian, không gian, quên cả chính mình tới khi con người của cô như tan ra trong con người của anh ta.

Cô nắm chặt bảng màu và giáng mạnh xuống những lọn tóc vàng đỏ của anh ta:

- Quân súc vật!

Anh ta phá lên cười vì ngạc nhiên, giọng rú lên vang rền. Giọng cười ấy, cộng với sự tiếc rẻ vì đã mất bao nhiêu sơn tốt đổ lên mái tóc của anh ta khiến cô càng giận điên.

Cô lắp bắp:

- Ô! Anh...anh...anh...

Những giọt nước mắt giận dữ long lanh trong mắt cô. Cô lấy mu bàn tay gạt đi.

- Thôi nào, chớ bảo với tôi là em chưa từng được hôn, chùi những ngón tay trên đám cỏ.

- Phải, tôi đã từng được hôn, nhưng không phải như thế. Anh biết rất rõ...

- Tôi tưởng... Tôi không có ý...

- Anh tưởng tôi sẽ không chấp chứ gì? Nếu một phụ nữ chọn nghề họa, trở thành diễn viên, hoặc làm bất cứ việc gì khác thường, thì anh nhìn cô ta như một thứ trò chơi à?

- Không hẳn vậy.

Cái cười chế giễu đã biến đi trong đôi mắt anh ta, anh ta nghiêm chỉnh nhìn cô.

Lần đầu tiên cô nhận thấy đôi mắt anh ta sáng, màu xanh lơ lẫn xanh lục, màu của biển cả ở duyên hải phía nam.

- Tôi không có ý giở trò khiếm nhã với cô. Tôi không nghĩ gì hết. Chỉ vì cô đâm bổ vào tôi, và trông cô dịu hiền biết bao với chiếc áo cũ buồn cười này, và tóc cô xõa xuống, và một vết sơn trên má...

Cô nhìn xuống chiếc áo cũ như để che giấu gương mặt đang dịu lại của cô; cô nhìn lên và bỗng nhiên mỉm cười:

- Anh có biết tóc anh có đủ màu của cầu vồng không?

Anh ta cười:

- Cũng bổ.

Cô cau mày và quay lưng lại. Cô bắt đầu gom dụng cụ, bỏ các ống màu vào hộp, xếp giá vẽ và luồn tấm vải còn ướt vào ngăn đặc biệt.

- Tôi được xem bức tranh không?

- Không, nó chưa hoàn thành, tôi sẽ cố gắng mang nó về nhà để hoàn tất, còn bây giờ bằng màu đã hỏng cả. Tôi sẽ mất công pha màu lại. Ôi, tại sao anh lại đến tận nơi này quấy rầy là làm dở dang công việc của tôi đang lúc tôi sắp hoàn tất.

- Nào, nói cho cùng, chiếc Philadelphia là nhà của tôi. Tôi đang lặng lẽ lên boong tàu thì chính cô chạy tới đụng tôi.

-Ồ...!

Cô thọc mạnh một cây cọ vào lọ dầu thông rồi chùi thật mạnh vào một miếng giẻ.

- Cô cho tôi xin ít dầu đó được không? Tôi nghĩ trên tàu không còn tí dầu nào.

Cô nhìn mớ tóc dính màu của anh ta, ngần ngại, rồi cũng chế một ít dầu thông lên một miếng giẻ.

- Đây.

- Cảm ơn cô.

Anh ta cầm giẻ xoa vào mái tóc, còn Delie tiếp tục chùi những cây cọ còn lại. các lọn tóc của anh ta sẫm lại, cuốn thành những búp nhỏ, lấp lánh trong nắng.

Delie chợt có một khao khát điên rồ là được vuốt tóc anh ta, mân mê các ngón tay vào đó.

- Được chưa cô?

- Chưa, còn một vệt xanh thẫm lớn ở tai trái anh.

Anh ta chùi nhưng không ra. Cô nghĩ: Thật phiền phức cho cô nếu có ai nhìn thấy sọc trên tóc anh ta. Anh ta hoàn toàn có thể cắt nghĩa vì sao anh ta bị như thế.

- Thôi để tôi. - Cô đổ thêm một ít dầu thông lên một miếng giẻ sạch.

- Anh ta cúi đầu xuống.

Chỗ màu bám được chùi sạch, cô nắm một lọn tóc vặn mạnh.

- Ui cha!

- Đầu có đau.

- Đúng vậy. Không đau lắm.

Anh ta mím miệng chịu. Cô mỉm cười, đôi mắt sáng nhưng khá nhỏ của anh ta lim dim, một cái nhìn có ý nghĩa. Cô không thích cái nhìn ấy.

Tựa hồ cô là bức tranh và anh ta đang đánh giá cách pha màu. Cô

lại nghĩ đến tư cách của mình. Cô vội vã thu gom đồ đạc cho xong. Cô ra lệnh:

- Anh quay lưng lại.

Anh ta ngoan ngoãn quay người lại, nhìn ra bờ sông. Cô tháo chiếc áo vẽ ra làm tóc cô rối thêm, rồi nhét nó vào túi xách.

- Bây giờ, xin từ giã ông Edwards.

- Nhưng tôi phải mang giá vẽ cho cô chứ, cô Gordon.

- Không! Tôi tuyệt đối cấm!
Và cô bước đi.

Anh ta sẽ nhún vai, nhìn theo cô. Rồi anh ta quay lại, băng qua ván cầu lên boong tàu Philadelphia.

Tất Cả Các Dòng Sông Đều Chảy

Dịch giả: Trương Võ Anh Giang và Anh Trần
Chương 32

32

Delie như dán mắt vào vòng xoay chậm chạp của cái cối xay gió, những lá bạch đàn lấp lánh, run run bên trên cửa sổ. Người dựng vừa ra về và cô đang cố đón nhận tin tức mới. Dì Hester đang hấp hối. Còn cô thì không thể nhả được một giọt nước mắt. Hình như đã xảy ra một quá trình xơ cứng trong cảm xúc của cô kể từ khi Adam chết. Cô không cảm xúc được điều gì nữa.

*

Chiếc tàu nhỏ Julia đang cố tiến lên ngược dòng, bám gần bờ để tránh dòng chảy. Tốc độ đều đều, đám khói cũng đều đều tỏa qua ống khói và nhất là tiếng xình xịch của cánh quạt như ru Delie vào một trạng thái yên ổn. Cô đang quay về nhà dì Hester. Cát trên bờ sông với những rế xòe như bàn tay của những cây bạch đàn to ngập nước, có màu vàng ấm áp; và đây là lan can mái hiên đã mòn và xám như gắn chặt biết bao vào kỷ niệm hết sức êm dịu và đau buồn cho cô lánh xa.

- Delie! Cháu về tới rồi! - Từ cửa ngôi nhà, ông Charles gọi lớn- Vào đây cháu, dì cháu cứ mãi lo rủi cháu nhớ tàu.

Cô theo lối đi quen thuộc với một cảm giác đau đớn trong gan ruột. Cô phải đối diện với dì Hester trong cái phòng ngủ phía trước, nơi cô không vào nữa sau khi Adam chết. Cô sợ và ghét bệnh hoạn; và làm thế nào cô phải chào hỏi người thù địch cũ, bệnh hoạn không chữa trị được và đang chết dần chết mòn? Và dì Hester sẽ chào hỏi cô như thế nào?

Nhưng cô chẳng cần lo lắng. Tất nhiên bà Hester vẫn theo kiểu cách của bà từ xưa.

- Lại đây, lại đây, cháu, dì nghe tàu đến bến thật lâu, cháu đi đâu mãi đến bây giờ? Dì đã nói dựng Charles coi cháu đến chưa; nhưng ông ấy còn rối rít về việc mặc đồ ngủ cho dì và dọn mấy cái gối, mấy đóa hoa và những thứ khác có trời mới biết là thứ gì... Còn cô y tá, cô ở đâu rồi, cô đang làm gì, thật là dì không nắm được... Người nào cũng như người nấy, cái con Annie, dì phải tập mãi để làm đúng những gì dì thích thì đã bỏ dì khi dì cần. Này, dì đã cho rước mục sư, mai ông ta sẽ đến đây để rửa tội cho dì. Dì biết cháu không thích việc nội trợ, nhưng ít ra dì cũng đã dạy cháu cách làm. Nhờ cháu thay dì trông nom con Bella và xem sao cho bữa ăn dọn lên cho phải cách. Vì dĩ nhiên mình cũng phải mời ông mục sư ăn trưa sau một chuyến đi xa như vậy.

Cô nói:

- Vâng, thưa dì.

Cô cảm thấy tựa hồ như cô trở lại tuổi mười hai, và tất cả những gì đã qua từ đó đến nay chưa bao giờ xảy ra. Dì Hester hình như không thay đổi lắm. Tiếng nói vẫn lớn, gương mặt của dì vẫn đồ lự với các mạng gân màu đỏ tuy hai má có hóp một ít, và đôi mắt đen trước đây rất sắc nay đã bóng ngời như sơn màu và có vẩy cá sát tròng đen.

Chỉ có một vết nhỏ xám trong mái tóc đen tuyền. Cô cảm thấy vui. Bà không có vẻ gì sắp chết, hẳn bác sĩ đã nhầm.

Cô hỏi:

- Dì có đau lắm không? Cháu rất lo khi nghe nói bệnh của dì nặng hơn... Cháu nghĩ là đến đây sẽ gặp dì nằm bệnh...

- Ủ, bệnh có nặng hơn; nặng lắm, - Bà có vẻ phần nào vừa ý, đắc thắng. - Dì biết rằng có một cái gì ở đấy. Không ai biết dì đau đớn như thế nào.

Và cái giọng cáu kỉnh ngày trước không còn nữa. Trở thành trung tâm của sự chăm sóc đầy lo lắng, cuối cùng bà Hester tìm thấy được một thứ hạnh phúc gì đó.

*

Tiếng gà mẹ gọi con rất gọi nhớ, tiếng ào ào của cối xay gió đưa nước từ sông lên đánh thức Delie.

Và cô nhận thấy một cách khó chịu rằng cô đã không mơ thấy Adam, mà thấy Brenton Edwards. Từ hôm bên bờ sông, cô không gặp anh ta nữa, cô đã tránh xa chiếc Philadelphia, tuy cô có gặp bác Tom nhiều lần ở thị trấn, và cô đã cố gắng không nghĩ đến Brenton. Nhưng tuy cô đã loại anh ta ra khỏi ý thức của cô, người thuyền phó ấy vẫn xuất hiện trong những giấc mơ của cô, lúc nào cũng to lớn hơn ngoài đời, vui tính, tóc vàng, đầy sinh lực.

Mục sư Polson vào nhà, trễ hơn giờ ăn trưa nửa tiếng, buồn dầu dầu, ông ta có vẻ như bóng ma xanh xao bên cạnh một Brenton đầy sức sống trong giấc mơ của cô.

Hết

Nguồn: Thư viện Ebook.com - Nhà xuất bản Văn Nghệ

Người đăng: Thanh vân

Thời gian: 27/12/2009 8:27:23 CH